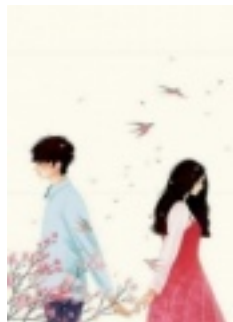

Tay Niu Chặt Tay 2: Hồi Ức Khó Phai

Contents

Tay Niu Chặt Tay 2: Hồi Ức Khó Phai	2
1. Chương 1: Giới Thiệu, Văn Án	2
2. Chương 1-2: Cái Đuôi	4
3. Chương 2: Nam Chính Và Nữ Phụ	6
4. Chương 3: Cái Tên Khó Gọi	8
5. Chương 4: Đội Năm Người Hình Thành	10
6. Chương 5: Ngày Đầu Tập Huấn	12
7. Chương 6: Trò Chơi Văn Nghệ	14
8. Chương 7: Rừng Lê Và Dòng Suối	17
9. Chương 8: Có Lê Tôi Thua Cậu	19
10. Chương 9: Về Thăm Nhà	21
11. Chương 10: Sẽ Yêu Người Phù Hợp	24
12. Chương 11: Điều Đáng Sợ	26
13. Chương 12: Thành Viên Tiểu Đội Mất Tích	28
14. Chương 13: Đột Nhập Vào Sào Huyệt	30
15. Chương 14: Giải Cứu Thành Công	32
16. Chương 15: Tôi Rất Thích Cậu, Di Thiên!	34
17. Chương 16: Thật Vô Sỉ	36
18. Chương 17: Có Cậu, Có Các Bạn	39
19. Chương 18: Cậu Có Nào Không?	41
20. Chương 19: Cho Cậu Nợ Tôi	43
21. Chương 20: Muốn Ăn Cơm Tây	46
22. Chương 21: Bồi Đáp Tuổi Thơ Cho Cậu	48
23. Chương 22: Sự Mất Mát Lớn Của Tiểu Đội	51
24. Chương 23: Tôi Không Chán Ghét Cậu	54
25. Chương 24: Kế Hoạch Xấu Hổ	56
26. Chương 25: Thích Cậu Nên Đã Đứt Dây Thần Kinh Xấu Hổ	58
27. Chương 26: Cô Ấy Đã Trở Về	61
28. Chương 27: Mâu Thuẫn Giữa Chúng Ta	63
29. Chương 28: Lễ Tốt Nghiệp Khắc Cốt Ghi Tâm	65
30. Chương 29: Chúng Ta Chia Tay Thôi!	67
31. Chương 30: Cuộc Sống Riêng	69
32. Chương 31: Tái Ngộ	71
33. Chương 32: Ai Tổn Thương Ai?	73
34. Chương 33: Anh Đi Thật Rồi	75
35. Chương 34: Sự Thật Năm Đó	77
36. Chương 35: Di Thiên, Di Thiên, Di Thiên...	79
37. Chương 36: Hai Kẻ Ngốc Bất Trị	81
38. Chương 37: Hồi Ức Khó Phai (end)	83

Tay Niu Chặt Tay 2: Hồi Ức Khó Phai

Giới thiệu

Có thể nói rằng ai trong số chúng ta đều có khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp và một hồi ức suốt đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-niu-chat-tay-2-hoi-uc-kho-phai>

1. Chương 1: Giới Thiệu, Văn Án

Nhân vật chính: Thế Di Thiên x Đề Hạnh Tâm

Lý lịch trích ngang

Tên: Thế Di Thiên

Giới tính: Nam

Chiều cao: 183

Cân nặng: 70kg

Tuổi: 18 (sinh viên Học viện Nghệ thuật MaF)

Tính cách: bá đạo, vô sỉ, ngạo kiều.

Thành viên gia đình: Cha là đầu bếp trứ danh kiêm chủ nhà hàng nổi tiếng Nhất Cảnh Hạ kiêm giảng viên đại học Elen kiêm nhà biên soạn sách ẩm thực tên là Thế Cảnh; mẹ là nhiếp ảnh gia nghiệp dư Bạch Nhược Hạ; em gái học trung học tên Thế Hoa Thiên.

Món ăn ưa thích: tất cả món ba mình làm.

Ghét: tất cả món mẹ mình làm và món cay >.

Môn thể thao ưa thích: các loại bóng bự (bóng rổ, bóng đá, bóng chuyền)

Ghét: các loại bóng nhỏ (bida, bóng bàn...)

Nhạc cụ thông thạo: đàn Violon, đàn Violoncello, đàn Oorgan, đàn Guitare, đàn Piano.

Sở thích: nghe nhạc, chơi bóng, chơi đàn

Ghét: đọc sách dù học cực giỏi

Thói quen: đeo tai nghe để nghe nhạc hòa tấu với âm lượng nhỏ

Tên: Đề Hạnh Tâm

Giới tính: Nữ

Chiều cao: 168

Cân nặng: 55kg

Tuổi: 18 (sinh viên Học viện Nghệ thuật MaF)

Tính cách: hoạt bát, nhiệt tình, ngay thẳng (rất giống tính của cha mẹ)

Thành viên gia đình: Cha là đầu bếp nổi tiếng kiêm chuyên gia dinh dưỡng kiêm chủ tập đoàn Đề Thiên Vận tên là Đề Nam; mẹ là Hiệu trưởng trường đại học Elen kiêm chuyên gia ẩm thực tên là Elen; em trai học trung học tên Đề Di Tâm.

Món ăn ưa thích: món nào cũng ăn, đặc biệt là rất giỏi ăn cay (thức ăn là chân lý)

Ghét: không có

Môn thể thao ưa thích: Chạy bộ, bơi lội, cầu lông (cực giỏi ba môn này)

Ghét: các trò về bóng

Nhạc cụ thông thạo: đàn Piano, đàn Violon, sáo

Sở thích: chơi đàn, đọc truyện ngôn tình

Ghét: nữ chính ngôn tình --

Thói quen: gây chú ý cho Di Thiên

Thế Di Thiên, tự cho rằng bản thân sống rất thực tế, là người luôn gây được hiệu ứng đám đông bằng vẻ đẹp trời phú và tài năng nghệ thuật. Ngoài am hiểu về nhạc cụ, thể thao còn rất giỏi võ.

Đề Hạnh Tâm, một truyện, luôn đuổi theo muốn làm thân với Di Thiên từ cấp 1, bắt đầu nảy sinh tương tư cậu ta từ thời cấp 3. Am hiểu ba loại nhạc cụ, ba môn thể thao, giọng hát trời phú.

Hà Vũ Triết, chàng trai khôi ngô, có nụ cười ôn hòa, tính cách ấm áp như nắng ban mai, dịu dàng như bàn tay mẹ, rất đáng tin tưởng, nhưng đó chỉ là bề ngoài, khi thân rồi mới biết cậu ta vô lại cỡ nào. Rất giỏi chơi đàn Oocgan.

Lục Hy, tướng mạo anh tuấn nhưng có gương mặt non trẻ, được cho là đại mỹ thụ nhưng thực tế thì rất nam tính, thâm yêu chị khóa trên. Rất giỏi chơi đàn Guitar.

Trịnh An Khuê, ít khi cười, đừng nhìn vào khi cô ấy cười nếu không là bạn sẽ bị thay đổi chính kiến ngay, bề ngoài cứ tưởng dịu dàng, ai dè lại là một cây võ thuật. Vẽ vài nét đã thành bức tranh có hồn.

Năm người sẽ tạo nên một câu chuyện vườn trường đơn giản, nhẹ nhàng, phá đi giấc mơ vườn trường thanh tĩnh của Di Thiên, không có điều đặc sắc nhưng là tuổi trẻ đáng ghi nhớ trong mỗi người bọn họ. (nhóm bạn của AnNi cũng năm người, cũng ba nam và hai nữ ^^)

Vấn án

Cái tên Thế Di Thiên được cha mẹ giải thích rất đơn giản, là niềm vui trời ban cho cuộc đời của cha mẹ. Vậy còn niềm vui của bản thân Di Thiên thì ở đâu?

Nếu như Đề Hạnh Tâm không phải là con gái của Đề Nam, người mà Thế Di Thiên tôn sùng thì quả thật cô ấy chỉ là một mảng ký ức nhạt nhòa đối với Thế Di Thiên mãi cho đến sau này, nó mới dần dần rõ nét, trở thành một nỗi hối tiếc và hồi ức khó phai trong lòng của cậu.

Rất nhiều năm, Đề Hạnh Tâm luôn chạy theo sau lưng của Thế Di Thiên. Bất kể Di Thiên muốn tách rời Hạnh Tâm ra bằng cách thi vào lớp chuyên với số điểm cao với vợ, thì Hạnh Tâm vẫn đua theo để ngồi cùng lớp. Dù trong kỳ thi chuyển cấp, Di Thiên cố tình chọn trường với số điểm ngút tường, Hạnh Tâm cũng thi đỗ cùng cậu. Suốt 12 năm học, Di Thiên đứng hạng nhất thì nhất định hạng hai sẽ là Hạnh Tâm. Đó cũng là ký ức duy nhất mà Di Thiên có về Hạnh Tâm trong những năm tiểu học và trung học.

Nhưng đối với Hạnh Tâm, khi ngồi nhìn lại từng kỷ niệm, nó giống như bộ tranh xếp hình, ghép lại tạo thành một bức tranh lớn hoàn chỉnh về năm tuổi học trò.

Lần này cũng không ngoại lệ, Đề Hạnh Tâm hiểu rất rõ Thế Di Thiên sẽ không thi vào hai trường đại học danh tiếng ở Lục Bắc là ASC và Elen.

Nguyên nhân được giải thích theo suy luận của Hạnh Tâm như sau:

Thứ nhất, ASC là trường đại học lớn ở Lục Bắc, với học lực của Di Thiên phải vào trường danh giá, đương nhiên sẽ bị Hạnh Tâm đoán ra mà thi vào cùng, đây là điều mà Di Thiên không muốn. Loại bỏ ASC.

Thứ hai, Elen là trường không những lớn, danh tiếng mà còn là của gia đình Hạnh Tâm, giảng viên trong trường lại là Thế Cảnh, ba của Di Thiên. Loại bỏ Elen.

Nhưng để biết Di Thiên thi vào trường nào, điều đó còn phải nhờ vào một người, đó là người mà cậu ta tôn sùng, Đề Nam.

Ký ức về Hạnh Tâm đối với Di Thiên chính thức bắt đầu rõ nét từ Học viện Nghệ Thuật MaF khi cả hai vào chung nhóm cùng với những người bạn có tính cách khác nhau, cùng nhau làm nên một tuổi trẻ đáng nhớ...

Nhân vật: Thế Di Thiên, Đề Hạnh Tâm, Đề Di Tâm, Thế Hoa Thiên, Trịnh An Khuê, Hà Vũ Triết, Lục Hy, Lâm Tuệ Tinh...

Đời trước: Thế Cảnh, Bạch Nhược Hạ, Elen, Đề Nam, Trịnh An Trạch (bộ truyện “Anh ấy là bếp trưởng đại nhân”)

2. Chương 1-2: Cái Đuôi

Bóng cây loang lổ xẹt qua trước cửa kính xe, lúc sáng lúc tối, bầu trời xanh thẳm, những đám mây tầng tầng lớp lớp trắng muốt như kẹo bông, chiếc xe chạy thẳng trên con đường đến Học viện Nghệ Thuật MaF.

Thế Di Thiên ngồi bên ghế phụ, hai tay khoanh trước ngực, lưng tựa ra sau, hai mắt nhắm nghiền, tai đeo headphones, lúc này máy nghe nhạc đang nhảy đến bản hòa tấu “Rymth of the rain”

Chiếc xe dừng đèn đỏ, Thế Cảnh quay sang nhìn con trai trong chiếc áo thun poly màu trắng phối quần bò xanh bạc, mang đôi giày Adidas màu đen trông mới đẹp trai làm sao. Anh nhoen miệng cười, thầm nghĩ con trai chỉ được cái khuôn mặt và dáng người là giống mình vì đó là chuyện tất nhiên, còn tính cách tại sao lại giống hệt cái tên Đề đại nhân kia, đến cái cách ăn mặc cũng bị hắt ta ảnh hưởng, nghĩ mãi cũng không thể hiểu.

Thế Cảnh lại thầm nghĩ thấm thoát mà đã mười tám năm, nếu không vì vợ mình bỏ lỡ mười năm, có phải là bây giờ có cháu nội rồi không? Anh trầm giọng, hỏi con trai: “Lớn rồi, sao con không tự lái xe đi học? Ở ký túc xá cũng có lúc cần xe để đi chơi chẳng hạn”

Di Thiên mở tai nghe ra, nhàn nhạt trả lời “Tự lái khác nào chuốc lấy cái đuôi, khi cần con có thể đi xe buýt”

Cái đuôi?

Thế Cảnh phì cười, hiểu ý “cái đuôi” mà con trai nói là gì.

“Con bé không phải là vào Đại học Elen sao?”

Hai mắt đang nhắm bỗng mở to ra, Di Thiên ngồi bật dậy nhìn ba mình, nhanh nhạy hỏi lại “Thật à?” cậu vui mừng hoan hô “Yes!!!!”

Chiếc xe ô tô mui trần màu đen bóng loáng mang hiệu Aston Martin chạy chậm chậm rồi từ từ đỗ lại trước cổng trường Học viện Nghệ Thuật MaF. Đề Hạnh Tâm mở cửa xe kéo vali bước xuống, nghe giọng ba mình trên xe nói “Con gái, chúc ngày đầu suôn sẻ”. Cô quay lại cười tươi với ba mình, nói lại với ông “Ngày đầu suôn sẻ”

Hạnh Tâm ngược lên nhìn cổng trường cao lớn, hai bên là hai tháp cao được xây bằng gạch như tòa lâu đài trong cổ tích, ở giữa là cửa chính màu nâu đen với hoa văn kiểu Âu. Hạnh Tâm đứng đó neho mắt nhìn vào ngôi trường trong truyền thuyết này.

Học viện Nghệ Thuật MaF là trường tư nhân chuyên đào tạo con cháu các nhà quý tộc, hội tụ các giáo viên chuyên ngành kỹ cữ về nghệ thuật, các giáo viên môn học giỏi nhất nước, cơ sở vật chất bậc nhất, khuôn viên trường sang trọng, rộng rãi, ký túc xá chất lượng cao, những điều trên quyết định mức học phí cao ngút trời.

Vì đạo tạo con nhà dòng dõi cao quý hay giàu sang nên trường được bảo vệ rất nghiêm ngặt, người ngoài không ai có thể điều tra thông tin nào từ bên trong trường. Ngôi trường được mệnh danh là mẹ của những kẻ có tiền, sinh viên của trường hiển nhiên được gọi là con của mẹ MaF.

Nhưng không phải kẻ có tiền nào cũng có thể làm con của bà mẹ này. Hằng năm, Học viện Nghệ Thuật MaF đều tuyển sinh rất gắt gao, lấy năng lực và phẩm chất của sinh viên làm tiêu chí đầu vào. Muốn chính thức làm đứa con của MaF, ngoài việc phải thi kiến thức phổ thông sách vở, còn phải biết cơ bản về bất cứ một loại nhạc cụ nào tùy chọn, và phải lọt qua được vòng phỏng vấn.

Vì là có vòng phỏng vấn về nhân cách đạo đức cho nên các phụ huynh rất yên tâm gửi gắm con mình vào một môi trường tốt như MaF.

Đối với người có học lực xuất sắc lại thông thạo Piano, Violon và Sáo như Hạnh Tâm thì không thể làm khó cô nàng rồi.

Hạnh Tâm đứng đó ngơ ngác một hồi cũng không phát hiện bên cạnh mình đã có một nam sinh cao hơn mình cái đầu đứng bên cạnh. Giật mình nhìn lại, nhận được nụ cười khôì ngô trong vắt của cậu ta. Nhận thấy gương mặt này có chút tinh nghịch cũng có chút hiền hòa. Không nghĩ nhiều, sinh viên của MaF chắc chắn là **TỐ CHẤT TỐT**.

“Xin chào. Tôi thấy cậu đứng đây đã một lúc rồi, chắc cũng là năm nhất như tôi nhỉ? Chúng ta làm quen đi! Tôi là Hà Vũ Triết, khoa Nghệ thuật trình diễn, lớp 205TN”

Thật trùng hợp! Chưa vào đã gặp được bạn học.

Hạnh Tâm vui mừng “Chào cậu, bạn học, chúng ta cùng lớp rồi, tôi là Đề Hạnh Tâm”

Hà Vũ Triết cười để lộ ra chiếc răng khểnh bên trái “Vây chúng ta làm bạn nhé!”

Khi bước vào ngôi trường mới, đương nhiên là phải làm lại từ đầu, phải tìm bạn mới để không bị cô lập. Huống gì có người tự động bắt chuyện là một chuyện tốt, Hạnh Tâm vốn hoạt bát, đương nhiên là vui vẻ chấp nhận.

Bước vào trong khuôn viên trường, ngoài những hàng cây và tượng đài các thiên tài âm nhạc của các nước thì còn có những bảng thông dụng dành cho sinh viên. Bên trái là bảng thông báo tin tức hằng ngày, bên phải là sơ đồ chỉ dẫn phòng học và ký túc xá, đập vào mắt chính diện là ba gương mặt sáng giá được đề sường với số điểm theo trình tự cao nhất, nhì, ba.

Đám đông nữ sinh đang bao vây lần lượt bước ra khỏi bảng đề sường ba gương mặt kia. Hạnh Tâm tò mò cũng đưa mắt lên dòm.

Người đứng hạng nhất nằm trong bảng vàng kia không ai khác lại là cái tên mặt lạnh Thế Di Thiên. Đương nhiên cậu ta đứng nhất thì Đề Hạnh Tâm ở vị trí số hai. Còn người ở vị trí số ba kia theo đánh giá của Hạnh Tâm thì là người có nụ cười làm bật lên gương mặt bình thường của cô ta, tên là Trịnh An Khuê.

Đột nhiên các ánh mắt đều đổ dồn về bảng sơ đồ chỉ dẫn, Hạnh Tâm cũng theo hướng đó mà nhìn thử. Chỉ cần thoáng liếc một cái liền nhận ra người ấy trong đám đông người đang bu tới. Sức hút quyền rũ từ người ấy luôn mạnh mẽ và phô trương như tỏa ra một vàng hào quang được tuôn ra từ thân thể, từng đường nét

trên gương mặt đẹp mê hoặc lòng người, ánh mắt ấy khiến người nhìn như lập tức bị thôi miên, muốn rời cũng không được, nam sinh này mà ngồi trong lớp nào, ắt hẳn nữ sinh lớp đó không còn hồn vía để mà học, là một tội đồ. Tất nhiên các nữ sinh bao quanh đều đã biết tên hắn vì mặt hắn đã nằm rõ thế kia trên bảng vàng. Nữ sinh cao nhất đứng gần đó cũng chỉ tới vai hắn ta mà thôi. Và rất có thể, hắn ta mà liếc mắt về bên này, liền nhìn thấy được Đề Hạnh Tâm. Vì thế, cô mau chóng ngược nhìn lảng sang chỗ khác.

Nhưng tốc độ rời mắt của Hạnh Tâm khỏi người hắn quá chậm, đã bị ánh mắt lạnh nhạt của hắn quét qua một cách nhanh chóng. Trong lòng hậm hực chỉ muốn ôm đầu đập tường của hắn phần nộ thâm rửa bản thân đã nói cho người chú mà cậu tôn sùng là Đề Nam biết ngôi trường mình chọn là MaF.

Hạnh Tâm cười gượng như chỉ nhe hàm răng trắng sáng ra, khe giờ bàn tay thanh tú ra trước ngực một cách cứng nhắc có ý chào hắn.

Hà Vũ Triết thu ánh nhìn về, vừa đi vừa nói với Hạnh Tâm “Cậu ta là Thế Di Thiên, thủ khoa của trường, lại có sức hút như vậy, thật đáng ngưỡng mộ”

Hạnh Tâm như nhớ lại điều gì đáng sợ, cảm thấy rùng mình khi nghe ba chữ “đáng ngưỡng mộ”. Cô đáp lại một cách hờ hững “Cậu càng ngưỡng mộ, cậu ta càng tránh xa. Tốt nhất cậu không nên để ý đến những việc của cậu ta thì sẽ may mắn trở thành bạn tốt của cậu ta”

Vũ Triết cảm thấy lời nói này có hơi kỳ quặc “Cậu nói như thể rất hiểu cậu ta?”

“Tôi làm sao có thể hiểu được”

Chia tay Hà Vũ Triết để đến khu ký túc xá nữ. Vừa đẩy cửa bước vào đã thấy một thiếu nữ có gương mặt tầm thường nhưng ăn mặc như tiểu thư thùy mị, dò xét thấy vị trí giường của cô ta thì quả thật là một công chúa thích màu xanh ngọc.

Đề Hạnh Tâm bước tới giường của mình, là phía đối diện với cô ta, phòng chỉ có ba giường rộng, ba bàn học và có khoảng không gian khá rộng ở giữa.

Hạnh Tâm mỉm cười nhìn về phía cô tiểu thư này “Xin chào”

Được đáp lại là cái cười đẹp chết người, cô ta lên tiếng. Giọng nói nhẹ như mây trời, trong như nước chảy qua khe suối. Chỉ riêng hai điểm này đã ghi bội điểm từ người khác.

“Chào cậu, tôi là Trịnh An Khuê. Cậu học lớp nào, xem chúng ta có học cùng không?”

Theo nhìn nhận cho thấy cô ấy có vẻ rất tiểu thư nhưng lại dễ gần, Hạnh Tâm đáp “Tôi học 205TN, tên là Đề Hạnh Tâm”

Trịnh An Khuê thất vọng “Tiếc thật, chúng ta không lên lớp cùng rồi, tôi bên 101MT. Vậy là cậu bên khoa nghệ thuật trình diễn?”

Hạnh Tâm cười, gật đầu.

3. Chương 2: Nam Chính Và Nữ Phụ

Trên đường từ ký túc xá đến lớp lại một lần nữa Hạnh Tâm bắt gặp cảnh tượng Thế Di Thiên được một đám đông nữ sinh chạy theo sau. Cái tên này là thế, lúc nào cũng được hoan nghênh một cách phô trương nhưng không hề từ chối, qua lời kể của mẹ, càng ngẫm, Hạnh Tâm càng thấy cậu ta giống ba mình. Phải chăng đây là lý do cậu ta tôn sùng ba mình chăng?

Nghĩ lại những năm tháng thời tiểu, trung học của mình cũng đã từng chạy theo cậu ta như thế, chạy theo suốt mười hai năm học cũng không nhận được một cái ngoảnh mặt nhìn lại của cậu ta, huống gì các cô nàng này, Hạnh Tâm cảm thấy ngao ngán với cảnh tượng hiện tại.

Biết làm sao được, đâu thể trách cậu ta chỉ vì cậu ta quá tài giỏi và hào nhoáng. Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân bọn họ, trách bọn họ thích phải cái gã Thế Di Thiên tim không đập, tâm không động, hoàn toàn như phật sống không ham nữ sắc, tên này chỉ có thể ngắm, không thể chạm.

Đợi cậu ta vào lớp tùy tiện chọn một bàn học nào đó để ngồi thì Hạnh Tâm mới có thể bước vào mà ngồi ở sau cậu. Nhưng quả thật lần này cậu ta đã nhìn thấy Hạnh Tâm rồi nên đâu dễ dàng để cô ở phía sau quan sát nhất cử nhất động của mình. Cậu ta đứng tựa lưng vào tường, hai tay vịn vào thành lang cang, chân bắt chéo, trông rất thư thái, sừng sững như cây bách từng trước gió, không chịu vào lớp.

Đề Hạnh Tâm cách đó không xa đang quan sát hẩn ta, bị Hà Vũ Triết đứng trước cửa lớp vẫy tay gọi “Hạnh Tâm, ở đây”

Hạnh Tâm chỉ hận không thể xông tới bóp chặt cái miệng có ý tốt không dùng đúng chỗ của tên này. Gọi tên cô lớn như thế chẳng khác nào đào một cái hố sẵn để cô nhảy xuống. Dừng bước gần đó, liếc mắt sang nhìn Di Thiên, không thấy cậu ta quan tâm. Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng tim thì đập rung lên, bước lại gần vờ chào hỏi.

“Di Thiên, thật trùng hợp, cậu cũng học ở đây à, khoa nào thế?”

Di Thiên hồ hững trả lời “Không phải là ba cậu đã nói rồi à?”

Bị phát hiện rồi thì không cần giấu giếm nữa vậy. Hạnh Tâm bửu môi “Trên thế gian này không tìm nổi một người không tim không máu như cậu. Ít ra tôi cũng được xếp vào loại thân thích với cậu, không phải sao?”

“Ai thân thích với cậu?”

“Loại người cứ tự cho mình là nam chính ngôn tình” Hạnh Tâm không chịu được liền phun ra một câu.

Di Thiên khom lưng xuống, đưa tay lại cầm Hạnh Tâm xoay mặt cô qua lại vài cái như đang xem một món đồ, nhả ra một câu khiến Hạnh Tâm chỉ muốn hộc máu.

“Vậy cũng tốt, nam chính chỉ đến với nữ chính, cậu chỉ là nữ phụ, biết rõ chưa hả?”

Hạnh Tâm khế cắn môi, sự thật tàn nhẫn suốt bao nhiêu năm qua vẫn vậy, cậu ta vẫn luôn phủ như thế với riêng cô. Nhưng nữ phụ còn tốt hơn cả cô, ít ra cũng có cơ hội nói chuyện tử tế với nam chính, còn cô thì... Là đặc ân hay là bị gán thẻ đỏ thẻ đen gì đó của cậu ta đây?

Hà Vũ Triết bước tới hỏi nhỏ Hạnh Tâm “Hai cậu quen nhau sao?”

Không muốn nghe câu trả lời của cô, Di Thiên đặc ý bước vào trong lớp, tùy tiện chọn một bàn chưa có người, ngồi xuống. Hạnh Tâm liếc nhìn cậu ta, ánh mắt u uất, chỉ muốn cắn xé cậu ta ra trăm mảnh. Bất lực trả lời “Tôi với cậu ta học chung từ thời cấp 1, rồi cấp 2, rồi lại cấp 3, bây giờ là đại học. Cậu nói xem, có thể coi là quen biết không?”

“Thật ư?” Vũ Triết không thể tin nổi, có thể xem là thanh mai trúc mã không? Cậu nhìn chằm chằm Hạnh Tâm “Vậy thì quan hệ hai người chắc khá tốt?”

“Cậu nói xem”

“Cậu chắc khá thân và hiểu cậu ta”

Đột nhiên như bị dội một gáo nước lạnh, Hạnh Tâm ảo não. Nếu thân thì đã tốt. Ngược lại, cậu ta coi cô như là quái vật mắc bệnh lây nhiễm, càng muốn tránh xa.

“Không hề! Chỉ là biết một chút ít mà ai cũng có thể biết thôi” Hạnh Tâm bước vào ngồi ở vị trí phía dưới cách Di Thiên một bàn, dấy bên phải so với cậu ta. *Vị trí có tầm nhìn qua cậu ta rất dễ*

Di Thiên đứng lên đi về hướng của Hạnh Tâm làm tim cô đập thành thịch rồi lại lướt xuống bàn dưới của cô, lạnh nhạt nói với một bạn nữ.

“Bạn học, đổi chỗ cho tôi được chứ?”

Cô nàng đương nhiên chớp chớp mắt gật đầu đồng ý. Thật không thể hiểu nổi mà, tại sao là con dân của giới thượng lưu mà đầu óc ai nấy đều nhỏ như vậy, cứ thấy mỹ nam là quên cả thần trí, rõ là không có tiền đồ.

Hạnh Tâm đau khổ chỉ biết kêu trời khóc than, nuốt ngược nước bọt vào trong.

Ngồi trước mặt cậu ta? Tốt chứ sao? Suốt mười hai năm mình ở sau lưng cậu ta rồi, đây là lần đầu cậu ta chịu ở sau lưng mình, Di Thiên, cậu là đồ ngạo kiều, tôi để xem cậu ngạo kiều được đến khi nào?

Thầy giáo hướng dẫn ôm một chồng tư liệu bước vào đứng giữa lớp học.

“Ôi! Thật sự là quá đẹp trai! Nghe nói ở Học viện toàn là thầy cô xinh đẹp, trẻ trung thôi, bây giờ mới được tận mắt thấy”

Đâu đó có những câu cảm thán về vị thầy giáo trên dưới 30 tuổi phong độ trong bộ vest lịch lãm này. Sau khi giảng giải một hồi thì bảo mọi người nhanh chân đến hội trường C để dự lễ khai giảng. Hội trường chật cứng người, may ra còn một vị trí trống của lớp, nhanh chân bước tới yên vị, loay hoay ngược lên thì Hạnh Tâm liền gục mặt xuống. Cái kẻ đáng ghét kia tại sao lại ngồi kế bên? Không đúng, là do cô tới sau cơ mà? Hắn ta nâng mí mắt liếc nhìn, lại thở dài.

“Cậu không thấy trò đuổi theo tôi mệt chết sao?”

Hạnh Tâm lườm cậu ta, mạnh giọng nói “Thế Di Thiên, từ nay tôi không đuổi theo cậu nữa. Coi tôi như một bạn học bình thường có được không?”

“Đợi cậu làm được rồi hãy tính”

Hiệu trưởng là một nữ nhân có nụ cười phúc hậu đã nói xong bài diễn thuyết, một người đàn ông bước lên bục đề danh ba tân sinh viên ưu tú xuất sắc, nhưng mời ba sinh viên bước lên thì không thấy một ai.

Nhìn sang Di Thiên, cậu ta chẳng phải rất thích khoa trương, sao lại ngồi khoanh tay trơ mắt thế kia? Hạnh Tâm nhún vai, có lẽ sự khoa trương của cậu ta không phải do cậu ta chủ động. Một lần nữa nhắc lại ba tân sinh viên này, vẫn không thấy một bóng người. Cả hội trường im bật nhìn nhau. Cuối cùng đành phải mời đại diện tân sinh viên lên phát biểu, người đó lẽ ra là thủ khoa Thế Di Thiên nhưng vừa rồi không thấy bóng dáng nên cũng đã cử người thay thế khác lên phát biểu.

“Tôi bảo, cậu tại sao không lên?”

Hắn ta lại nâng mí mắt liếc dọc ngang Hạnh Tâm rồi thu hồi ánh mắt về.

“Chẳng phải cậu cũng nằm trong số ba người không lên, còn có tư cách hỏi tôi? Cậu lo mà giữ lời, không đuổi theo tôi, vì vậy, đừng hỏi nhiều, hãy để cuộc sống vườn trường của tôi được thanh tĩnh” Di Thiên khoanh tay, lưng tựa ra sau ghế, mắt nhắm nghiền lại.

Thanh tĩnh? Tôi làm ồn đến cậu bao giờ? Giờ nhắm lại, cậu hoàn toàn khác xa ba tôi, cậu như một ông già, thật lãng phí tuổi thanh xuân của tôi. Được, không thêm để ý đến cậu nữa, dù sao tương lai còn dài, người tôi yêu chưa chắc mãi chỉ có một người.

4. Chương 3: Cái Tên Khó Gọi

“Sau khi tân sinh viên vào học, Học viện chúng ta cũng sẽ như bao trường khác, để rèn luyện năng lực sống độc lập và sức khỏe dẻo dai, sẽ có một tháng huấn luyện quân sự ở khu núi ngoại thành gần đây, tiên quyết mà Học viện đảm bảo là sự an toàn của các em, thế nên xin hãy yên tâm, mỗi đội sẽ có năm người, không phân biệt nam nữ. Các em hãy chọn người cho đội của mình từ những sinh viên năm nhất các khoa, mục đích của việc chia đội cũng giúp tăng năng lực giao tiếp và tinh thần hợp tác của các em, chúng ta làm nghề thuật, giao tiếp là một yếu tố rất cần thiết cho việc ra ngoài xã hội sau này, sau ba ngày, chúng ta tập hợp ở sân huấn luyện đầy đủ để di chuyển đến khu núi. Chúng ta sẽ dựng trại để ở lại, hãy đem các dụng cụ cá

nhân cần thiết, bây giờ các em tự thương lượng với nhau đi” thầy hướng dẫn sau khi nói xong liền rời khỏi phòng. Căn phòng đang yên ắng phút chốc liền xôn xao bàn tán việc chia đội.

Mọi người ai nấy cũng rất nhiệt huyết ra sức tìm đồng đội. Hà Vũ Triết quay người xuống, hiền hòa nói “Hạnh Tâm, chúng ta chung một đội nhé?”

“Cũng được” Hạnh Tâm mỉm cười.

Cái gã cao ngạo kia cũng rất được lời kéo nhưng hầu như cậu ta không đồng ý. Có lẽ là do các sắc nữ này đã làm cậu ta run sợ, đã bảo mà, cậu ta lẽ nào không si mê nữ sắc ư? Không phải chứ? Cậu ta nói mình là nữ phụ, chả nhẽ cho mình làm nữ phụ đam mỹ ư? Hự hự...

Hạnh Tâm hoa hết cả mắt lên, lắc lắc đầu không cho ý nghĩ kia tiếp tục xâm chiếm lí trí của mình.

“Vây, cậu mời Thế Di Thiên đi, tôi lại kiếm thêm hai người, dù sao cũng tập huấn cả tháng, cậu ta với cậu quen biết, chung đội vẫn tốt hơn” Vũ Triết liếc nhìn xuống bàn của Di Thiên.

Nghe cậu ta nói có lý. Dù sao cái gã kia cũng quen biết mình, biết đâu lại đồng ý, chung đội với mình vẫn hơn người xa lạ.

Hạnh Tâm xoay người xuống bắt chuyện với Di Thiên “Tôi bảo, cậu có muốn chung đội với bọn tôi không?”

Hạnh Tâm hồi hộp chờ đợi vài giây ngắn ngủi để nghe câu trả lời mà tưởng chừng tim mình muốn ngưng đập, mồ hôi đầm đìa trên trán. Rốt cuộc nhận được ánh mắt lạnh nhạt, giọng hờ hững trả lời “Chưa gì cậu đã vội phá bỏ lời hứa rồi à?”

Hạnh Tâm khẽ mím môi, nếu không phải là người quen, tôi đây cho cậu ân huệ nếu không thì cậu có xin tôi cũng chưa chắc đồng ý, chứ đừng hòng tôi mời cậu. Tên kia vẫn nhìn chằm chằm Hạnh Tâm, phun ra những lời vàng ngọc “Không bị cậu thì cũng bị kẻ khác bám theo, tôi nghĩ số kiếp của tôi vốn dĩ bất hạnh như vậy rồi, chung đội với cậu sẽ ổn hơn”

Dù lời nói ra chẳng có gì hay ho tốt đẹp nhưng coi như là đã đồng ý. Thế là chuyện mà Vũ Triết giao cho đã hoàn thành tốt đẹp, Hạnh Tâm xoay người lên. Chờ tin của Vũ Triết xem hai người kia mà cậu ta mời về sẽ là nhân vật như thế nào trong cái ngôi trường thượng lưu này, hy vọng sẽ không phải là sắc nữ. Hạnh Tâm lấy di động mở ứng dụng đọc truyện ra tiếp tục đọc bộ “All in love” tự nhiên thấy mình giống với Từ Vi Vũ, nhưng cái tên Thế Di Thiên này liệu có giống như Cố Thanh Khê hay không, có nhận ra tình cảm của cô hay không? Kết thúc của cuộc tình đơn phương theo đuổi này rốt cuộc sẽ như thế nào đây? Di Thiên cũng không màng đến xung quanh, đeo tai nghe để nghe nhạc hòa tấu.

Một buổi trôi qua, cuối cùng Vũ Triết cũng quay về, mặt mày hớn hởi báo tin “Tôi tìm được rồi, một nam một nữ, nam Lục Hy chung lớp với chúng ta và nữ An Khuê bên khoa Mỹ thuật”

An Khuê, khoa Mỹ Thuật?

Hạnh Tâm mơ hồ nhớ đến cô bạn chung phòng ký túc xá, thật hay, cũng là người quen biết, có cơ hội để thân cũng tốt. Còn Lục Hy, đã vào mấy ngày rồi vẫn không biết đến cái tên này, là tại sao?

“Lục Hy đâu?” Hạnh Tâm ngẩng ngơ hỏi.

Một nam sinh da trắng nõn, đôi môi đỏ xinh, gầy cao, có đôi mắt phượng bước tới. Giọng nói ồm ồm như tiếng vĩ cầm “Xin chào, tôi là Lục Hy”

Suýt chút nữa thì Hạnh Tâm bị sặc bởi nước bọt của mình, thân hình như vậy xuất hiện trên một người đàn ông thật quá lãng phí, theo kinh nghiệm đọc các bộ truyện BL, thì đây đích thị là một đại mỹ thụ. Hạnh Tâm cười hi hi chào cậu ta. Trong đầu liền nghĩ đến các cảnh H+ trong BL.

Chỉ chờ đến buổi huấn luyện nữa là tập hợp đủ năm thành viên trong tổ đội. Thật muốn xem đội hình này sẽ ra sao? Đột nhiên trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, ba tân sinh viên trong bảng vàng nằm chung một tổ đội ư? Hạnh Tâm tròn mắt thán phục một câu “Có tuyệt quá không?”

Thời tiết có vẻ nắng gắt, với cái nóng bức bối thế này khiến cho cả Hạnh Tâm và Di Thiên chịu không nổi vì đã quen với cái khí hậu mát mẻ của Lục Bắc. Vừa bước chân đến cửa lớp đã gặp Di Thiên, cậu ta thật thiếu ga lăng, hai tay vẫn giữ trong túi quần không chịu xoay nắm đấm cửa, cứ đứng đó như trời trồng. Hừ,

là đang đợi người ta mở cửa mời vào hay sao? Hạnh Tâm cũng khoanh tay đứng đó hất cằm lên không chịu mở cửa ra, cuối cùng tên đó cũng chịu thua mà có động thái.

Di Thiên hơi nghiêng đầu nhìn chằm chằm Hạnh Tâm, rồi cuộc mở miệng gọi cô như không gọi “Đề Hạnh Tâm”

Hạnh Tâm sững sốt nhìn cậu ta, cậu ta là đang kêu cô? Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu ta gọi tên cô, trong cái nóng rất bỏng da bỗng được xoa dịu bởi một làn gió mát, cô nuốt nước bọt, lắp bắp hỏi “Có... Có việc gì?”

Cậu ta điềm nhiên đưa ra một phán xét “Cái tên khó gọi”

“Cậu dám nói cái tên do người cậu tôn sùng đặt ra là khó nghe sao?”

“Dù sao chú ấy cũng đã bán đứng tôi rồi” dứt lời, Di Thiên xoay nắm đấm mở cửa bước vào. Tức hơn là hất đóng cửa lại, không để cho Hạnh Tâm vào. Đúng là cái tên không biết ga lăng (hình như được di truyền từ ba cậu ta ^o^)

Hạnh Tâm hăm hực mở cửa bước tới chỗ ngồi. Trong lớp khiến cho làn da cô dịu hẳn đi bởi bốn chiếc máy điều hòa.

Sáng sớm hôm sau, Hạnh Tâm đến tập hợp ở sân huấn luyện cùng với Trịnh An Khuê. Vậy là tháng ngày sinh viên chính thức bắt đầu. Hạnh Tâm tự nhủ sẽ không bám theo Di Thiên nữa, sẽ tìm cuộc vui mới từ những người bạn học mới ở thời sinh viên, có một kỷ ức đáng ghi nhớ của tuổi trẻ. Còn Thế Di Thiên vẫn mong có được một thời sinh viên thanh tĩnh, nhẹ nhàng mà lướt qua, không bị bất cứ nữ sinh nào làm phiền.

5. Chương 4: Đội Năm Người Hình Thành

Thế là tổ đội năm người: Thế Di Thiên, Đề Hạnh Tâm, Hà Vũ Triết, Lục Hy, Trịnh An Khuê được hình thành. Ba nhân vật kỳ cựu về kiến thức văn hóa đều nằm trong đội, còn hai kẻ kia, coi bộ cũng rất hiền hòa. Hạnh Tâm gật gù hài lòng.

Bước lên xe bus của trường, nhìn lướt qua một lần, trong đầu thì ý chí kiên cường tự bảo nhất định không để tâm đến Thế Di Thiên, nhất định không để tâm, không để tâm, nhưng đôi chân thì vẫn cứ bước về vị trí ngồi của cậu ta. Thế Di Thiên cố tình ngồi ghế bên ngoài, hai mắt nhắm nghiền, tay khoanh trước ngực, đeo tai nghe, chắc chắn là không muốn cho ai lại gần mình để ngồi rồi, đang đứng nhìn chằm chằm vào chiếc ghế bên trong cậu ta thì Di Thiên chẳng thềm mở mắt ra, lạnh nhạt nói.

“Tôi sớm biết cậu sẽ không cam tâm buông tha cho tôi”

Đề Hạnh Tâm bặm môi, chấp hai tay lên như bái phật, hạ giọng “Vậy làm phiền thánh tăng rồi, a di đà phật”

Di Thiên mở mắt ra nhìn hành động chẳng ra đầu của Hạnh Tâm, mặt không chút biến sắc, đứng lên cho cô chen người bước vào ghế bên trong. Cậu ta ngồi xuống, lại tiếp tục nghe nhạc, hình thức là như vậy, nhưng thật ra là nhạc hòa tấu không lời, âm lượng vừa phải dễ nghe, cho nên ai nói gì, cậu ta đều nghe sạch sành sanh, thói quen này Hạnh Tâm quá rõ, cô quay sang nhìn thấy nửa gương mặt nghiêng của Di Thiên, hờn phách hình như đã bay lên mây, thật sự người này làm phàm nhân sao?

“Đừng có nhìn chằm chằm như vậy rồi liên tưởng đến những cảnh tượng hoan đường” Di Thiên chậm rãi từng chữ.

Hạnh Tâm liếc một cái rồi quay sang chỗ khác “Cậu nghĩ tôi sẽ liên tưởng cái gì chứ?”

“Cảnh tượng tôi sẽ mở mắt ra, vô tình bắt gặp ánh mắt của cậu, đôi bên nhìn nhau quyến luyến không muốn rời, từ đó nảy sinh tình cảm nam nữ, rồi có một mối tình gặp biến cố không ngừng, cuối cùng phải xa nhau nhưng vì tình yêu khắc cốt ghi tâm nên đi một vòng trái đất, cuối cùng cũng quay về bên nhau” Thế Di

Thiên vẫn luôn trong tư thế cũ, nhắm mắt, nhàn nhạt nói như tường thuật lại tình tiết trong những câu chuyện ngôn tình.

Đề Hạnh Tâm tròn mắt, cậu ta từ bao giờ đã đọc truyện, chẳng phải là rất ghét đọc sách, đọc truyện càng ghét sao?

“Tôi bảo, cậu sống thực tế đi, đừng suốt ngày mơ mộng đến những tình tiết trong ngôn tình sẽ xảy đến với mình, cậu có là nữ chính thì các soái ca ngôn tình của cậu cũng không có thực đâu”

“Ai bảo tôi mơ tưởng như vậy chứ? Cậu đừng có mà suy bụng ta ra bụng người” Hạnh Tâm chống chế, lấy đồ che mắt lại, dựa người lên lưng ghế ngủ. Vũ Triết và Lục Hy ngồi sau lưng vui vẻ bắt chuyện với An Khuê, bọn họ làm thân nhanh chóng. Sau khi thân rồi mới biết, Lục Hy thật ra cũng rất bá đạo, còn An Khuê thì không rụt rè như vẻ tiểu thư bên ngoài, Vũ Triết thì rất nhiều chuyện và hay kiếm trò vô lại.

Lục Hy hăng giọng gọi Di Thiên mãi nhưng không thấy động tĩnh gì, biết chắc là cậu ta đã ngủ nên thôi.

Nhưng xin thưa, Lục Hy đã lầm, hoàn toàn đã lầm to. Cậu ta chỉ giả điếc coi như đã ngủ thôi. Khi xe bus đi đường vắng, đầu Hạnh Tâm đập vào cửa kính xe, Di Thiên nâng mí mắt lên nhìn, một lúc vẫn không thấy Hạnh Tâm trở mình, cậu ta muốn làm ngơ nhưng đầu cô ấy lại đập một lần nữa, cậu thở dài, đành phải vươn cánh tay trái ra, đặt bàn tay to rộng của cậu lên thành kính, giữ không cho đầu Hạnh Tâm đập vào kính nữa.

Xe bus đến điểm thì dừng lại, các sinh viên lần lượt xuống xe, nghe tiếng động, Hạnh Tâm tỉnh dậy, mở túi che mắt xuống, mơ hồ nhìn người đang ngồi bất động với cánh tay đang vươn về phía mình. Hạnh Tâm quay sang nhìn thấy bàn tay trắng bệch không một giọt máu của Di Thiên đang đặt trên cửa kính, hiểu ra vấn đề, Hạnh Tâm há hốc mồm to đủ nhét quả trứng gà. Di Thiên thu cánh tay mình lại, cảm thấy bàn tay không còn cảm giác, cánh tay mỗi nhừ, bả vai ê ẩm, máu bắt đầu lưu thông, cánh tay tê rần khó chịu.

“Tại sao cậu không gọi tôi dậy?” Hạnh Tâm lo lắng hỏi.

Về mặt tỉnh lặng của Di Thiên nhìn thẳng Hạnh Tâm, cậu ta không hề nhúc nhích, thư thái nói chậm rãi “Tôi không phải chuông báo thức của cậu”

Hạnh Tâm xoay người, định ra ngoài, vô tình chạm ba lô vào tay trái của Di Thiên, cậu ta khẽ hít một hơi thật sâu, có lẽ cánh tay đã tê cứng đang dần dần chuyển sang cảm giác có hàng vạn con kiến đang bò rất khó chịu. Cậu đứng lên bước xuống xe đi thẳng một mạch theo đoàn người.

Các sinh viên hầu như chỉ mang theo một ba lô lớn, ngoài ra không cầm theo những thứ rườm rà nào khác, tập hợp trên một vùng đất trống cỏ xanh mơn mẫm, giáo quan mặc đồng phục xanh lá cây đứng ở trên cùng, thông báo các hạng mục: “phạm vi hoạt động của mọi người nằm trong đường cảnh giới đã được đánh dấu, không được bước ra ngoài nửa bước, tuyệt đối phải chú ý an toàn, có việc gì cần thì tìm giáo quan phụ trách, mỗi ngày sẽ kiểm tra thí điểm từng đội về giường chiếu và đồ dùng sinh hoạt, mỗi khi có tín hiệu tập hợp bằng tiếng còi, dù đang làm việc gì cũng phải chạy tới tập hợp đúng quy định, hôm nay các đội tự tìm vị trí để dựng lều, ngày mai chính thức bắt đầu tập luyện, hãy giữ kỷ luật nghiêm ngặt, nghe theo sự chỉ dẫn của quản lý, rõ chưa?”

Cả đội hình đứng nghiêm, đồng thanh hô to “RÕ” rồi tản ra theo từng đội. Lớp học thừa thớt người thì đương nhiên người trong khoa cũng khá ít, mỗi đội chỉ có năm người, vì thế phải phân chia công việc cụ thể.

Thế Di Thiên, Lục Hy và Hà Vũ Triết đi chọn vị trí bắt đầu dựng lều, Trịnh An Khuê đem đồ của các thành viên xếp ngay ngắn trên bãi đất. Cả một đời sinh viên chỉ có một lần học quân sự, đương nhiên Đề Hạnh Tâm không thể bỏ sót khoảnh khắc này. Cô lấy máy ảnh chụp rửa liền ra, đưa về phía của ba chàng trai đang dựng lều kia để chụp.

Sau khi xong hết mọi chuyện thì cũng đã tới giờ chiều, mọi người trong đội không phải là quý tử thì cũng là tiểu thư, làm sao có thể tự nấu ăn được. Khi gia nhập tiểu đội, các thành viên cũng đã biết về gia cảnh xuất thân của nhau, bây giờ là lúc trông mong vào hai người có cha làm đầu bếp trong đội này. Các ánh mắt đổ dồn về Di Thiên đang đeo tai nghe và Hạnh Tâm đang đọc truyện. Di Thiên và Hạnh Tâm cảm nhận có luồng khí bất ổn, ngược lên nhìn lại bọn họ bằng ánh mắt vô tội, vô tình đồng thanh “Đừng có nhìn tôi”

“Chẳng lẽ hai cậu tính để cả đội phải ngủ đói à?” Vũ Triết ủ rũ nói.

“Tôi không biết nấu” Di Thiên nhàn nhạt nói.

“Tôi cũng không” Hạnh Tâm hồ hững đáp.

Các ánh mắt ngơ ngác lại nhìn hai người bọn họ. Làm sao có thể tin được điều mà hai người nói? Hai người đều là con của vua đầu bếp, có ma mới tin là không được truyền dạy chút ít.

“Thế Di Thiên có cha là đầu bếp trứ danh kiêm giảng viên dạy nấu ăn, kiêm nhà biên soạn sách nấu ăn. Đề Hạnh Tâm có cha là vua đầu bếp kiêm chuyên gia dinh dưỡng, mẹ là chuyên gia ẩm thực” Lục Hy cầm tờ giấy đọc sơ qua rồi nhìn hai người bọn họ “Hai cậu nói xem, bao nhiêu nhân tài ẩm thực tập trung vào nhà hai cậu, nói không biết nấu ăn, ai mà tin được cơ chứ?”

Di Thiên gỡ tai nghe ra, ngồi bật dậy duỗi một chân còn một chân co lên, hai tay chống ra sau, đầu hơi ngẩng lên, người hơi ngửa góc 45 độ, lên tiếng.

“Các cậu thật ấu trĩ, từ khi nào lại có chuyện con của đầu bếp là phải biết nấu ăn?”

Hạnh Tâm cũng bồi thêm một câu “Nấu ăn được, tôi đã không ngồi đây với các cậu”

“Vây... Vây bây giờ phải làm sao?” Lục Hy lúng túng.

Cuối cùng thì Trịnh An Khuê cũng nêu lên được một ý kiến “Tự lực cánh sinh, chia nhau ra làm, cùng nấu, cùng ăn, ngon dở không ai phàn nàn”

6. Chương 5: Ngày Đầu Tập Huấn

Nhìn thành quả được bày lên tám khăn trải trên đất, cả đội năm người nhìn nhau. Đột nhiên Di Thiên nhận thấy cảm giác hiện tại giống với cảm giác khi ngồi vào bàn ăn do mẹ mình nấu, bất an tốt độ như sắp bị ban cho rượu độc, lại nhớ đến những hương vị trong các món ăn mình được thưởng thức do ba và chú làm, trong lòng cảm thấy buồn bực.

Hạnh Tâm cũng nãy nê không kém, nhưng chưa thử sao biết không ngon, có đồ để ăn là đã tốt, có sao phải cự tuyệt. Cô là người xung phong mở màn ăn trước, ăn một cách rất hài lòng.

Các thành viên trong tổ ngồi xuống cùng ăn, người thì nhẩn mặt, người thì thô lỗ phun ra ngoài, chỉ có Di Thiên điềm tĩnh ăn như Hạnh Tâm. Quái lạ, tệ như vậy mà hai người này điềm nhiên ăn được, Lục Hy lên tiếng.

“Đây là khẩu vị của hai cậu à?”

Hạnh Tâm cất một giọng nhẹ tựa mây, dừng dừng như không có chuyện gì “Ba tôi bảo có nhiều người còn không có cơm để ăn, không có gì chúng ta lại bỏ phí, dù không ngon cũng phải xem thức ăn là chân lý”

Di Thiên cũng có câu trả lời tương tự “Chú ấy bảo, thức ăn là chân lý, dù không ngon cũng phải ăn, không được hoang phí”

Cảm thấy hai câu trả lời này tại sao lại giống nhau như vậy, An Khuê thắc mắc: “Chú cậu với ba của Hạnh Tâm chắc là cùng thầy à?”

Hạnh Tâm ngao ngán thở dài, Di Thiên im lặng ăn tiếp, câu hỏi của An Khuê vẫn không được giải đáp. Nhưng Vũ Triết ngay từ đầu đã thấy mối quan hệ giữa hai người này không bình thường, trong câu của Di Thiên nói, có hai chữ “chú ấy” là ai, có liên quan đến ba Hạnh Tâm không? Thật sự thắc mắc, cậu ta không nhin được, liền hỏi.

“Chú ấy mà cậu nói, là ba Hạnh Tâm à?”

Di Thiên buột miệng nói “Coi như cậu thông minh”

Câu trả lời này chẳng phải đã thừa nhận? Càng như thế thì càng tò mò về mối quan hệ mờ ám này, Lục Hy tra hỏi.

“Hai người có quan hệ gì?”

Di Thiên trả lời “Quan hệ giữa người với người”

Câu trả lời như vậy cũng tính sao? Mặc kệ, không quan tâm nữa. Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, coi như cố bấm bụng mà nuốt trôi.

Ánh sáng từ đồng lửa phát ra duy trì cho cả đội đã sắp tàn, mỗi người đều trở về trại của mình. Đề Hạng Tâm kịp thời nắm lấy vật áo của Di Thiên, cậu ta quay lại nhìn dáng vẻ của cô, ánh mắt như phát bực vì hành động đó. Hạng Tâm nhìn khuôn mặt Di Thiên phảng phất trong ánh sáng lơ mơ của ánh trăng, thẳng thắn: “Tôi sợ ma”

“Thì sao?”

“Tôi...”

Di Thiên hoài nghi nhìn Hạng Tâm “Đừng mơ tưởng bước vào chung lều với tôi, dập tắt ý nghĩ đó đi”

Hạng Tâm bấm môi, một mạch đi thẳng về lều của mình. Tại sao lại thờ ơ như thế chứ? Đồ đáng ghét, khó ưa!!! Hạng Tâm thầm chửi mấy câu rồi ngồi khư khư trong lều không ngủ được, bật đèn pin lên soi tứ phía. Ánh sáng tròn tròn từ đèn pin phát ra lấp ló phản chiếu trên tấm vải lều khiến cho người bên kia cảm thấy khó chịu.

“Không ngủ được cũng đừng kéo người khác thức theo” thanh âm nhỏ chậm phát ra trước lối vào của lều. Hạng Tâm ngược lên, thấy Di Thiên đứng đó quở trách liền tắt đèn pin.

Sáng hôm sau, tiếng kèn huấn luyện vang lên, An Khuê từ trong chăn đứng dậy khởi động sơ cho giãn gân cốt. Sau khi gấp chăn gọn gàng, đánh răng rửa mặt xong liền chạy đến điểm tập hợp, các đội khác, có đội đông đủ, có đội thiếu một, hai người, An Khuê xoay qua lại chỉ thấy một thân một mình mình đứng đây, lẽ nào chỉ có mình là ngu ngốc chạy đến, còn mấy tên chết trôi kia đâu hết rồi?!

An Khuê thấy quần giáo lật sỏ ra ghi ghi chép chép cái gì đó vào sổ, miệng lép nhép, hình như đang điểm danh. Thầm rửa cái đội chết tiệt, nhìn mặt ba nam nhân của đội là đã nghi rồi, toàn mặt sứa, đang lay hoay thì quần giáo đã đứng trước mặt, nghiêm khắc nói lớn làm giật cả mình.

“Nhóm này làm sao vậy, các cô các cậu coi đợt huấn luyện này là dã ngoại, là trò đùa à?”

An Khuê không nỡ lời biện hộ, đứng trong tư thế nghiêm, nghe quần giáo tiếp tục nói: “Mục đích của việc lập nhóm là để các cô các cậu có tinh thần đoàn kết, tại sao cô không gọi các thành viên trong đội dậy mà một mình chạy đến đây, muốn dương dương tự đắc nhìn thành viên trong đội bị phạt à?” An Khuê không còn xa lạ gì với kiểu huấn luyện này, trong võ thuật cũng cần tinh thần đồng đội và nghe những lời quần giáo la hét nên không oán than.

“Mau đi đánh thức bọn họ dậy”

“Vâng” An Khuê đồng dạng trả lời.

Đi cùng cô là phó giáo quần, tầm tuổi trung niên, gương mặt hà khắc, ánh mắt sắc lạnh, bước vào trong lều, dùng cái còi treo lưng lửng ở cổ đưa lên miệng thổi: “Tất cả mau rời giường cho tôi” Khí thế hùng hồn đến cả người đang đứng như An Khuê cũng giật thót tim, tất cả mấy tên trời đánh trong lều lục đục bò dậy chui ra.

“Tác phong như thế là sao, hả? Cả đời sinh viên mới có được một lần tập huấn, sau này có muốn xin đi cũng không được, thật mất mặt tuổi trẻ. Các cô các cậu đã vào tập huấn rồi thì đừng có cái tư tưởng là con nhà quý tộc gì gì đó, mà là con của MaF, học theo cách dạy của MaF, là một sinh viên bình thường như bao sinh viên, đó là mục đích phụ huynh các cô cậu gửi gắm vào MaF” phó quần giáo nghiêm nghị nói to tiếng quát.

Kết quả của việc các tên này dậy trễ làm cho cả đội bị phạt, phải nhảy ếch hơn nửa tiếng so với các đội khác. Giữa trưa, các thành viên trong nhóm cả thân mệt rã, hai chân muốn rụng rời, thở không ra hơi, như xác chết lết về lều. Tiếng oán than không đâu không có.

Sau khi ăn cơm trưa, mặt trời gay gắt như muốn thiêu đốt tất cả thành tro bụi, các thành viên tụ họp lại dưới gốc cây cổ thụ, ánh nắng lấp ló xuyên qua kẽ lá, mặt đất cũng bị mặt trời đốt cháy, hơi nóng hắt lên, tiếng kêu than chán ngắt như dân khổ nạn càng làm cho tâm trạng khó chịu, buồn bực muốn chửi người.

Vũ Triết nắm cổ áo phẩy phẩy cho dễ chịu một chút, Lục Hy trầm mặc tựa lưng vào gốc cây, Di Thiên và Hạnh Tâm khô khốc cổ họng, mồ hôi nhễ nhại, thở không ra hơi. An Khuê bước tới phát cho mỗi thành viên trong nhóm một cây quạt giấy. Cả nhóm vui mừng đón lấy, thời tiết hà khắc này mà cho học quân sự, có phải là muốn giết người không?

Lục Hy thoi thóp nói “Sao tôi có cảm giác chúng ta như dân khổ nạn lầm than thời xưa vậy?”

Vũ Triết nhú mày “Còn hơn như vậy”

Di Thiên điểm mặt từng người “Các cậu không chịu được thì tôi đây khác nào cá lên bờ, biết vậy tôi thà ở Lục Bắc để bị bầm đuôi còn tốt hơn”

Ánh mắt Hạnh Tâm nhanh chóng liếc qua rồi dừng lại trên người Di Thiên. Nói ai bầm đuôi chứ? Không còn sức tranh cãi cũng không thèm để ý lời ẩn khuất đó, Hạnh Tâm phe phẩy cây quạt, ánh mắt mơ hồ như mờ đi, không quan tâm thế sự hiện tại.

Tiếng keng lại vang lên, đến giờ huấn luyện chiều rồi sao? Thời tiết oi bức mà phải chạy nhảy ngoài trời, nghĩ đến đó thôi, cả nhóm liền ủ rũ đứng lên chạy đi. Bây giờ bọn họ mới thật sự hiểu vì sao người ta nói, sau khi học quân sự trở về nhà, ba mẹ gặp con mình mà lại hỏi “Cháu tìm ai?”

Tập luyện buổi chiều kết thúc lúc bốn giờ, mọi người giải tán nghỉ ngơi, mặt trời đã dịu đi hẳn nhưng cái nóng vẫn đeo bám dai dẳng. Ở cái nơi hoang vu như thế này, không điện, không điều hòa, không nước đá, tệ hại thật, điện thoại di động và máy nghe nhạc là hai thứ duy nhất để giải trí đã hết sạch pin, mục đích của đợt huấn luyện là để mọi người rời xa điện tử hóa đã đạt được.

“Chúng ta bày trò gì chơi đi” Vũ Triết hớn hỡ nảy ra ý kiến.

Các ánh mắt dồn về Vũ Triết thống nhất đồng ý. Nhưng chơi cái gì bây giờ, mọi ngày chỉ dính đến các trò chơi điện tử, lại là tiểu thơ, công tử, làm gì nghĩ ra được trò gì hay ho.

7. Chương 6: Trò Chơi Văn Nghệ

Sau một hồi suy nghĩ, An Khuê đưa ra chính kiến: “Các cậu không phải người của khoa nghệ thuật trình diễn sao? Vậy chúng ta biểu diễn văn nghệ đi, thi xem ai thắng ai thua, người thua bị phạt, rất có tinh thần tập thể” Chuyện này dễ như ăn cháo, cả nhóm nhất trí thông qua ý kiến này.

Sau khi tắm rửa, cả nhóm đốt lửa trại, ngồi thành vòng tròn, cùng nhau nướng ngô, còn về phần hát, cả nhóm thảo luận, phải có nhạc cụ, nhưng ở đây làm gì có ai đem theo đàn, hát chay à?

“Tôi có đem sáo” Hạnh Tâm bất thành linh lên tiếng.

Hà Vũ Triết tay cầm kèn Harmonica gơ lên “Tôi có Harmonica”

“Vậy tốt rồi, nhạc cụ cũng có, chúng ta chia mỗi đội hai người, tôi bên khoa Mỹ Thuật, không rành âm nhạc, sẽ đứng ngoài làm giám khảo, đánh giá khách quan theo sự cảm nhận, thế nào?” An Khuê nói lớn để các thành viên đều nghe được.

“Chia bằng cách nào?” Lục Hy hỏi.

“Rút thăm đi, hai người không có nhạc cụ sẽ rút thăm xem mình về đội của Hạnh Tâm hay Vũ Triết, tôi sẽ là người phát phiếu. Sau khi chia đội xong, hai đội đưa ra thử thách cho đối phương trước, thì xong, đội thua sẽ phải thực hiện thử thách đội thắng đưa ra” An Khuê vừa nói vừa lấy giấy ra ghi.

“Ok” cả nhóm nhất trí.

Sau khi rút thăm xong, rốt cuộc Di Thiên chạy trời không khỏi nắng, lại rút trúng tên của Hạnh Tâm, đội còn lại là Vũ Triết và Lục Hy. Đến lúc đưa ra thử thách, cái tên Vũ Triết vô lại lên tiếng.

“Đội tôi đề nghị nếu đội của Hạnh Tâm thua, hai thành viên đội bên đó phải hôn nhau”

Di Thiên đưa cặp mắt nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống cái tên vô lại này. Hạnh Tâm giật thót tim, trợn mắt “Cậu có bị điên không? Tôi không chấp nhận, tôi còn chưa có nụ hôn đầu, không thể!”

“Các cậu thật nhàm chán, không làm những chuyện mạo hiểm này làm sao gọi là thanh xuân, nụ hôn đầu là cái quái gì, cậu giữ khư khư đó đến già không có cái gì đáng để kể lại” Vũ Triết mạnh miệng nói.

Bạn tốt cái quái gì chứ? Hiền hòa ư? Thật sai lầm khi nhận tên này làm bạn, còn chung nhóm với hắn. Hạnh Tâm thở dài với quyết định sai lầm của mình, tên vô lại, vô liêm sỉ! Bất ngờ nghe một giọng vang lên của Di Thiên “Được, tôi đồng ý!”

Hạnh Tâm mắt tròn xoe nhìn cậu ta, lại nghe cậu nói tiếp “Chưa chắc bọn tôi thua, các cậu không được chĩnh lời thử thách. Hôn ở đâu các cậu còn chưa nói đấy nhé” đúng, tại sao mình lại quên mất, Di Thiên là thiên tài âm nhạc chứ. “Đội tôi cũng đưa ra thử thách như vậy, đội các cậu mà thua, phải hôn nhau đấy, phải là hôn môi”

Lời này vừa dứt, Lục Hy đá Vũ Triết một cái, phát câu “Cậu xem, cậu ta còn mặt dày hơn cả cậu rồi, lần này mà thua, ông đây cho cậu không còn chỗ chôn”

Hạnh Tâm khoái chí nhìn hai người bọn họ đả kích nhau.

“Được, vậy bắt đầu. Đội Hạnh Tâm, Di Thiên trước” An Khuê nói.

Hạnh Tâm nhìn Di Thiên, hỏi: “Cậu thổi sáo, hay hát?”

“Vừa hay tôi không biết thổi sáo, cũng không biết hát”

“Cái gì?!”

Nhìn phản ứng của Hạnh Tâm, cậu điềm tĩnh nói “Tôi chọn hát vậy, cậu thổi bài ”Ánh dương vĩnh hằng” cho tôi”

“...” Hạnh Tâm ngơ ngác nhớ lời bài hát này, liền dứt khoát lên tiếng “Bài khác đi”

Di Thiên nhìn bằng ánh mắt dò xét, Hạnh Tâm cảm thấy lạnh gáy, chắc chắn tên này lại sắp nói ra những lời chẳng tốt đẹp gì “Tôi chỉ biết hát bài này, cậu đừng có mà cố tình thua”

“...” cầm nín, thổi thì thổi, hát thì hát.

Vậy là hai người bọn họ chọn bài “Ánh dương vĩnh hằng” để thi đấu. Tiếng sáo vang lên dẫn dắt giai điệu trước, du dương, du dương trong không gian tĩnh mịch, trước ngọn lửa cháy sáng đỏ hồng, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, giọng ca của Di Thiên cất lên, đi sâu vào lòng người, nói không biết hát ư, ai mà tin cho được.

”.....

.....

Khoảng cách chỉ là một dãy bàn học ngày xưa ngắn thôi

Giờ đây khi tái diễn vẫn như chuyện hôm qua tới lớp

Chỉ lưu lại vào trái tim

Nhiều khi lật lại ký ức

Dù sao ai cũng sẽ lớn, truy giấc mộng riêng
Gặp cậu giống như điều kỳ diệu mình đã nhận suốt đời....

.....
..... ”

Tới lượt đội của Vũ Triết và Lục Hy, hai người này hơi áp lực vì tài thổi sáo quá tuyệt của Hạnh Tâm, không rơi rớt một nốt nhạc nào, cộng thêm giọng hát không thể chê vào đâu của Di Thiên, tại sao bọn họ lại ăn ý quá như vậy cơ chứ? Lần này không lẽ mình phải hôn môi với tên mỹ thụ kia? Vũ Triết áp lực, mồ hôi tuôn ra trên trán.

Thật chẳng may, hai tên đàn ông này lại thua bẽ bàng. Hạnh Tâm phấn khích cười khoái chí, cả đám nhao nhao vỗ tay, đồng thanh nói “Hôn nhau đi, hôn nhau đi, hôn nhau đi!!!” làm náo động các nhóm xung quanh, với sự thích thú, đương nhiên tới góp vui. Hai tên này khó xử, thống khổ nhìn nhau, mãi vẫn không thấy hành động, Di Thiên nói: “Thế nào, mau lên, không vô lại sao gọi là thanh xuân, không mạo hiểm sao có cái đề kể về già”

“Thôi, thôi tha cho bọn tôi” Lục Hy nói.

“Không được, nhờ bọn tôi thua, các cậu có tha không, hôn mau lên” Hạnh Tâm giơ máy chụp hình rửa liên lên, chuẩn bị sẵn để chụp lại khoảnh khắc chờ đợi.

Vũ Triết và Lục Hy đành phải chịu gậy ông đập lưng ông, vừa đưa môi kề nhau hôn, được ba giây, Hạnh Tâm nhanh chóng chụp lại, xung quanh vỗ tay la ó, huyết sáo hà rần, bọn họ buông nhau ra, cả hai đều quay đầu nhỏ nước bọt, Lục Hy thúc một đấm vào bụng Vũ Triết, hai người mặt nhăn mày nhíu đuổi nhau chạy làm cho không khí khắp nơi náo nhiệt hẳn lên.

Hạnh Tâm ngồi trên tảng đá, đưa sáo lên thổi bản “Lạnh lẽo”, tiếng sáo du dương thấm đẫm lòng, thu hút được không ít người, Di Thiên và An Khuê chăm chú lắng nghe và cảm nhận từng khúc nhạc sâu lắng ấy.

Một nam sinh tuấn tú mặc áo thun phong đen, quần short thoải mái, gương mặt đẹp sắc sảo, ánh mắt biết cười, bước tới nhóm của bọn họ, ôn nhu nhìn Hạnh Tâm, mở lời: “Bạn à, tôi là Lâm Tuệ Tinh, nhóm của tôi bên kia, bọn tôi đang tổ chức chơi nhạc một chút, nhưng lại thiếu một người chơi sáo, cậu có thể qua đó chơi cùng không?” cậu ta chỉ tay về phía nhóm của mình, toàn là nam sinh, không lấy một bóng nữ.

Hạnh Tâm cười cười, lườm cậu ta một cái, rõ là biết giả bộ, còn bày đặc giới thiệu tên, ra vẻ khách sáo, Hạnh Tâm đồng ý, qua nhóm bọn họ chơi chút vậy.

Hai người đi ngang qua Di Thiên và An Khuê, nghe có tiếng nói chuyện vọng lại.

“Bây giờ tôi mới biết, cậu cũng thổi sáo được”

“Tất nhiên, Tuệ Tinh, cậu học ở MaF à?”

“Hỏi thừa, nếu không tại sao tôi ở đây”

Hai tên kia rút cuộc cũng quay trở lại, Vũ Triết thở hắt hắt, nhìn quanh không thấy Hạnh Tâm đâu “Ờ, Hạnh Tâm đi đâu rồi?”

“Bỏ rơi đồng đội, đi chơi một mình” Di Thiên lên tiếng.

An Khuê quan sát Di Thiên, rõ là một kẻ bất bình thường, gương mặt lúc nào cũng thờ ơ, lạnh nhạt, nhưng lời nói ra hình như lúc nào cũng có ý quan tâm Hạnh Tâm trong đó.

“Tại sao lúc nãy cậu không cản?”

“Tôi tại sao phải cản, cậu ta đi đâu phải tự ý thức được” Di Thiên gặm bắp.

“Này, cậu có quan hệ mật thiết nào với cậu ấy sao?” An Khuê cuối đầu ghé sát có ý tò mò.

Vũ Triết đang gặm bắp cũng không thể che giấu điều mình đã nghĩ “Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã”

Không biết lựa thời thế để nói mà, Di Thiên suýt nữa thì phun hết bấp trong miệng ra, cậu ta ngược lên phản bát “Ai bảo với cậu là thanh mai trúc mã, cụm từ ấy nghe thân thiết quá rồi đấy, ai mà thêm làm thanh mai trúc mã gì đó với cậu ta”

“Chứ là gì? Chú cậu là ba của Hạnh Tâm, vậy...” mắt Lục Hy sáng lên “hai người là anh em phía nội ư?”

Lần này thì quả là bị sặc, Di Thiên ho sặc sụa, nhăn nhó như một đứa trẻ “Đừng có đoán mò, ba mẹ cậu ta và ba mẹ tôi là bạn bè thân thiết hơn 20 năm rồi, nhưng tôi tuyệt đối không làm bạn thân với cậu ta”

“Tại sao?” Vũ Triết hỏi.

“Đừng có tò mò chuyện người” Di Thiên chọi cùi bắp lên người Vũ Triết.

Vũ Triết ngược lên, trợn mắt nhìn Di Thiên, cậu nói chuyện người, đầu óc nông cạn của Vũ Triết liền không suy nghĩ “Cậu nói chuyện người tôi không được quan tâm? Ý cậu khác nào bảo tôi là súc vật?”

Mặt mũi các thành viên tối sầm, rõ ràng Vũ Triết nông cạn đã tự mình hiểu sai ý.

8. Chương 7: Rừng Lê Và Dòng Suối

Buổi chiều tà sau khi thao luyện đã xong, hôm nay trời trong xanh, mát mẻ lạ thường, vì đó mà việc tập luyện cũng một phần nhẹ nhõm tinh thần. Cả nhóm đang ngồi trên tảng đá thì Hà Vũ Triết từ đâu chạy tới thở hồng hộc, cái tên này chuyên đi hóng chuyện và bày trò, lần này không biết lại là gì đây?

“Tôi nghe mấy nhóm khác nói, phía tây khu rừng có cây lê, rất nhiều trái, chúng ta đi hái đi”

Hạnh Tâm và An Khuê mắt sáng rỡ, lê vừa giải khát vừa tốt cho sức khỏe, cả tuần nay luyện tập thật sự rất đuối, ăn uống không ngon miệng, đương nhiên là đồng ý. Còn Lục Hy tánh khí ham vui, mục tiêu đề ra khi vào đại học là phải vui chơi hết mình khi có thể, nên thuận ý mọi người. Tất cả đang trông chờ vào ý kiến của Di Thiên, cậu ta ngày thường sẽ liến đéo tai nghe mà không thêm để tâm, nhưng mấy nghe nhạc từ lâu đã hết pin, nơi hoang vu này lại nhàm chán, sống tập thể phải theo số đông, không thể dị lập, sẽ bị cô lập.

Thế là cả nhóm tiến đến khu rừng phía tây, quả thật có rất nhiều cây lê rừng, xum xuê trái, không đợi nói, Hà Vũ Triết nhanh nhẹn trèo lên cây, thân thủ cũng không tồi, Lục Hy bên dưới cầm túi vải để hứng những quả lê được ném xuống.

Di Thiên đứng tựa lưng vào một gốc cây gần đó, khoanh tay nhìn hai nam nhân của đội đang ra sức vì “chính nghĩa”. Hạnh Tâm liếc sang thấy vậy liền bước tới, lên tiếng: “Đừng nhàn hạ như vậy, cậu cũng trèo lên hái đi”

“Tại sao tôi phải làm một việc nguy hiểm như thế?”

“Nguy hiểm? Có đưa cậu vào chỗ chết đâu?”

Lời Hạnh Tâm vừa dứt, Vũ Triết trên cao lưng vướng cành cây, bước chân hụt, trượt chân ngã xuống trong bộ đồng phục, cũng may là khoảng cách không quá cao, cậu ta lại rơi xuống trúng lùm cỏ, hơi ê ẩm nhưng lại làm quá lên ra vẻ nghiêm trọng, la oai oái. Hạnh Tâm quay lại nhìn Di Thiên, khẩu khí chậm rãi mà đầy khâm phục “Lời cậu nói ra, quá linh, tốt nhất khi tham gia tập thể, cậu không được nói điều xui xẻo” dứt lời, Hạnh Tâm chạy về hướng của bọn họ, Di Thiên bước theo sau.

Hạnh Tâm nhận lê từ Lục Hy, lườm Di Thiên một cái rồi đưa cho cậu ta, thật không biết sĩ diện, cậu ta liền nhận lấy, xoa xoa vào tay áo rồi cắn ngoàm ngoặm. An Khuê vừa ăn vừa nhìn Di Thiên với Hạnh Tâm, cô nàng có chút đăm chiêu “Hạnh Tâm, cậu thấy Di Thiên thế nào?”

Hạnh Tâm cơ hồ hoang mang, một lúc đã ăn hết hai quả lê, cô đưa ra một câu “Thánh tăng không ham mê nữ sắc” câu này quá quen thuộc, Di Thiên không nghe cũng biết câu trả lời của cô.

An Khuê xua xua tay “Không hỏi cậu về việc đó” Hạnh Tâm lại nói tiếp “Tôi chỉ đút kết được một câu đó từ cậu ta thôi”

“Câu đút kết của cậu như vậy, khẳng định rất rõ về cậu ta còn gì?”

“Cậu hỏi để làm gì? Cậu...” Hạnh Tâm nhìn chăm chăm An Khuê, tay hơi mất lực không cầm nổi quả lê.

“Đừng nghĩ lệch, cậu ta tuyệt nhiên không phải kiểu người của tôi” An Khuê hồ hững đáp, Hạnh Tâm thở phào nhẹ nhõm. Mà tại sao mình phải lo sợ? Cậu ta là thánh tăng mà, dù là yêu quái có sắc sảo đến đâu cũng không làm cậu ta động chân tình.

Sau khi trở về lều, cả nhóm sững sốt khi thấy quần giáo đang đứng đợi, thôi xong đời rồi, đi ra khỏi đường cảnh giới, bị kiểm tra đột xuất, xui xẻo quá rồi. Bị quần giáo quát lớn tiếng, chịu đựng nghe những lời khiển trách một lúc, cả nhóm năm người bị phạt đứng tấn nửa giờ.

Trong lúc đứng phạt, Hạnh Tâm thấy An Khuê nhìn rất chuyên nghiệp, thắc mắc “An Khuê, cậu sao hay vậy?”

“Những thứ này, tôi thường xuyên làm”

Bị phạt nên thấy nửa canh giờ trôi qua quá lâu, không có gì làm, Vũ Triết buồn miệng, liếc mắt qua hỏi An Khuê “An Khuê, mẫu người của cậu là gì?”

An Khuê không biết Vũ Triết chỉ đơn thuần là hỏi hay có ý đồ, nhưng dù sao cũng thẳng thắn mà nói, mẫu người của cô hoàn toàn không phải là ba tên mà cô coi là mặt sữa này.

“Đàn ông trưởng thành, độ tuổi 30 đến 40, nếu vẫn trẻ trung phong độ thì 50 cũng không thành vấn đề. Từ lúc học cấp 3, tôi đã thích một người”

Lời này có được coi là từ miệng một cô sinh viên mảnh khảnh thích màu xanh ngọc nói ra hay không?

Di Thiên thì quả là không quan tâm đến những vấn đề tình yêu hồng trần này, Lục Hy cũng không để tâm mấy đến lời An Khuê, Vũ Triết thì nghếch mặt ra, ánh mắt mờ ảo, Hạnh Tâm không ngờ cô nàng này lại thích một người lớn tuổi hơn nhiều như vậy, lại nghĩ đến những bộ truyện đã từng đọc, trong đầu liền nghĩ một câu “Khẩu vị nặng!”

“Người đó là ai?” Hạnh Tâm tò mò.

“Đầu bếp Thế Cảnh”

Lời này nói ra không biết cô đã chuẩn bị tâm lý hay chưa? Lập tức Hạnh Tâm tròn mắt “Cái gì?!!! Cậu nói Thế... Thế Cảnh?” Hạnh Tâm đưa mắt sang nhìn Thế Di Thiên, tuyệt nhiên vẫn không quan tâm, tại sao ngay cả chuyện này cũng không khiến cậu ta để ý, trái tim phải chẳng bằng sắt thép? “Chú ấy có thể còn lớn tuổi hơn ba cậu, không những vậy, còn có vợ rồi...” cô nuốt xuống những lời sắp nói.

“Thì sao?”

“...”

Đợt huấn luyện quân sự mà mọi người cho là không uống phí thanh xuân này rốt cuộc cũng đã đến ngày kết thúc. Sau khi tiếng còi của quần giáo vang lên, đầu đó vui mừng ôm nhau gào lên vì sung sướng, những ngày cực khổ đã qua đi. Sống với nhau cùng một môi trường, sinh hoạt cùng nhau suốt một tháng ròng, tính đồng đội tăng lên, tình bạn không ít nhiều sẽ thân và hiểu nhau hơn, mấy ai muốn rời xa nhau cơ chứ, nhưng ôm nhau, bịn rịn mà khóc thì quả là đáng xấu hổ.

Năm người bọn họ ngồi trên tảng đá, xắn ống quần lên trên đầu gối, đưa đôi chân xuống dòng nước suối trong vắt mát rượi, cơ hồ trong ánh mắt của mỗi người đều có một cảm xúc của riêng, nhưng đều là nhớ đến một tháng qua đã gắn bó với nhau, bao nụ cười tét miệng rạng rỡ trên gương mặt, bao lần bị quát tháo bởi quần giáo, bao lần phập phồng lo sợ vào giờ kiểm tra thể lực và những pha nấu ăn tệ hại của bản thân, tất cả đều dần dần hiện lên trong đầu, thấp thoáng nụ cười khe khẽ trên những gương mặt nam thanh nữ tú này.

“Trở về trường, tôi sẽ lại được đến lớp các cậu chơi chứ?” bất ngờ An Khuê khê giọng.

“Đương nhiên rồi, chúng ta là bộ năm mà” Lục Hy và Vũ Triết đồng thanh.

“Đừng có lời hai chữ ”bộ năm” ra mà làm thân với tôi”

Biết ngay mà, Hạnh Tâm thở dài, không khí thật lãng mạn của cảnh thanh xuân khi chia tay môi trường quân sự bị cái tên Di Thiên này phá tan. Cậu ta là vậy, hình như rất sợ ai làm thân với mình, giống như căn bệnh sạch sẽ, đi đâu cũng sợ vi khuẩn vậy.

“Tại sao con người vô vị như cậu lại thu hút được đám nữ sinh cơ chứ?” Vũ Triết nhú mày nhìn Di Thiên.

“Đừng tính tôi trong đó” An Khuê nhàn nhạt nói.

“Còn cậu thì sao Hạnh Tâm?” Vũ Triết hất cằm nhìn Hạnh Tâm.

Hạnh Tâm không trả lời, cô đẩy cả đám xuống dòng suối “Cùng tắm đi, hôm nay bữa cuối rồi, quân giáo không phạt nữa đâu”

Di Thiên phát cáu, nhú mày nhìn thân thể bị ướt của mình rồi đưa mắt về tên hung thủ đang nghịch nước cười đùa kia. Chơi thì chơi, lần này coi như tha cho cậu. Di Thiên thân thể bị ướt, vô tình để lộ ra cơ bắp bị ẩn giấu sau lớp áo đồng phục kia, di chuyển tới chỗ bốn người đang cười đùa, ám khí trên mặt vẫn chưa tan, Hạnh Tâm nuốt nước bọt, rùng mình, cậu ta dùng lực hất nước vào bốn người “Các cậu dám đẩy tôi xuống nước, gan trời rồi”

“Các cậu còn không mau tập trung bảo vệ cổng thành, không cho quân địch tiến vào” Lục Hy vươn tay ra diễn tuồng.

“Bảo vệ hai cánh, phòng vệ chính đáng, có thể giết!!!”

“ ...”

Đùa giỡn một buổi cũng đuối, mỗi người về lều ngủ sớm để hôm sau lên đường trở về ký túc xá.

9. Chương 8: Có Lẽ Tôi Thua Cậu

Huấn luyện quân sự đã qua được một thời gian, bắt đầu với cuộc sống sách vở nhàm chán, Di Thiên nhìn những con số khô khan trên bảng, lòng bỗng chán chường, những bài như thế dành cho sinh viên đại học sao, còn dễ hơn là toán ở phổ thông. Cậu cầm bút nhưng không viết lấy một chữ, tay chống cằm nhìn lên bục giảng, không để ý xung quanh là các nữ sinh đang mất tập trung vì mãi ngắm nhìn cậu. Điện thoại di động bỗng nhiên rung lên liên hồi, quái lạ, mở ra xem thì tin nhắn nhóm chat cả trăm tin, là nhóm của năm người do Hà Vũ Triết lập, chẳng buồn đọc, Di Thiên thả tay vào tắt thông báo không nường náu.

Đề Hạnh Tâm cũng không thấy khá khẩm hơn, tâm trạng hoàn toàn như Di Thiên, buồn chán nên cầm điện thoại lướt đọc tin nhắn nhóm. Không ngờ nhóm có năm người mà hai tên đàn ông kia lại nói nhiều vậy. Hạnh Tâm kéo đọc tin gần nhất.

[Thật chứ, tôi thấy vở của Di Thiên và Hạnh Tâm trắng tinh không viết một chữ, vậy mà bọn họ lại không trả lời tin của chúng ta] tin này của Vũ Triết, hôm nay hẳn ngồi xa tít ở dãy ngoài cùng.

[Cái tên Di Thiên thôi đó là thánh nhân cõi trên, làm gì quan tâm thế sự ở hồng trần, không biết nể mặt anh em đâu] Lục Hy đã hiểu Di Thiên rồi ư? [Hạnh Tâm đã xem rồi kia]

[Hạnh Tâm lên tiếng để chứng tỏ còn sống đi]

[Chắc Hạnh Tâm không chú ý] An Khuê cũng chen được một câu trong hàng tin dài đằng đẳng của hai tên kia.

Liếc qua nhìn Lục Hy với Vũ Triết, hai tên này hôm nay ngồi chung, Hạnh Tâm nhắn một tin [Hai tên này ngồi chung một chỗ mà còn lên đây nói chuyện, có quá rảnh không? Các cậu nghĩ thầy trên bục giảng là bù nhìn?]

[May quá, cậu ấy sống rồi] Vũ Triết còn chen thêm cái icon cười ha ha.

Chẳng thú vị, Hạnh Tâm tắt máy rồi nhìn lên bảng. Chuông tan học vang lên, Hạnh Tâm quay xuống đã không còn thấy Di Thiên đâu, quay lên lại thấy hai cái tên đáng ghét kia.

“Này, tôi tưởng học sinh ưu tú như cậu và Di Thiên phải mẫu mực lắm chứ, tại sao bài vở lại trông trơn như thế?” Vũ Triết ngồi lên mặt bàn kế bên.

“Tôi không thừa nhận mình ưu tú” Hạnh Tâm đứng lên đi về.

“Khiêm tốn!” vừa đi Vũ Triết vừa nói.

“....”

Chiều tà, các tia nắng cuối ngày mặc sức tung hoành nhảy múa, phủ lên một màu vàng kim thật đẹp. Dưới sân, nhiều sinh viên đang xếp hàng ghi danh vào các câu lạc bộ do trường đích thân tuyển chọn, rất náo nhiệt. Di Thiên đi ngang qua, dừng bước trước bàn ghi danh của khoa mình, nhìn vào dòng chữ “CLB Thanh nhạc” có vẻ đăm chiêu, cậu bước tới ghi danh. Các nữ sinh quanh đó nhanh chóng ùa tới ghi danh vào câu lạc bộ mà Di Thiên chọn, có lẽ với hy vọng gần soái mỗi ngày, mong được lọt vào tầm ngắm của chàng.

Ký túc xá nam hôm nay có người mới chuyển tới phòng của Di Thiên, mở cửa bước vào, nhìn thấy người mới kia đang ngồi đánh đàn piano của mình, Di Thiên thờ dãi không quan tâm, bước thẳng đến giường. Chàng nam sinh mới vào dừng ta, quay người lại cất tiếng “Chào.” Không nhận được phản hồi, cậu ta nhếch môi cười, nói một mình “Vẫn là rất kiêu đấy!”

Giọng tuy nhỏ, nhưng không qua nổi thính giác của Di Thiên, cậu chậm rãi trả lời bằng một giọng náo nề “Tôi đang hy vọng là mình nhìn lầm”

Người kia cười tít mắt để lộ má lúm nhỏ nhỏ bên phải, bước tới khoác vai Di Thiên “Thị lực của cậu rất tốt, tôi có thể đảm bảo”

Di Thiên bước tới vị trí đặt chiếc đàn piano của mình, ngồi xuống “Lâm Tuệ Tinh, cậu tránh xa tôi ra một chút, đừng để người khác biết tôi quen một tên háo sắc như cậu”

“Sao có thể chứ, bao nhiêu mỹ nữ bao quanh cậu, không đi cùng cậu thì kiếm đâu ra mỹ nữ, cậu không dùng thì để tôi dùng” Tuệ Tinh dựa người vào cửa sổ, đầu hơi ngẩng lên.

Trong tiếng đàn du dương, Di Thiên trầm giọng “Làm người cũng đừng nên quá đáng”

“Các mỹ nữ đó tôi không cần nữa, để hết cho cậu, còn Hạnh Tâm, cậu không cần, tôi theo đuổi đấy nhé”

Khúc nhạc đang cao trào bỗng lắng xuống rồi im bật, Di Thiên dừng tay, đưa mắt quét qua người Tuệ Tinh “Cậu ấy không phải người để cậu trêu ghẹo”

“Lo cho người ta?!”

Di Thiên không trả lời cậu ta, màn hình điện thoại sáng lên, kêu một tiếng, bước tới giường để xem, là tin nhắn [Di Thiên! Chị không thể về nước, chị không thể từ bỏ công việc nghiên cứu của mình]. Lặng người một lúc, ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình chòng chọc cho tới khi nó tối đi, cậu bỏ ra ngoài.

Tiếng kèn Harmonica nghe chẳng đâu ra đâu được phát ra dưới hoa viên của ký túc xá, chân bước theo tiếng kèn đó, Di Thiên đứng nhìn Hạnh Tâm đang ngồi ở chiếc ghế bằng gỗ, ngó ngán một tay cầm kèn, một tay lật lật sách.

“Harmonica không hợp với cậu đâu”

Hạnh Tâm ngược lên “Di Thiên?”

Di Thiên ngồi xuống kế bên, đưa tay đoạt lấy chiếc kèn trên tay Hạnh Tâm, trầm giọng nói “Chú vừa gọi cho tôi, bảo không gọi cho cậu được, hỏi sao mấy tháng rồi cậu không về nhà”

“Thế à!” Hạnh Tâm trầm mặt.

“Hạnh Tâm!”

Đột nhiên nghe gọi tên, Hạnh Tâm ngược lên nhìn Di Thiên, có chút khó hiểu, tim đập thành thịch, cảm thấy hồi hộp chờ đợi Di Thiên nói tiếp.

“Mãi chạy theo một người, cậu đã từng mệt chưa?”

Hỏi vậy là ý gì đây? Cậu ta muốn nói gì? Là đang nói mình hay nói bản thân cậu ấy? Nhưng với ai cũng có thể, chỉ riêng Thế Di Thiên, nhất định không thể xảy ra, vậy là đang nói mình ư?

Hạnh Tâm không thể đoán được tâm trạng của Di Thiên, không nhìn thấy được điều gì chất chứa đằng sau ánh mắt đó, hai năm trở lại đây, cậu ta luôn chỉ có một bộ mặt lạnh nhạt, không bộc lộ cảm xúc, khóc hay cười, buồn hay vui, chưa từng thể hiện trên gương mặt, hành động cũng rất khó hiểu, luôn luôn là vậy.

Mệt ư? Chạy theo cậu, tôi chưa từng mệt, bởi vì, cậu không khiến tôi phải có cảm giác đó...

Hạnh Tâm mấp máy khóe môi, có chút ngập ngừng, cuối cùng là cười tươi “Chưa từng”

“Có lẽ tôi thua cậu ở điểm này”

Dứt lời, Di Thiên đứng lên bỏ đi, bước đi khoan thai nhưng không hiểu vì điều gì, tự nhiên cô cảm thấy, ngay lúc này, cậu thật cô độc.

Ngày cuối tuần, Di Thiên quyết định trở về thăm nhà. Đứng ở trạm xe, đeo tai nghe, hai tay đút trong túi quần bò màu đen, áo thun poly màu trắng tinh, đeo hồ hững một quai của chiếc ba lô đen, mắt nhìn thẳng, không phát hiện là mình đã làm bao cô gái phải ngất ngây.

Hạnh Tâm từ xa đã thấy Di Thiên nên vội chạy tới đứng cạnh cậu ta, tươi cười nói “Cậu cũng về à?” không thấy phản hồi “Tôi còn lạ gì nữa, đừng có giả điếc với tôi”

Chiếc xe chạy chậm chậm tới, đỗ ngay chỗ bọn họ. Lên xe, Hạnh Tâm chọn chỗ ngồi ở cửa sổ, Di Thiên ngồi kế bên, lên tiếng.

“Từ đây về đến nhà, tôi mong cánh tay mình không phải gãy”

Hạnh Tâm lườm cậu “Tôi ngủ đủ giấc rồi”

Di Thiên không nói gì thêm, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại. Hạnh Tâm lấy sách ra đọc, không nói cũng biết là đọc tiểu thuyết.

10. Chương 9: Về Thăm Nhà

Thế Hoa Thiên bối hai búi tóc như na tra, đôi mắt to tròn, hai con ngươi long lanh đen láy, chiếc mũi nhỏ, mặc chiếc đầm baby doll màu trắng, mang đôi giày cùng màu, chạy lộc xộc xuống cầu thang, bị Thế Cảnh túm cổ áo lại đằng sau lưng, nhứu mày hỏi “Thế Hoa Thiên, hôm nay cuối tuần, con chạy đi đâu đó, hửm?”

Cô bé nhăn mặt quay lại nhìn cha, hai tay đặt trước ngực, chắp lên như bái phật, giọng nói có chút sần sỏi “Ba không biết là hôm nay mẹ ở nhà sao?”

Thế Cảnh không trả lời, hai tay khoanh lại, hiểu ý, nét mặt thoáng vui tươi nhìn con gái, Hoa Thiên thoát được bàn tay của cha mình, vội chạy đi, giơ tay lên cao vẫy vẫy chào cha, gấp gáp nói “Ba, con không muốn phải nếm thuốc độc cùng ba đâu, con đi trước đây, ba bảo trọng, tạm biệttttt”

Cánh cửa mở ra, Hoa Thiên đâm đầu vào người của Di Thiên đang bước vào “Ầy za!” ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ mặt nghiêm nghị của anh mình đang nhứu mày, cô cười tươi, để lộ chiếc răng khểnh bên trái, gương mặt ngây ngô cùng mái tóc ngắn hơi nâu trông rất đáng yêu, phản ứng có hơi nhanh nhưng hơi thừa “Anh về rồi à?”

Di Thiên đưa tay lên xoa xoa đầu con bé, hơi nheo mắt lại, dò xét em gái mình “Tiểu Hoa, hôm nay cuối tuần, đi đâu đó?”

Chợt nhớ ra chuyện hệ trọng, đôi mắt sáng rỡ, Hoa Thiên đưa tay lên nói nhỏ có vẻ như là sắp nói bí mật, Di Thiên hơi khom lưng xuống để nghe “Ca, hôm nay mẹ ở nhà, chúng ta đi thôi, mau lên, mau”

Hai anh em vừa quay lưng định chuẩn đi thì Bạch Nhược Hạ đã nhìn thấy, lớn tiếng gọi “Di Thiên, về rồi sao không vào, hai đứa định đi đâu đấy, mau vào đây cho mẹ, nhanh!”

Hai anh em đưa ra bộ mặt đáng thương nhìn nhau rồi bước vào trong, ngồi vào bàn ăn. Nhược Hạ đang loay hoay bưng bê đồ ăn lên, Thế Cảnh nhìn con mình mà cố nén để nhịn cười, phải chăng mình để vợ nấu ăn là quyết định đắc tội với con? Thế Cảnh quan tâm hỏi Di Thiên “Ký túc xá ở đó ổn chứ?”

Di Thiên vừa dứt ncho vào miệng cho Hoa Thiên vừa trả lời “Cũng tốt ạ”

Nhược Hạ đã dọn thức ăn lên bàn một cách thịnh soạn, cô ngồi xuống cạnh Thế Cảnh, nhìn con trai, dịu giọng nói “Ăn uống thế nào hả? Sao mẹ thấy con ốm hơn thì phải?”

“Vẫn tốt hơn là bữa ăn hôm nay ạ!”

“...” Nhược Hạ đã quen với cái cách của hai đứa con chê bai tay nghề của mình nên không trả lời lại. Cô cười ôn hòa, lườm Thế Cảnh rồi dịu dàng nói “Cái này mẹ hết cách, không hiểu sao mãi vẫn không lên tay, muốn trách hãy trách ba của tụi con”

Hoa Thiên xụ mặt, cầm đũa gấp đồ ăn giơ lên trước mặt mình, hai mắt mở to ra nhìn như soi mói “Bạn bè con bảo, nhà có ba làm đầu bếp nổi tiếng, sẽ có số hưởng, được ăn ngon mỗi ngày” cô bé bỏ đồ ăn vào miệng nhai xong rồi hắng giọng “Nhưng bọn họ làm sao hiểu được, trong chăn mới biết chăn có rận” lại ỉu xì xuống.

Thế Cảnh ho khan một tiếng, có ý ra hiệu nhắc không được nói tiếp vấn đề này. Hoa Thiên đành yên phận ngồi ăn, không hé miệng nói nửa lời.

Nghĩ đến đồ ăn tự mình nấu, Di Thiên lại thấy đồ ăn mẹ mình làm dễ nuốt hơn nhiều, cậu trầm giọng “Thật ra cũng rất dễ ăn”

Cả nhà ba người ngược lên nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên, thường ngày, khẩu vị ăn của Di Thiên rất khó, bị ép buộc mới ăn món của mẹ làm, nay lại nói những lời dễ nghe này, thật không thể tin nổi.

“Ca, anh ở ngoài chắc là ăn uống cực lắm phải không?” Hoa Thiên nghĩ bụng, chỉ có thể là anh mình ăn quá cực khổ nên mới thấy những món khó ăn này dễ ăn.

Di Thiên nhìn em mình, khóe môi cong lên có ý cười.

“Vậy càng tốt, sống cực khổ thì tụi con mới biết quý trọng công sức do mình làm ra” Nhược Hạ nói.

Tình hình của Đề gia lại khá hơn về vấn đề ăn uống. Hôm nay Đề Nam đích thân làm bữa ăn thịnh soạn để chào đón con gái bảo bối trở về nhà. Elen thư thả ngồi vừa ăn hoa quả vừa đọc báo ở sofa. Mở cửa bước vào, Hạnh Tâm bước tới ôm nịnh mẹ “Ai zô, con nhớ mẹ yêu quá”

Elen tuy đã là phụ nữ 44 tuổi nhưng lại càng xinh đẹp, mặn mà hơn ngày trẻ, ăn mặc thời thượng, so với Hạnh Tâm, chỉ giống như hai chị em. Cô đưa mắt lên nhìn con, thoáng giật mình, thả báo xuống, soi xét tay chân Hạnh Tâm “Mới có mấy tháng, con tôi sao lại ra như thế này? Con là đi học hay đi lính vậy chứ?”

Một chàng thiếu niên cao ráo, ánh mắt trong veo không dính chút u buồn, đôi môi nhếch lên như đang cười, nhưng gương mặt lại cổ tỏa ra lạnh lùng, có làn da hơi ngăm khỏe khoắn, mặc chiếc áo hoodie màu trắng, hai tay rút trong túi quần thể thao, từ trên cầu thang bước xuống, đi về phía cửa hai mẹ con Elen, liếc nhìn rồi lạnh nhạt nói: “Sinh viên đại học, ai không trải qua khóa quân sự, mẹ nhận ra được con gái mình, chắc chắn là do chị ấy không hoàn thành tốt đợt huấn luyện rồi”

Hạnh Tâm nghe vậy liền đứng thẳng lưng, quay người lại, thấy cái mặt thờ ơ đó, đưa tay lên đẩy vào đầu như chì chiếc cậu em trai mình “Đề Di Tâm, ai bảo chị không hoàn thành tốt hả?”

Di Tâm chẳng buồn quan tâm, cậu bước tới ghé ngồi xuống, nhớ ra điều gì, nhàn nhạt hỏi “Đại Di*, anh ấy có về cùng chị không?”

*Đại Di: Di Tâm đang nhắc đến Di Thiên. Di Thiên gọi Di Tâm là Tiểu Di. (Di của cả hai đều cùng trong nghĩa niềm vui, vì thế, khi hai đứa nói chuyện về đối phương, Thiên lớn hơn Tâm nên gọi Thiên là Đại Di, Tâm là Tiểu Di. Không biết có giải thích thừa hay không --, a di phò phò)

“Em hỏi làm gì?”

“Em hỏi là để nhận câu trả lời”

Hạnh Tâm hậm hực bỏ vào trong bếp. Elen đứng lên vò đầu Di Tâm “Con đó, suốt ngày như cụt non, vào ăn đi”

“Chỉ vì hai người mãi không trưởng thành mà lại bảo là con cụt non, lý lẽ ở đâu cơ chứ?”

“Thằng nhóc này, con dám kéo cả mẹ vào ư?” Elen chỉ biết lắc đầu cười rồi giục cậu vào trong ăn cùng gia.

Nhìn thấy Hạnh Tâm, Đề Nam lập tức tháo tạp dề ra, vui cười bước tới cạnh con gái “Để ba xem con gái của ba nào... Vẫn là con gái của ba xinh nhất đấy”

Nghe những lời này, Di Tâm ngồi xuống bàn ăn, một tay chống cằm nhìn hai cha con nhà này đang ôm nhau buông những lời sáo rỗng, cậu thở dài ngán ngẫm, thật nghi ngờ bản thân có phải con của Đề gia hay không?!

Trong bữa ăn, cả nhà ba người vui vẻ trò chuyện, vẫn luôn là như vậy. Sở dĩ nói ba người, vì Đề Di Tâm từ khi hiểu chuyện đến nay rất ít khi nói nhiều, luôn tỏ ra là một chàng thiếu niên hiểu sự đời, nhưng thật ra thì cậu rất trẻ con, ra dáng là một ông cụt non!

“Tiểu Di, sao cứ mãi ăn như vậy, không hỏi thăm chị à?” Elen hỏi.

“Mọi người bảo con phải hỏi thăm chị ấy giống như dân làng vui vẻ chào đón người lính đi giết giặc ngoài chiến trường, may mắn sống sót và trở về sao? Thực tế đi, chị ấy chỉ là đi học xa nhà có một chút thôi, thể ngân hàng căn túi, cuộc sống không thiếu bất cứ thứ gì” Di Tâm lạnh nhạt nói, không thèm nâng mí lên nhìn.

Hạnh Tâm lườm cậu rồi quay sang Đề Nam “Ba, Di Tâm và Di Thiên tại sao lại cùng một kiểu cách nói chuyện như vậy?”

Ngày trước, Thế Cảnh hỏi Đề Nam, tại sao Di Thiên lại có tư tưởng thực tế như vậy? Bây giờ, Hạnh Tâm lại hỏi anh câu này. Nhưng tại sao ai cũng nhắm vào anh để hỏi kia chứ? Vấn đề này... Thật ra Đề Nam rất vô tội.

Đề Nam nhún vai “Thật ra ba sống rất không thực tế, cho nên... đừng đổ tội cho ba a”

“Là do nhìn nhận đúng sự thật dẫn đến lời nói ra cũng khách quan” Di Tâm nhìn chị mình đáp lại. Di Tâm lại nói tiếp “Nếu nói giống nhau theo sự so sánh của chị, chị giống hệt Hoa Thiên nhà bên đó, thật sự rất trẻ con”

Nhắc đến Hoa Thiên, hai mắt Hạnh Tâm đầy nghi hoặc nhìn Di Tâm “Ba, mẹ, ai cá cược với con là Hoa Thiên sẽ cưa đổ thằng nhóc này?”

Elen liếc nhìn Hạnh Tâm, thoáng bất ngờ “Hoa Thiên để ý Tiểu Di nhà mình à?”

“Thật à?” Đề Nam cũng bất ngờ.

“Đúng a, hai người không để ý thấy sao?” Hạnh Tâm chắc chắn.

Sắc mặt Di Tâm vẫn không đổi, lạnh nhạt nói “Đừng đoán bừa. Những người như chị và Hoa Thiên, em nghĩ, cả đời này sẽ không lọt vào mắt của em và Đại Di”

“Tại sao?” Hạnh Tâm tròn mắt.

“Rất ồn ào!”

Hạnh Tâm tức muốn hộc máu...

Đề Nam và Elen phì cười vì cuộc đối thoại của hai đứa con.

11. Chương 10: Sẻ Yêu Người Phù Hợp

Tiết trời mùa thu mát mẻ khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Năm người tề tựu ở căng tin của Học viện để ăn trưa, đồ ăn ở căng tin này rất sạch nhưng vị chỉ ở mức tạm ổn. Tập trung ăn trưa, không ai mở miệng nói chuyện gì. Đột nhiên, Lâm Tuệ Tinh bê thức ăn bước tới bàn của bọn họ, ngồi cạnh Di Thiên, cười ôn hòa “Lát nữa chơi bóng không?”

“Ngày mai là kiểm tra cuối tháng, cậu chơi bởi cái gì?” Di Thiên lạnh nhạt hỏi.

Mỗi tháng Học viện sẽ có bài kiểm tra tổng kết một lần, còn đem kết quả dán lên bảng tin của trường cho tất cả sinh viên đều chiêm ngưỡng, khác nào đưa mặt cho người khác sỉ nhục nếu thành tích thảm bại. Vì thế, đối với các sinh viên, bài kiểm tra mỗi tháng của Học viện còn quan trọng hơn bài thi cuối kỳ của các trường khác.

Lời Di Thiên vừa nói ra, Lục Hy và Vũ Triết như mắc nghẹn, không nuốt trôi cơm, nhớ tháng trước, hai người đã bị chê cười một trận, không biết giấu mặt ở đâu, phỏng chừng tháng này cũng không khá hơn là bao.

“Kiểm tra ư?” Tuệ Tinh quay sang Hạnh Tâm “Hạnh Tâm, lát nữa cậu dạy tôi học được không?”

Mọi người ở bàn ăn đều ngược lên nhìn Tuệ Tinh, cái tên không quen không biết này chắc chắn có ý đồ, Vũ Triết đưa ra bộ mặt giết người, lạnh nhạt nói “Người của nhóm này không phải để người không quen biết như cậu, thích thì kéo thích thì lôi đầu nhá”

“Đúng vậy” Lục Hy bồi thêm.

“Ai bảo tôi mới quen?” Tuệ Tinh hất cằm.

“Lâm Tuệ Tinh!!” ánh mắt Di Thiên nhìn Tuệ Tinh như có ý muốn gỡ trò thì sẽ chết.

Hạnh Tâm bắt ngờ nhìn Di Thiên, trong lòng thấy xốn xang, nhưng không biết là có chuyện gì, quay qua nhìn Tuệ Tinh, lên tiếng “Được rồi, lát nữa có tiết, học xong tôi dạy cậu, ở thư viện”

Tuệ Tinh cười “Được, tôi đi trước” cậu ta đứng lên đi.

Hạnh Tâm quay sang nhìn Lục Hy và Hà Vũ Triết, lạnh nhạt nói “Học viện chúng ta chỉ học ba năm, năm nhất, hai cậu học hành cho tử tế vào nếu không muốn năm sau học xen kẽ với chuyên ngành, sẽ không được thoải mái đâu”

“Phải trách trường chúng ta ra đề khó gấp ba lần trường khác” Lục Hy không phục nói hơi lớn.

“Tự trách bản thân cậu vẫn hơn” Di Thiên thờ ơ lên tiếng.

“Ba người làm sao hiểu được cảm giác của bọn tôi, lúc học thì bảo con gà đẻ ra trứng gà, đến khi thi lại hỏi con gà có trước hay trứng gà có trước” Vũ Triết rầu rĩ “Chẳng khác nào học cái này, thi cái nọ”

“Thế bọn tôi không học cùng các cậu à?” An Khuê chen được một câu.

Hà Vũ Triết và Lục Hy trầm mặt, cảm thấy bản thân có vấn đề nên xấu hổ, không thể nào tiếp tục biện minh.

Khi có kết quả bài kiểm tra, Hà Vũ Triết và Lục Hy đứng trước bảng tin thở dài, các cơ mặt nhăn nhúm khó coi như một ông lão, điều đó tố cáo rằng, kết quả bài kiểm tra của hai người rất tồi tệ. Không cần nói, ba người còn lại trong nhóm luôn dẫn đầu, khiến hai người này bội phần tức giận, rõ ràng khi ngồi trong lớp, Di Thiên và Hạnh Tâm không mấy tập trung, phần lớn lại vắng mặt nhiều hơn là đến lớp, nhưng thành tích thần kỳ đến lạ.

Di Thiên đi ngang qua, bị hai tên này gọi lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn cái tên lúc nào cũng đeo tai nghe này, dò xét một lượt người của Di Thiên “Cậu có gian lận thi cử không đó?”

“Sao? Lại đứng cuối bảng rồi à?” Di Thiên gỡ tai nghe ra.

Không thấy trả lời, Di Thiên nói tiếp “Mục đích đến trường của các cậu là gì?” càng không nhận được câu trả lời nào, Di Thiên đi thẳng một mạch, hướng đó không phải đến lớp, Lục Hy lớn giọng “Này, cậu đi đâu đó, không đến lớp sao?” Bóng Di Thiên khuất dần, Lục Hy và Vũ Triết nhún vai bước đi lên lớp.

Di Thiên vừa bước vào thư viện, khi chọn xong sách đã nhìn thấy Hạnh Tâm đang ngồi ở một góc, không biết là đang xem gì mà chăm chú nhìn vào màn hình laptop. Di Thiên tùy ý chọn một chỗ trống để ngồi, Hạnh Tâm vui vẻ chạy tới ngồi cùng “Cậu không lên lớp à?”

“Tôi có thể đặc cho cậu một cái tên không?”

Hạnh Tâm chớp chớp mắt “Tên gì?”

“Chuyên hỏi thừa!”

Hạnh Tâm lườm cậu ta rồi nhỏ giọng hỏi “Di Thiên, cậu biết Viện nghiên cứu âm nhạc Úc không?”

Nghe đến sáu chữ “Viện nghiên cứu âm nhạc Úc”, đột nhiên các ngón tay giật giật, mắt vẫn nhìn vào sách nhưng không tập trung đọc được một chữ nào, một lúc sau cũng hỏi được “Sao nào?”

“Báo vừa đưa tin, các nghiên cứu sinh của Viện nghiên cứu âm nhạc Úc trên đường đi diễn đã gặp tai nạn, hiện giờ vẫn không có tin tức của bọn họ...”

Nghe đến đây, tai của Di Thiên ù ù không còn biết Hạnh Tâm nói gì sau đó, tâm can rối bời, hô hấp trở nên kém, lấy điện thoại ra gọi cho ai đó mấy lần đều không được.

Hạnh Tâm chưa bao giờ thấy vẻ bất an hiện rõ lên như thế của Di Thiên, cô lay lay vai Di Thiên “Cậu... Không sao chứ?”

Di Thiên nắm chiếc điện thoại trên tay thật chặt, ánh mắt thất thần, một lúc thì xoay chiếc laptop của Hạnh Tâm lại, kéo lên đọc tin tức, hai con người đảo qua lại không tin đây là sự thật. Hạnh Tâm lo lắng “Cậu sao thế? Có chuyện gì à?”

“Không sao” Di Thiên đứng lên bỏ ra ngoài.

Hạnh Tâm thu dọn đồ đạc để đuổi theo Di Thiên. Bước đi của cậu chậm chạp, gương mặt u ám, nhất định có chuyện liên quan đến việc nghiên cứu sinh bị tai nạn, nhưng Hạnh Tâm không biết là chuyện gì. Quen biết cậu lâu như thế, chưa từng biết cậu có quen ai là nghiên cứu sinh âm nhạc. Theo sau Di Thiên mãi cho đến khi cậu quay trở lại ký túc xá, Hạnh Tâm thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày sau đó, Di Thiên không đến lớp, không tụ tập với bốn người kia, suốt ngày nhốt mình trong phòng, lần lượt Lục Hy, Vũ Triết và An Khuê tới hỏi chuyện đều thất bại. Riêng Hạnh Tâm, cứ tưởng cũng sẽ thất bại, nhưng khi cô định ra về, đột nhiên Di Thiên hỏi “Hạnh Tâm, mấy hôm nay báo có đăng tin về viện nghiên cứu nữa không?”

“Có... Cậu, hỏi để làm gì?”

“Tin như thế nào?” Di Thiên quay người nhìn Hạnh Tâm, ánh mắt rất khẩn trương.

“Đã tìm thấy được bọn họ, tất cả đều không sao nữa”

Di Thiên nghe xong liền như người từ địa ngục trở về, không còn chút sức lực nào nhưng ánh mắt rất vui mừng. Hạnh Tâm biết, bản thân mình đã không còn cơ hội, nhận biết được người Di Thiên thích rất quan trọng với cậu ấy. Hạnh Tâm trở về, tự nhủ sẽ không sao, đây chỉ là mối tình đơn phương của mình, rồi sẽ lại yêu người khác, phù hợp với mình.

Tâm trạng tốt lên, Di Thiên đến lớp không khỏi sự tò mò của mọi người trong trường, nhưng chỉ cần Di Thiên liếc nhìn là mọi lời xì xầm lập tức tắt hẳn.

Vũ Triết vỗ vai Di Thiên “Di Thiên của chúng ta rốt cuộc cũng có chuyện làm phiền não nha”

“Tôi tưởng cậu là thánh nhân, không có gì làm khó cậu chứ” Lục Hy vắn vẹo.

An Khuê ngồi ở bàn của Hạnh Tâm, quay xuống nhìn Di Thiên, ánh mắt tò mò. Di Thiên ngược nhìn ba người bọn họ “Các cậu xem tôi là phật sống chắc, đừng để Hạnh Tâm gieo vào đầu những ý nghĩ về tôi như vậy chứ” quay qua lại không thấy Hạnh Tâm, cậu lại lên tiếng “Hạnh Tâm đâu?”

“Mấy hôm nay Hạnh Tâm không lên lớp, thường xuyên tới hồ bơi” An Khuê trả lời.

“Hồ bơi?” Di Thiên thì thào lặp lại.

“Hết cậu có vấn đề, bây giờ tới lượt Hạnh Tâm, sắp thi học kỳ rồi đấy” Lục Hy thở dài.

“An Khuê, cậu có biết Hạnh Tâm bị làm sao không?” Di Thiên hỏi.

An Khuê nhún vai “Mấy hôm nay về đến ký túc là cậu ấy đã ngủ rồi, tôi không hỏi được”

12. Chương 11: Điều Đáng Sợ

Hồ bơi là một trong những nơi lui tới không phân biệt nam nữ của Học viện MaF, chỉ cần mặc đồ bơi là có thể thoải mái xuống nước.

Hạnh Tâm mặc bộ đồ bơi liền màu xanh đen để lộ ra đôi tay và chân thon dài cùng làn da trắng nõn rất gọi cảm. Đôi tay của Hạnh Tâm đối xứng nhau, hai chân khép sát, nhẹ nhàng đạp nước như đuôi cá heo đang vẫy, toàn thân trôi lên rồi lại ngụp xuống uốn lượn nhịp nhàng theo hình sóng, cứ thế mà bơi đã hơn một tiếng đồng hồ. An Khuê ngồi trên bờ đợi Hạnh Tâm cũng đã uống hết hai ly nước ép.

“Hạnh Tâm, cậu không mệt à?”

Câu hỏi này của An Khuê đối với tâm trạng hiện giờ của Hạnh Tâm thực không đúng lúc, khiến cho Hạnh Tâm nhớ đến một câu mà Di Thiên từng hỏi “Cậu đã từng mệt chưa?” lúc đó cô trả lời là “không mệt”. Thế nhưng, bây giờ, cô có mệt không, cô cũng không biết nữa, chỉ là... nhận ra bản thân bị đá kích. Có lẽ là vậy...

Bây giờ thì Hạnh Tâm đã hiểu tại sao hôm đó Di Thiên cũng có tâm trạng như cô hiện giờ, bước đến hỏi cô những lời như vậy. Hóa ra cậu ấy cũng đang chạy theo một người, hóa ra cậu ấy đã cảm thấy mệt, nhưng những ngày qua đã cho thấy, cậu ấy tuy có mệt nhưng nhất định sẽ không buông bỏ.

Hạnh Tâm càng điên cuồng hơn, càng muốn vận dụng hết sức lực bình sinh để giải tỏa đi tâm trạng. Bơi bướm là kiểu bơi đòi hỏi thể lực cao nhất, nhưng xem ra vẫn không thể giúp cô rồi.

Hạnh Tâm quyết định ngụp lặn xuống hồ bơi, An Khuê đang yên lành bỗng giật mình vì Hạnh Tâm, mãi vẫn không thấy cô ngoi lên mặt nước.

Vào lúc này, Lục Hy, Vũ Triết và Di Thiên từ ngoài bước vào, các sinh viên nữ có mặt trong hồ bơi đều há hốc ngược nhìn ba soái ca này. Muốn giết người bằng nhan sắc đây mà! Bọn họ cứ thế mà bước về vị trí của An Khuê đang ngồi, không thấy Hạnh Tâm đâu, Lục Hy hỏi: “Ê, cậu ngồi đây còn Hạnh Tâm đâu?”

An Khuê thở dài, đưa mắt hất cảm về vị trí của Hạnh Tâm “Ở dưới đó”

Vũ Triết và Lục Hy lắt lảo đứng ở thành hồ nhìn xuống, không thấy Hạnh Tâm đâu cả, dù hồ sâu cỡ nào cũng phải thấy, đằng này chỉ sâu 2m5 lại không thấy đâu, rõ là dọa người.

“Không thấy”

An Khuê và Di Thiên vội bước tới, An Khuê lo lắng “Lý nào như thế?” cô trợn mắt, há hốc mồm, chưa kịp nói “lẽ nào có cơ quan bí mật?” thì bốn người trên bờ đều lần lượt bị kéo xuống nước. Tiếng kêu la thất thanh của Lục Hy và An Khuê “Tôi không biết bơi, cứu, tôi chưa muốn chết...”

Vũ Triết nhanh tay túm lấy cổ Lục Hy, Hạnh Tâm túm lấy An Khuê, không quên trách một câu “Các cậu thật vô dụng!”

Ngờ đâu Vũ Triết cũng không biết bơi, cậu ta chỉ biết đứng nước, khi đuối sức do Lục Hy vùng vẫy, cả hai bị đuối nước, tưởng chừng như sắp sinh bưng vì uống nước, hai người la oai oái kêu cứu. Vừa đưa An Khuê lên bờ, Hạnh Tâm phải nhảy xuống vớt một tên lên, Di Thiên vớt tên còn lại. Cả năm người nằm trên bờ thở hổn hển, Di Thiên quay qua bắt gặp ánh mắt của Hạnh Tâm đang nhìn mình, cậu liền lảng sang chỗ khác, nghe ba người kia quở trách một trận, Hạnh Tâm đứng dậy lấy khăn trùm người rồi nói “Đưa các cậu đi ăn lẩu cho ấm người, tôi khao”

Nồi lẩu nghi ngút khói với các loại hải sản tươi sống và rau xanh mướt được đổ vào, thức ăn ngon bày ra trước mắt nhưng bốn người đều không động đũa, chỉ có Hạnh Tâm tươi cười ngồi ăn ngon lành. Nhận thấy có điều kỳ lạ, Hạnh Tâm vô tư hỏi.

“Các cậu sao thế?”

“Khai mau, chắc chắn cậu có vấn đề” Lục Hy nhìn Hạnh Tâm khẳng định.

“Có việc gì, tại sao không chia sẻ với anh em?” Vũ Triết bồi thêm.

“Bây giờ, những lời cậu nói sẽ là bằng chứng trước tòa” An Khuê dụ giọng.

Di Thiên khoanh tay ngồi đảo mắt lia qua lia lại nhìn mọi người chắt vắn Hạnh Tâm, liền phá đám bằng một câu lạc chủ đề “Tôi rất ghét ăn cay, tại sao lại gọi món lẩu cay này cơ chứ? Cậu muốn tôi động đũa bằng cách nào?”

“Cái tên chuyên đi phá giấc mộng, đập tan vấn đề như cậu tốt nhất đừng lên tiếng lúc quan trọng” Vũ Triết xua xua tay về phía Di Thiên “Cậu tự gọi món đi nào”

Hạnh Tâm cười tươi “Chỉ là đã thông suốt được một số chuyện thôi, các cậu yên tâm, từ nay Đề Hạnh Tâm sẽ trở lại, đặc biệt là sẽ cao ngạo hơn” cô hất cằm lên tinh nghịch.

Hạnh Tâm đến lớp sớm lạ thường, đang dùng thước kẻ vẽ hình học không gian để giải toán thì Lục Hy bị Vũ Triết đuổi theo từ bên ngoài dãy hành lang, chạy thẳng vào đụng trúng bàn của Hạnh Tâm, làm tay nghịch một vết mực chạy thẳng xuống dưới trang giấy, phá hỏng cái hình đang vẽ, bọn họ bất ngờ nhìn Hạnh Tâm rồi quay ngược lại nhìn nhau.

“Đang làm toán?!”

“Tôi nhìn lộn sao?”

Hạnh Tâm ngược lên nhìn hai tên tội đồ đã gây ra chuyện còn hỏi những câu ngốc nghếch “Hai cậu lớn rồi còn chơi cái trò đuổi nữa à?”

An Khuê và Di Thiên lúc này mới thờ thả bước vào, Lục Hy gọi lại “Các cậu xem, Hạnh Tâm trở lại bình thường chưa, hay là bất bình thường hơn?”

“Có cậu mới không bình thường, cậu nghĩ tôi là thần đồng, không cần học vẫn giỏi à?” Hạnh Tâm vẫn nhìn mãi vết mực kia “Lục Hy, cậu giải quyết cho tôi cái này mau lên” Hạnh Tâm đưa cuốn tập về phía của Lục Hy, chỉ vào vết mực xoắn dài xuống dưới kia.

“Bỏ đi là được ấy mà” Lục Hy cười hề hề.

An Khuê lấy ra trong hộp viết một cây bút nhỏ, đoạt lấy cuốn tập “Đưa cho tôi” cô vẽ một đường lên vết mực đó, xóa sạch không một dấu vết.

Di Thiên bước xuống bàn của mình, khoanh tay nhìn bọn họ tán dóc.

“Này, tôi nghe nói cuối năm, sinh viên khóa trên tổ chức buổi hòa tấu, các cậu tham gia không?” Hạnh Tâm hỏi.

“Phải ứng tuyển đấy!” An Khuê ủ rũ.

“An Khuê không tham gia được rồi” Lục Hy nhìn cô bạn đang xòa người xuống bàn gật gật đầu.

“Buổi hòa tấu của sinh viên năm hai và năm cuối, chúng ta tham gia làm gì, nó được tổ chức để tìm người sang nước ngoài biểu diễn, sinh viên năm cuối nếu có năng lực sẽ được ghi danh vào viện nghiên cứu âm nhạc Á, Úc, Phi, Âu. Sinh viên năm nhất không được tham gia” Vũ Triết tường thuật một cách rõ ràng, xem ra đã tìm hiểu rất rõ, bất kể thông tin nào của trường, muốn biết, chỉ cần hỏi cậu ta.

Trong đầu liền lờ ra một ý nghĩ nào đó, Hạnh Tâm quay xuống hỏi Di Thiên “Thánh tăng à, cậu đã tham gia CLB thanh nhạc phải không?”

Thánh tăng Di Thiên gật đầu “ừ” một tiếng. Hạnh Tâm tiếp tục chất vấn để thử xem phán đoán của mình “Cậu muốn ghi danh vào viện nghiên cứu âm nhạc?”

“....”

Không trả lời càng khiến cho Hạnh Tâm tin chắc vào dự cảm của bản thân. Hạnh Tâm cảm thấy hơi nhoi nhói và hụt hẫng, ghen trong lòng, cô quay người lên tiếp tục cùng trò chuyện với mọi người.

Những ngày sau đó Hạnh Tâm coi như không có cuộc đối thoại với Di Thiên về vấn đề CLB thanh nhạc và câu hỏi sau đó, cô vẫn vui vẻ như bình thường.

Đối với Hạnh Tâm, yêu đơn phương không đáng sợ, chạy theo mãi một người không hề mệt mỏi, cho đến khi phát hiện người ấy cũng giống như mình, yêu đơn phương một người, chạy theo một người, người ấy không phải mình, điều đó thật đáng sợ biết bao.

13. Chương 12: Thành Viên Tiểu Đội Mất Tích

Thời tiết đã giao mùa, trời bắt đầu se lạnh, cái lạnh của mùa đông làm cho Hạnh Tâm và Di Thiên cảm thấy thích thú. Nhưng các sinh viên khác lại mang tâm trạng nặng nề, vì trời sang đông cũng đồng nghĩa đã cận kề với kỳ thi cử của MaF.

Lạ thay những tiết ôn tập này lại không thấy bóng dáng Hà Vũ Triết đâu, học lực của cậu ta không tốt, nhà trường đương nhiên sẽ không buông tha, ở ký túc xá cũng không thấy, liên lạc cũng không được. Nhưng nhà trường lại không có bất cứ động thái nào, tại sao lại vậy? Cả nhóm bắt đầu thấy có điều gì đó không ổn, đến trực tiếp nhà của Vũ Triết để tìm, chỉ nhận được câu hỏi ngược lại từ quản gia là “Không phải thiếu gia đang ở ký túc xá sao?” Câu hỏi của quản gia chẳng phải đã chứng tỏ, gia đình cậu ta hoàn toàn không biết chuyện cậu ta mất tích ở trường.

Hạnh Tâm nhìn thấy Lục Hy bước vào lớp đã vội hỏi “Vũ Triết có liên lạc với cậu chưa?”

Lục Hy rầu rĩ lắc đầu “Một tin cũng không có”

An Khuê trầm mặt một hồi rồi lên tiếng “Hay là có chuyện gì rồi không? Có khi nào... Cậu ta bị bắt cóc?”

“Làm gì có chuyện như vậy, cậu ta là người thừa kế của tập đoàn AK, nếu có chuyện, sao lại sóng yên biển lặng như vậy?” Hạnh Tâm phiền não, chống cằm nói.

Di Thiên khoanh tay ngồi ở vị trí của mình, nghe Hạnh Tâm nói đến AK, chợt nhớ ra chuyện gì, chậm rãi hỏi như một kẻ vô tội “Các cậu nói, Vũ Triết là người thừa kế tập đoàn AK?”

“Bây giờ cậu mới biết à?” Lục Hy bắt lực hỏi.

Cả ba người Lục Hy, Hạnh Tâm, An Khuê gục đầu xuống bàn một cách vô thức như thả người rơi tự do, thiết nghĩ chỉ muốn đập đầu chết quách đi khi Di Thiên vô tư gật đầu thừa nhận. Cậu ta quả thật không hề quan tâm đến người xung quanh sao? Thực quá vô tâm! Thực quá ư là thờ ơ! Thực quá là hờ hững! Bạn bè kiểu gì lại như thế kia chứ? Thế Di Thiên, cậu đi chết đi!!!

Di Thiên liếc nhìn Lục Hy, ánh mắt lạnh như hàn băng, thấu đến tận xương mà chưa từng được thấy ở cậu ta “Đưa tôi khóa xe của cậu” nhìn thấy ánh mắt đáng sợ ấy, không cần hỏi, Lục Hy vội ném chìa khóa lại

cho Di Thiên. Khi chụp được chiếc chìa khóa, Di Thiên đứng lên, hai tay đút vào túi quần, lưng thẳng tắp, nhìn sơ qua đã thấy sự lạnh lẽo được tỏa ra từ con người này, nhàn nhạt nói “Đi theo tôi”

Đi theo tôi? Cậu ta bảo ai?

Không cần nghĩ nhiều, cả ba người đứng lên đi theo Di Thiên, xem lời cậu ta như mệnh lệnh của một vị tướng và bọn họ là lính, phải tuân theo.

Tốc độ lái xe của Di Thiên khiến ba người kia muốn tắt thở, đã lên đến hơn 200 km/h rồi. Hạnh Tâm nhìn ra ngoài cửa xe, các cảnh vật mau chóng lao vun vút qua trước mắt “Di Thiên, dù tôi có theo đuổi cậu khiến cậu không thích, nhưng không đến mức thù tôi đấy chứ? Chúng ta còn rất trẻ, chưa tròn hai mươi, không thể để ba mẹ chúng ta vì chuyện đó mà người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cậu...”

“Đừng nói xui xẻo” Di Thiên ngắt lời.

“Hạnh Tâm, cậu nói cậu theo đuổi ai cơ?” Lục Hy quay xuống nhìn Hạnh Tâm hỏi.

Hạnh Tâm không trả lời, đảo mắt nhìn Di Thiên. Cậu ta hờ hững nói như không hề biết vấn đề mình trả lời sẽ liên quan đến ai “Cậu ấy nói theo đuổi tôi”

Lục Hy cười phá lên “Hạnh Tâm xinh đẹp như vậy, theo cậu thật đáng thương biết bao” tốc độ đã được giảm, ngó ra ngoài nhìn cảnh vật, Lục Hy quay về hỏi “Đây chẳng phải là ngoại thành? Chúng ta đến đây làm gì?”

“Cậu biết Vũ Triết ở đâu à?” An Khuê khoanh hai tay, tựa lưng ra ghế rất thoải mái hưởng thụ.

“Hôm trước ở thư viện, may mắn thay tôi nghe được hai nam sinh bàn bạc về chuyện gì đó có liên quan đến người thừa kế tập đoàn AK, nghe bọn họ bảo người này rất ngoan cố, lại nghe phong phanh được tên ngôi biệt thự, tôi nghĩ Vũ Triết đang ở đó, còn về chuyện gì thì phải đợi gặp Vũ Triết”

“Ai zô, Thánh tăng của tôi ơi! Tại sao cậu lại không nói sớm? Đã gần một tuần nay rồi, không chừng bây giờ chúng ta đến chỉ để nhận xác” Lục Hy vỗ tay một cái bộp vào vai Di Thiên.

Nhận được một câu trả lời hờ hững, thanh âm không cao không thấp “Làm sao tôi biết Vũ Triết lại là người thừa kế AK”

Cả ba người trên xe đều đưa tay lên đập trán mình như không thể tin được cái con người mặt lạnh vô tâm đang lái xe kia lại có thể trả lời như vậy. Tức chết mất với cái tên này!

Lục Hy vội quay sang hỏi “Cậu có biết tôi là ai không?”

“Lục Hy” Di Thiên đáp.

“Ý tôi là... Tôi là, phải nói sao nhỉ, à, cha mẹ tôi làm gì?”

“Không biết” Di Thiên có sao nói vậy, không hề do dự hay giấu giếm.

Lục Hy điều đứng, tựa lưng ra sau ghế, hít thở đều để lấy lại cân bằng. An Khuê nâng mí mắt nhìn Di Thiên, nhẹ giọng nói “Tôi vẫn là không nên hỏi để bảo toàn huyết áp và nhịp tim”

Lục Hy quay xuống, đưa ngón tay cái lên like cho An Khuê “Cậu sáng suốt”

Hạnh Tâm không mấy vui vẻ nói “Ít ra tôi may mắn hơn các cậu, nhưng có lẽ, nếu không có mối quan hệ của ba mẹ, chắc gì cậu ta nhớ mình còn có người bạn học từ thời tiểu học tên là Đề Hạnh Tâm”

Lục Hy và An Khuê nhìn Di Thiên mà lắc đầu ngán ngẫm, ánh mắt như muốn nói cậu thật quá đáng...

Chiếc xe chậm chậm đỗ ở phía xa xa ngôi biệt thự mà Di Thiên nghe hai nam sinh kia nói, ánh mắt của bốn người trên xe đều đổ dồn vào quan sát xung quanh ngôi biệt thự ấy. Không có lấy một bóng người canh gác, khẳng định không phải bất cóc. Hạnh Tâm nghi hoặc “Có chắc là cậu ấy ở đây không? Nếu cậu ấy ở trong này, ngộ nhờ không có chuyện gì xảy ra thì sao? Chúng ta đột nhập liệu có phạm pháp rồi không?”

“Nếu không có gì, tại sao khóa máy không liên lạc được, tại sao hai tên kia nói cậu ta ngoan cố, cứng đầu?” Di Thiên hỏi ngược.

“VẬY... LÀM SAO ĐỂ VÀO?” HẠNH TÂM THẮC MẮC.

Di Thiên hơi trầm mặt suy nghĩ, ngược lên nhìn An Khuê “An Khuê, cậu có sợ mạo hiểm không?”

“Tôi hiểu ý cậu. Có thương tích cũng phải cứu Vũ Triết ra” An Khuê trả lời.

Di Thiên gật đầu, nhanh chóng nói “Bây giờ như thế này, tôi và An Khuê sẽ vào trong, Lục Hy và Hạnh Tâm ngồi lại đây, nếu thấy có biến động thì lập tức thông báo cho bọn tôi”

“Tại sao lại là An Khuê vào với cậu? Cậu ấy là nữ nhi yếu đuối, có đi thì tôi đi cùng cậu” Lục Hy nghĩa khí vỗ ngực.

“Tôi không muốn đi cứu người mà lại mang theo một gánh nặng” Di Thiên không hề nể nang, hờ hững đáp.

“Ý gì chứ?”

Không quan tâm sắc mặt Lục Hy, Di Thiên mở cửa bước ra, không quên nhắc Lục Hy “Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ Hạnh Tâm, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được để cậu ấy vào trong đó”

Hạnh Tâm nghe được những lời đó liền xúc động nhìn Di Thiên, tim đập liên hồi, vội túm lấy góc áo của Di Thiên, cậu dừng bước, Hạnh Tâm bước ra khỏi xe, dịu giọng “Cẩn thận!”

Di Thiên không trả lời liền bước đi cùng An Khuê.

14. Chương 13: Đột Nhập Vào Sào Huyệt

Di Thiên cùng An Khuê tiến về ngôi biệt thự tường cao kín cổng trước mắt. Hạnh Tâm và Lục Hy vẫn mơ màng màng chưa hiểu vấn đề, Lục Hy là gánh nặng, vậy còn An Khuê là nữ nhi, không phải gánh nặng lớn hơn sao? Một phen há hốc mồm khi thấy cảnh tượng phía trước, An... An Khuê... Cô ấy đang đứng trên vai của Di Thiên để leo lên tường, rất nhanh gọn!!

Cô ấy chẳng phải là một công chúa thích màu xanh ngọc, tâm hồn rất mỏng manh yếu đuối, chẳng phải rất dịu dàng sao?

Bây giờ lại còn ngồi trên thành tường, khom người xuống, một tay cẩn thận bám chặt tường, đưa một chân xuống cho Di Thiên làm giá đỡ để leo lên, cô đưa tay còn lại bắt lấy tay Di Thiên, rất nhanh cả hai đã nhảy vào trong sân. Một người con gái có thể làm chuyện đó thì có còn được gọi là yếu đuối không đây? Lục Hy dụi dụi mắt, chuyện là thế nào?

Đột nhập thành công, vào nhà thuận lợi, có vẻ như không có chút nguy hại, hay mỗi nguy hại đang cố tình sắp đặt để chờ miếng mồi?

“Sao cậu biết tôi sẽ không gây phiền phức?” An Khuê thì thầm.

“Tôi không muốn đi sâu vào vấn đề nhìn người khiến cậu phải ngượng ngùng” Di Thiên có sao nói vậy nhưng lại khiến An Khuê cuối đầu nhìn lại bản thân, vẫn rất khó hiểu.

“Tại sao không có ai vậy?” An Khuê hỏi.

“Câu hỏi của cậu tại sao gốc như Hạnh Tâm vậy?”

Khóe môi An Khuê cong lên có ý cười “Câu trả lời cho thấy Hạnh Tâm có vị trí trong lòng cậu”

“Tôi bắt đầu cảm thấy sai lầm khi để cậu vào cùng” Di Thiên lạnh nhạt nói.

Vừa dứt lời, năm tên có thân thể cường tráng, vẻ mặt không mấy hung tợn đi từ trên cầu thang xuống, tay cầm baton vỗ vỗ vai, rất ra vẻ, theo quan sát của Di Thiên có thể nhận định, chỉ thuộc loại gà mờ. Nhanh chóng nhún nhủ “An Khuê, hai tên bên trái giao cho cậu”

An Khuê nhìn hai tên được giao xong có vẻ không hài lòng “Hai tên đó xử lí cái một, cậu là đang xem thường tôi à?”

“Đừng dài dòng” Di Thiên sắc mặt vẫn không thay đổi, rất tĩnh lặng.

Tên đi giữa nhìn thấy hai người, ngửa mặt cười ha ha, anh ta lên tiếng, giọng nói trầm rất dễ nghe.

“Hai vị đây chắc là có nhầm lẫn rồi nhỉ? Nhưng đã tới đây thì chúng ta cũng phải tiếp đón” hần đang hai tay ra, xoay đầu nhìn bốn tên còn lại có ý hỏi “có đúng không?”

Di Thiên không quen nói vòng vo, cứ có gì nói đó, vào thẳng vấn đề sẽ đỡ tốn thời gian và đặc biệt là sẽ không bị mất kiên nhẫn mà trở nên nóng nảy. Đó cũng là lí do khiến cậu chưa bao giờ quát tháo ai. Cậu nhanh chóng lên tiếng “Thôi dài dòng, Hà Vũ Triết đang ở chỗ các anh?”

“Tôi rất thích sự thẳng thắn của cậu. Đúng, Hà Vũ Triết đang ở đây” tên đứng giữa lên tiếng.

“Nếu động thủ, các anh có hại, không có lợi, giữa chúng ta lại không có gì cần nói nhiều, vậy nên, giao Vũ Triết ra đây”

“Khẩu khí rất tốt!” tên đó vỗ vỗ tay rồi ra hiệu cho bốn tên kia xông lên.

Di Thiên nhanh miệng nói với An Khuê “Cậu xử lí hai tên mà tôi nói để giữ sức, lát nữa còn một màn hay đang đợi, không đơn giản vậy đâu”

An Khuê gật đầu dứt khoát, cả hai nhanh chóng ra tay với năm tên này. Di Thiên, một đấu ba, An Khuê, một chọi hai, vậy nhưng lại nhanh chóng hạ gục bọn họ. Xử lí năm tên này khá dễ dàng, chưa gì đã nằm la liệt dưới sàn, hai người kiểm dây trói bọn họ lại, tên lúc này nhìn Di Thiên và An Khuê thốt ra một câu khó hiểu “Đại ca của chúng ta thật có mắt nhìn người”

Không để tâm những lời đó, An Khuê đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn tên đó, hỏi “Nói, Vũ Triết bị nhốt ở đâu?” Hần ta hất cằm “Lên đó sẽ thấy”

An Khuê và Di Thiên cùng nhau đi lên, cầu thang khá cao, cứ lên một lầu là mở cửa tìm kiếm, lên tới lầu ba cũng bắt gặp, hai người núp sau tường thở đều để lấy lại hô hấp. An Khuê nói nhỏ “Tôi thấy không giống bắt cóc”

“Quan trọng là cậu ta mất tích và bị nhốt ở nơi này một tuần rồi, nếu không phải bị nhốt mà tự nguyện, tôi sẽ cho cậu ta biết thế nào là lễ độ”

Dứt lời, bọn họ quang minh chính đại bước vào trong phòng đang nhốt Vũ Triết, sào huyết của chúng dường như rất lỏng lẻo. Lỏng lẻo để dụ dỗ cả đội bước vào bẫy?!

Nhìn thấy Vũ Triết đang bị trói tay chân nằm dưới sàn, tóc tai bẽ bết, miệng dán băng keo, An Khuê chạy tới “Vũ Triết, cậu không sao chứ?”

Vũ Triết bị dán miệng làm sao có thể nói gì, đương nhiên chỉ ư ư a a mà thôi. Cánh cửa phòng lập tức bị ai đó bên ngoài khóa lại, một tên mặt gấu bên trong phòng vệ sinh bước ra, chưa được 30 tuổi, thân hình vạm vỡ, để râu quai nón, ánh mắt dữ tợn, bước tới ngồi xuống ghế, nắm lấy tóc của Vũ Triết, An Khuê đứng lên lùi ra sau.

Ngày thường, Di Thiên rất ít nói và chưa bao giờ chủ động lên tiếng trước. Nhưng vào những dịp này, người lên tiếng trước chỉ trông cậy vào cậu.

“Thả cậu ấy ra”

Hần ta cười nhạt, buông tay một cách mạnh bạo, đặt một chân lên bụng Vũ Triết, lên tiếng, giọng ồ ồ.

“Đã lên được đây thì nhất định thân thủ không tệ, khẩu khí cũng rắn, lại rất có nghĩa khí” hần ta liếc sang Vũ Triết, thuận chân đá cậu ta một cước, không biết lực sát thương như thế nào, chỉ biết khuôn mặt thống khổ của Vũ Triết, cứ ư ư a a vậy vùng.

“Nói đi, các người muốn gì? Tại sao lại bắt cậu ấy?”

“Tên này rất cứng đầu, nếu có thể nhanh gọn, dứt khoát như cậu thì đã không tốn thời gian như vậy” hắc hắc bước tới đối diện Di Thiên “Muốn cứu cậu ta, để xem cậu có tài đó hay không đã!”

Dứt lời, hắc ta dùng chân tung lên đá vào bả vai của Di Thiên, may mà né được, chỉ sượt nhẹ trên cánh tay, Di Thiên quay người, tung một cước vào lưng hắc, hắc cũng né được, liền giơ chân lên đá vào hông cậu, sau một lúc đấu với hắc liền biết lực của hắc chỉ dồn ở hai chân.

Trong lúc Di Thiên đối phó với hắc, An Khuê cưỡi trời cho Vũ Triết, tháo băng keo ra, trong lúc không để ý, An Khuê đã bị hắc nắm lấy bả vai, Di Thiên nhanh tay cản lại được, cậu cố dồn mọi sự chú ý của hắc lên bản thân mình, không để ảnh hưởng tới Vũ Triết và An Khuê.

“Thân thủ không tệ, cậu là người có thể né được tất cả các quyền cước của tôi, ai đã dạy cho cậu?” hắc vừa đánh vừa hỏi, vẻ mặt rất an nhàn như đang đùa giỡn.

“Xin lỗi phải thông báo nha, tôi từng học Nhu Thuật” Di Thiên cười lạnh.

“Nhu thuật sao? Cậu bạn trẻ, cậu cũng rất may mắn đấy, môn này rất ít được lưu truyền” hắc thán phục.

Di Thiên vẫn luôn ra sức đỡ mà chưa hề động thủ với hắc “Nói vậy thì anh cũng biết Nhu thuật, còn không mau chịu thua, hay muốn tôi xuống tay vào quan tiết?”

“Cậu cứ tự nhiên” hắc ta cười đắc ý.

Đánh một buổi vẫn không bị thương tích gì, chỉ là đã tiêu hao quá nhiều năng lượng, Di Thiên quay qua ném một câu cho hai người bạn “Tìm cách mở khóa cửa”

15. Chương 14: Giải Cứu Thành Công

Vũ Triết thở phào ngồi lên ghế xoa xoa hai cổ tay bị trói đã đỡ ửng lên, vẻ mặt không hề có chút lo lắng gì cho bạn.

An Khuê sau khi lay hoay một hồi đã phá được cửa, quan sát thấy có điểm gì kì quái, tại sao tên kia không cố ý thả tay ra đòn với Di Thiên, hay là do Di Thiên quá lợi hại né được?

Quay sang nhìn Vũ Triết, cậu ta đang chu miệng, xoay người qua rồi xoay người lại theo hướng của Di Thiên và tên kia, vẻ mặt hào hứng như đang xem phim hành động. An Khuê nheo mắt quan sát hành động của Vũ Triết, nhận ra ánh mắt tinh nghịch và khóe miệng đang cười của cậu ta rất rõ. Cô tiến tới túm lấy cổ áo của Vũ Triết một cách thô bạo khiến cậu ta phải nhón người đứng lên, cô bóp mặt của Vũ Triết đến nổi biến dạng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ chậm rãi “Hà Vũ Triết, cậu là đang muốn chết có phải không?”

Vũ Triết ngã người ra sau khi bị An Khuê ép sát, mất thăng bằng nên ngồi phịch xuống ghế, hai tay đưa lên đỡ tay của An Khuê, cậu la lớn “Được... Được rồi, được rồi”

Tên kia dừng lại, Di Thiên cũng dừng tay nhìn An Khuê và Vũ Triết, cậu không hiểu sự tình, liền đề phòng tên kia có thể ra tay trở lại. Vũ Triết thở hồng hộc “Tất cả là do tôi sắp xếp”

Lúc này ngồi ngoài xe cảm thấy phập phồng, không biết tình hình bên trong thế nào, Hạnh Tâm sốt ruột mở cửa xe ra, Lục Hy vội hỏi “Cậu làm gì đấy?”

“Vào trong xem tình hình thế nào?”

“Không được, chúng ta vào đó ngộ nhỡ có chuyện làm sao tìm người cứu được bọn họ, đợi chút nữa nếu bọn họ vẫn chưa ra, chúng ta báo cảnh sát” Lục Hy ngăn cản.

“Không được, cậu ở đây đi, tôi phải vào đó” Hạnh Tâm mở cửa ra chạy vào. Lục Hy không thể trơ mắt ngồi nhìn Hạnh Tâm vào chỗ chết, cậu mở cửa chạy lại nắm cổ tay Hạnh Tâm, ánh mắt kiên nghị “Chết cùng chết” Hạnh Tâm nhìn Lục Hy với ánh mắt xúc động, bạn bè hoạn nạn có nhau là đây, cô gạt đầu rồi hai

người chạy vào trong ngôi biệt thự. Nhưng leo tường không thành công, Lục Hy nghĩ ra một ý hay. Cậu lái xe lại sát tường, đứng lên nóc xe là có thể leo vào.

Vào trong thấy năm người kia đang bị trói, hỏi mới biết bọn họ trên lầu ba. Lục Hy không biết chuyện gì nhưng nhìn bọn người này lại tức giận vì tội dám bắt cóc Vũ Triết, cậu ta đá vài đá dành tặng cho năm người này mới chịu chạy lên.

Chạy vội nên hô hấp khó khăn, thở không ra hơi, hình ảnh đập vào mắt lại là Vũ Triết bị trói tay chân nằm trên nệm, miệng bị chặt, Di Thiên và An Khuê mỗi người cầm một cây cọ tra tấn lòng bàn chân và mũi của Vũ Triết.

“Các cậu làm gì vậy?” Lục Hy kinh ngạc hỏi.

“Đúng lúc lắm, hai người mau tới phụ một tay” Di Thiên giơ tay ngoắt hai người lại.

Hạnh Tâm và Lục Hy mơ hồ không hiểu gì bước tới, An Khuê khoanh tay kể lại toàn bộ câu chuyện, là do Vũ Triết bày trò, kêu hai nam sinh đó vờ nói mờ mờ ám ám cho Di Thiên nghe, để thử xem cậu ta có sắt đá, không quan tâm bạn bè hay không. Nghe xong sự tình, Lục Hy tức giận rống to tên “Hà Vũ Triết!!!” rồi hạ một cước xuống bụng Vũ Triết. Hạnh Tâm cũng tức giận không kém, dậm một cước thật mạnh vào lòng bàn chân Vũ Triết, cậu ta chỉ biết khóc ròng thống khổ mà không thể kêu than với ai.

Di Thiên hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Hạnh Tâm, An Khuê, Lục Hy cũng bỏ lại Vũ Triết mà đi mặc cho cậu ta vẫy vùng với ý kêu tha mạng.

Hà Vũ Triết mặt mày ủ rũ bước đến căng tin trường, tiến đến bàn của bốn người đã tập hợp đầy đủ mà ngồi xuống dưới ánh mắt chòng chọc của bọn họ.

Ngày thường An Khuê rất ít khi chen miệng nói đầu tiên nhưng vì sự phẫn nộ của ngày hôm qua, mạo hiểm đi cứu cậu ta, rốt cuộc lại là trò đùa, cô chậm rãi gọi tên cậu từng chữ một “Hà Vũ Triết!!!”

Vũ Triết thống khổ vuốt mặt “Được rồi, được rồi, để tôi kể”

“Tốt nhất là nói thật cho bốn thiếu gia” Lục Hy nghiêng răng.

“Thật ra mấy ngày trước tôi mất tích là bị bắt cóc thật...” Vũ Triết mơ màng kể lại sự việc rồi lại nói “Sau đó tôi mới muốn thử lòng các cậu, xem có thật sự đến cứu tôi không. Tôi mới gọi hai nam sinh từng học chung cấp 3 với tôi, cố tình nói mập mờ cho Di Thiên nghe, không ngờ các cậu không bỏ mặt tôi, đến cứu tôi thật, thực làm tôi cảm động” ánh mắt của cậu ta rất chân thành, xem ra không nói dối.

Lục Hy thở dài rồi vỗ lên vai Vũ Triết lắc lắc đầu “Chúc mừng cậu, Thế Di Thiên hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề hai nam sinh kia nói” nhận được ánh mắt muốn hỏi “tại sao” của Vũ Triết, Lục Hy tiếp tục nói “Cậu ta hoàn toàn không biết người mà hai nam sinh kia nói là cậu” Lục Hy nhấn mạnh “Cậu ta hoàn toàn không biết thân phận của chúng ta, không biết cậu là người thừa kế của AK mà hai tên nam sinh kia nói” giọng điệu lại nâng lên cao “Cậu ta nhớ tên của chúng ta là phước phần trong cuộc đời này rồi, cậu đừng hòng mơ tưởng điều gì”

“Vậy... Vậy tại sao...”

“Cũng may là bọn tôi đang nghi cậu bị bắt cóc, có nhắc đến tập đoàn AK, cậu ta mới vô tư mà hỏi một câu “Vũ Triết là người thừa kế AK à” vậy đó” Lục Hy nhún nhún vai.

Hà Vũ Triết ôm đầu “Hèn gì báo hại tôi đợi ở đó ba ngày trời”

Di Thiên từ lúc mọi người nói chuyện đã ăn xong phần của mình, đứng lên ung dung bỏ đi. Lục Hy nhìn theo Di Thiên rồi quay đầu lại nói “Nhưng kể của cậu cũng hay, cái tên Di Thiên thoạt đầu tuy bề ngoài thờ ơ với chúng ta như vậy, thật ra lại rất quan tâm chúng ta đấy. Cậu ta xông vào như vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thật thì sao? Chẳng phải sẽ mất mạng ở đó?” lại quay sang nhìn An Khuê và Hạnh Tâm “Hai cô nàng này cũng vậy, xem ra cậu phải bồi thường bằng một bữa ăn xứng đáng đi”

“Cậu lo mà thi cho tốt, đừng kiếm chuyện phá phách, đó là sự bồi thường lớn nhất rồi” An Khuê ném chiếc đĩa vào người Vũ Triết rồi đứng lên bỏ đi.

“Cậu đã phạm vào đại kỵ của Di Thiên rồi” Hạnh Tâm từ tốn buông ra một câu lạnh gáy rồi cũng bỏ đi.

Lục Hy vỗ vỗ vai Vũ Triết xong cũng chạy theo ba người kia.

“Này, các cậu đi hết là sao hả?!”

“Cho cậu tự kiểm điểm bản thân” Lục Hy quay đầu nói vọng lại.

16. Chương 15: Tôi Rất Thích Cậu, Di Thiên!

Chuyện của Vũ Triết xảy ra lại là một chuyện tốt, giúp cả nhóm ngày càng thân hơn, mọi người trong nhóm đột nhiên lại coi trọng Di Thiên. Dù Di Thiên không chịu thừa nhận là “bộ năm” mà cả nhóm hay nói, nhưng thái độ thì đã thừa nhận.

Hạnh Tâm đang chuyên tâm giải đề, không để ý đến xung quanh, lúc ấy bên ngoài xuất hiện một chàng trai mặc sơ mi trắng có hình thêu đặc thù của trường đại học ZEC và chiếc quần âu làm tôn lên đường cong tuyệt mỹ, gương mặt sắc cạnh, không thể tìm ra một góc chết, tướng mạo bất phàm, khiến các nữ sinh không thể không đưa mắt nhìn, xì xào bàn tán.

Hạnh Tâm cảm nhận không khí quanh mình có vẻ bất thường, ngược lên nhìn về hướng mắt của bọn họ, theo quan sát của Hạnh Tâm, nam nhân này tầm dưới 30 tuổi, vẻ đẹp khó lòng cưỡng lại, dòng chữ nhỏ được ZEC đặc biệt thiết kế riêng rất khó để nhìn ra mặt chữ từ xa nên không thể đoán được thân thế, nhưng một khi đã mặc lên mình chiếc áo đó, chắc chắn là nhân tài của nhân tài.

Thầy giáo đứng lớp cũng là một mỹ nam của trường, nhưng khi đứng cùng nam nhân đó, lại bị lu mờ tức khắc, hai người trao đổi đôi câu, thầy giáo gật đầu bước vào: “Đề Hạnh Tâm, có người tìm”. Hạnh Tâm không khỏi kinh ngạc, từ bao giờ mình lại quen biết một người như thế? Đứng dậy đi ra ngoài trước sự ngưỡng mộ của các sắc nữ.

“Anh tìm tôi?” Hạnh Tâm nhất thời không biết phản ứng ra sao, xưng hô thế nào, nghi hoặc anh ta tìm lộn người.

“Đúng vậy” anh ta nhếch môi cười, nụ cười tan chảy biết bao trái tim phụ nữ, hướng gì chỉ là những nữ sinh còn chưa ra ngoài xã hội, có phải anh là sứ giả đến để lấy đi trái tim của con người bằng cách thức ngọt ngào này?! Anh ta lại lên tiếng “Tôi là Kha Vệ, xin hỏi dạo trước cô có đến trường đại học ZEC không?”

Hạnh Tâm tròn mắt nhìn anh ta, đúng là có đến “C...có”

“Vậy cái này cô có đánh rơi?!” Kha Vệ đưa ra một cái ví nhỏ được làm thủ công, Hạnh Tâm nhận ra được cái ví đó là của mình, bên trong chỉ có một số thẻ tín dụng, và một thẻ sinh viên của Học viện, ngoài ra không có gì.

“Đúng là có đánh rơi, nhưng sao anh biết là của tôi?”

Bằng một giọng rất ấm, anh trả lời “Bên trong có thẻ sinh viên” rồi anh cao giọng “Cái ví đó là do tôi tặng một cô gái, cô ấy từng nói với tôi rằng, ”Piano thật khó, em không muốn học, em ghét học đàn, ghét học các loại nhạc cụ“” ánh mắt của anh có phần tinh nghịch, hai tay chấp ra sau.

Tim Hạnh Tâm đột nhiên đập liên hồi, cô cố nhớ lại chuyện đã qua, dường như đã quên sạch sành sanh gương mặt người ấy, chỉ nhớ được từng có người anh trai tốt bụng luôn động viên cô ở những buổi học đàn piano đầu tiên. Hạnh Tâm vui mừng “Anh là người đó?”

Kha Vệ gật đầu, khóe mắt cong lên vì cười, nụ cười rất đẹp, rất hút hồn “Thật không ngờ cô bé nói với anh, rất ghét học nhạc cụ ngày nào, bây giờ lại là sinh viên khoa nghệ thuật trình diễn, chẳng phải nằm trong lĩnh vực biểu diễn nhạc cụ sao?”

Hạnh Tâm chỉ biết cười trừ, không thể nói là vì Thế Di Thiên nên mới học nhạc cụ, cũng vì Thế Di Thiên nên mới trở thành sinh viên khoa nhạc này, tất cả những nỗ lực của bản thân đều là vì Thế Di Thiên, và tự nhiên mà yêu thích các loại nhạc cụ, từ bao giờ cũng không hay, cũng giống như yêu thích Di Thiên mà không hề có lí do.

“Vào học đi, chúng ta gặp sau” Kha Vệ ôn nhu nói.

Hạnh Tâm gật đầu, bước vào phòng học liền nhận được các ánh mắt ganh tỵ, ngưỡng mộ nhưng đa phần là không có thiện ý. Di Thiên khoanh tay nhìn thẳng người Hạnh Tâm, ánh mắt vẫn rất lạnh nhạt, không hề đoán được ý nghĩ của cậu.

Di động bắt đầu rung lên liên hồi, không phải bàn, chắc chắn là tin nhắn nhóm. Vũ Triết và Lục Hy bắt đầu mở xẻ, gửi một bức ảnh đã chụp lại, thông báo cho An Khuê đang bên khu M không biết chuyện cũng đã trở nên hóng chuyện.

[Hạnh Tâm, là ai đấy?] An Khuê còn chen cái icon hai mắt trái tim, có thể khiến cô nàng điểm tỉnh này tò mò quả thật là chuyện lạ hệ trọng.

[VẬY mà nói cậu theo đuổi Di Thiên, chuyện là sao?] Lục Hy vẫn còn nhớ đến câu nói hôm trước của cô.

[Anh chàng đấy có vẻ trưởng thành và hơn hẳn Thánh tăng Di Thiên, nhưng tôi ủng hộ vị Thánh tăng của chúng ta] Vũ Triết sau chuyện vừa rồi hình như đã tăng thiện cảm dành cho Di Thiên.

[Tôi ủng hộ người cao tuổi -.-] An Khuê vẫn trung thành với khẩu vị của cô ấy.

[Hạnh Tâm, khai mau, anh ta là ai?]

[Nói xem anh ta là người như thế nào]

Điện thoại rung liên hồi, Hạnh Tâm trợn mắt nhìn thấy ảnh đại diện của Di Thiên, đã xem?! Di Thiên rất hiếm khi xuất hiện, bây giờ cũng hóng chuyện sao? Hạnh Tâm nuốt nước bọt, muốn xem phản ứng của Di Thiên thế nào, cô trả lời lại [Anh ấy là Kha Vệ, người quen cũ, cũng được 6 hay 7 năm về trước gì đó]

[Quen như thế nào? Tại sao người ta lại đến đây tìm?]

[Chắc chắn có tình ý!]

Hạnh Tâm vẫn thấy ảnh đại diện của ai kia nhảy xuống từng tin [Chuyện cũng không có gì, các cậu đừng náo loạn]

[Kha Vệ chưa tròn 28 tuổi, là Giáo sư Kinh tế, là CEO của ba công ty lớn, là Giảng viên đại học ZEC danh giá của nước, là con trai của Kha Trung tướng, có anh trai tên là Kha Lý (1), là Giáo sư kinh tế kiêm CEO của tập đoàn Thiên Cửu, nổi danh trong giới kinh doanh, em gái anh ta là Bác sĩ nội khoa. Kha gia lại vừa kết giao với Lưu gia có danh tiếng trong ngành y, nếu đem tiểu sử viết ra giấy thật chi tiết cũng mất một ngày, cậu nói xem, cậu sao lại quen được với anh ta?] một tin dài ngoằn của người được đặt biệt hiệu là “Thánh tăng” gửi đến.

Hạnh Tâm thậm chí còn không biết những thông tin đó, làm sao cô trả lời được câu hỏi này chứ? Lục Hy thán phục [Ai zô, có thật là vậy không? Nhân vật lớn trong các nhân vật lớn của giới tri thức đây sao?]

[Di Thiên tìm hiểu kỹ như vậy, có phải đã xem người ta là tình địch từ trước rồi không?] Vũ Triết kèm icon cười đều.

[Ba tôi có giao thiệp với Lưu gia, Lưu gia đời đời con cháu đều là Giáo sư, Tiến sĩ, Bác sĩ, hiện tại Viện trưởng Lưu có hai người con trai song sinh rất rất ưu tú là Lưu Khải Minh và Lưu Khải Uy, tiếc là cả hai đều yêu người cùng giới, cái người tên Kha Lý, anh trai của Kha Vệ vừa kết hôn với Lưu Khải Minh đó, Lưu Khải Uy lại kết hôn với Bối Lạc - bạn của Kha Lý, gia thế của Bối gia thì khỏi phải bàn rồi. Tính ra người có quyền, có tiền, có tài lại có sắc đều hội tụ về một nhà đó rồi] An Khuê phấn khích kể.

[A... Vậy không được, liệu Kha Vệ có như anh trai cậu ta không? Hạnh Tâm không được có tình cảm với anh ta] Vũ Triết lo lắng.

[Hạnh Tâm sẽ là bóng hồng duy nhất của gia đình đó ư ~~]

Hạnh Tâm thấy bọn họ đã đi quá xa nên nhắc nhở [Đừng suy diễn lung tung, tôi và anh ta không phải là quan hệ đó]

Thầy giáo bước xuống dãy bàn của Hạnh Tâm, ho nhẹ một tiếng rồi gõ gõ lên bàn của Hạnh Tâm và Di Thiên “Hai em không muốn lên lớp có thể nói, tôi không hề khó khăn, mau đi ra ngoài, đừng làm ảnh hưởng đến lớp” giọng nói rõ ràng trầm ấm đến lạ, nhưng lời nói ra nghe như sấm rền vang tai, chẳng phải là đang đuổi sao?

Hạnh Tâm âm ỉ, rõ ràng hai tên kia nhẵn còn nhiều hơn, tại sao không bị phát hiện, đứng lên bước ra ngoài cùng Di Thiên. Bước đi của cậu mới khoan thai làm sao, đột nhiên Hạnh Tâm lên tiếng “Cậu thấy Kha Vệ, anh ấy thế nào?”

Di Thiên liếc nhìn Hạnh Tâm, tiến lên từng bước về phía Hạnh Tâm khiến cô thụt lùi lại, lùi một bước, cậu tiến một bước, đến khi đụng tường, cô giật mình nhắm mắt lại, Di Thiên đưa mặt lại gần trong gang tấc, hơi thở mát mẻ phả vào mặt cô khiến tim cô đập loạn lên, cậu dừng lại, đưa miệng đến bên tai Hạnh Tâm, nhả ra một câu “Đối tượng của tôi không phải người cùng giới” dứt lời liền quay người bước đi. Hạnh Tâm hoàn hồn mở mắt ra, thở phào lấy lại bình tĩnh, đuổi theo cậu.

“Ý tôi là cậu thấy tôi với anh ấy có khả năng không?” Hạnh Tâm dùng chiêu khích tướng để thăm dò, vì Di Thiên sẽ luôn trả lời thật, cô muốn xem cậu phản ứng như thế nào.

“Không”

“Tại sao?” Hạnh Tâm ôm niềm hi vọng là cậu sẽ ghen, nhảy lên trước mặt Di Thiên tươi cười hỏi.

“Anh ta xuất chúng như vậy, cậu ở bên cạnh sẽ giống như quan hệ giữa tì nữ và Vua” Di Thiên trả lời không chút lưu tình.

“Vây... Giữa cậu và tôi?”

Di Thiên im lặng, ánh mắt có chút đăm chiêu nhìn Hạnh Tâm, một lúc sau lên tiếng trong sự chờ đợi của cô “Giống như Hoàng tử và nô tì”

Nhìn sắc mặt không hề dao động này của cậu, Hạnh Tâm tức không thốt lên lời.

Tại sao cậu lại đáng ghét như vậy cơ chứ, nhưng sao tôi lại yêu cái sự đáng ghét ấy, yêu thích cái cách nói chuyện của cậu đến vậy?!

Di Thiên, tôi thích cậu, rất thích cậu!!! Nhưng tôi không dám nói, tôi sợ, sợ cậu sẽ lại tránh tôi như những năm trung học, lại sợ, sợ cậu nói, người cậu thích không phải là tôi. Vì tôi biết, quan hệ của hai gia đình chúng ta tốt như vậy, nếu cậu thích tôi, chắc chắn không đợi tôi phải nói ra, mà cậu sẽ chủ động, có đúng không?!

(1): Các nhân vật Kha Lý, Lưu Khải Minh, Lưu Khải Uy, Bối Lạc được nhắc đến nằm trong bộ truyện đam mỹ do An Ni viết có tựa là “Tổng tài mặt dày gặp Giáo sư lưu manh” nha, chuyện tình cũng nghiệt ngã lắm (còn trong bộ này thì chỉ có Kha Vệ)

17. Chương 16: Thật Vô Sĩ

Kỳ thi cuối học kỳ đã kết thúc, Lục Hy, Vũ Triết và An Khuê lần lượt đã về nhà để nghỉ đông. Hạnh Tâm vẫn chưa về vì không vội, cô lười biếng nằm trên giường đọc tiểu thuyết từ sáng đến gần giờ ăn trưa. Vận động một chút mới chịu bước ra khỏi phòng.

Đi ngang qua phòng thể chất, trong phòng có vẻ rất yên ắng nhưng lại nghe thấy tiếng banh đập dưới sàn. Mở cửa bước vào, thấy Di Thiên đang chơi bóng rổ, mồ hôi trên trán và cơ thể đã thấm ướt, để lộ ra các cơ bụng ẩn trong lớp áo thể thao rộng kia rất động lòng người, Hạnh Tâm bước lên hàng ghế khán giả ngồi nhìn cậu ta.

“Một mình mà cậu cũng chơi bóng à?”

Di Thiên dừng tay, quay lại nhìn chủ nhân của câu hỏi vừa rồi, cậu ôm trái bóng rồi bước tới lấy khăn bông màu trắng lau mồ hôi, ngồi xuống ghế bên cạnh Hạnh Tâm, lạnh nhạt nói “Ai bảo một mình?”

“Không phải?”

Di Thiên hất cằm nhìn về hàng ghế trên cùng ở phía bên kia, Hạnh Tâm theo ánh mắt của Di Thiên, nhìn thấy một người mặc vest đen chỉnh tề đang làm gì đó với chiếc laptop, người này thần sắc rất tốt, ngũ quan rất sáng, đôi mày có chút nghiêm nghị, lại rất phong độ, đích thị là doanh nhân thành đạt, giấc mộng của nhiều phụ nữ, không ai khác, người đó là cha của cô, Đề Nam.

“Chú ấy đợi từ sáng đến giờ rồi đấy, cậu xem, cậu có đáng đánh không?”

“Đáng đánh, đáng đánh!!” Hạnh Tâm vui mừng chạy tới chỗ ba mình, ngồi kế bên hôn lên má ông rồi choàng tay ôm cổ, nũng nịu nói “Ba đẹp trai của lòng con ơi, tới sao không báo cho con hay?”

Đề Nam vẫn chăm chú với màn hình laptop, Hạnh Tâm nhìn vào không hiểu gì, hình như là đang làm việc với ai đó, vì có khung hình webcam được hiện ra, bên trong là hình ảnh những biểu đồ và con số khó hiểu. Đề Nam trầm giọng nói “Mẹ con giao nhiệm vụ cho ba tới rước con về, gọi cho con cả buổi sáng nào có thấy con bắt máy” Đề Nam vờ thờ dài, giọng ỉu xìu “Con gái của ba ngủ nhiều như vậy, xem ra còn lâu mới có chồng”

“Ba, chưa gì đã muốn đuổi con ra khỏi nhà rồi sao?” Hạnh Tâm vờ dỗi.

Đề Nam mỉm cười nhưng không trả lời, anh quay lại màn hình laptop, nói với người bên kia “Các anh nghỉ ngơi đi, chiều nay ba giờ, chúng ta họp tiếp”

Di Thiên đã bước đến từ bao giờ, nhếch môi cười với Đề Nam, đúng là nụ cười hiếm có nên khi cười, gương mặt lại càng làm người ta mê đắm, Hạnh Tâm như phiêu dạt vào trong nụ cười ấy “Chú, hai người từ từ trò chuyện, con đi tắm rửa, thay đồ trước”

“Ừm” Đề Nam cười ôn hòa, gật đầu nhìn Di Thiên như một người cha nhìn con, anh quay lại nhìn Hạnh Tâm “Được rồi, người ta đã đi rồi. Báo cho con một tin tốt, kỳ nghỉ đông lần này, Đại Di sẽ sang nhà chúng ta để ở”

Hạnh Tâm không biết ngượng là gì, lòng vui như nở hoa, vẫn không quên hỏi tại sao.

“Tiểu Hoa đi nghỉ đông ở quê bạn. Còn ba mẹ của Đại Di đi du lịch cả tháng nay rồi, nhân dịp kỷ niệm 20 năm ngày cưới, bảo nó sang nhà chúng ta”

Hạnh Tâm nhanh nhẩu hỏi “Cậu ấy đồng ý sao?”

“Tất nhiên là không chịu, biết trước điều đó nên mẹ con đã thông đồng với dì Nhược Hạ, đổi mật mã của nhà của nó rồi” Đề Nam nhún nhún vai, tắt laptop.

Hạnh Tâm cười ha hả nhưng lại nói ra một câu tỏ vẻ thương cảm “Ai ya, các người thật vô sỉ”

Đề Nam lắc đầu tỏ vẻ bị thương “Bị mẹ mình bán đứng như vậy, ba cảm thấy đứa trẻ này thật đáng thương làm sao! Mau, đi thu xếp hành lý của con đi”

Di Thiên ung dung bước vào nhà, vừa ngồi xuống sofa, Di Tâm đã vui mừng đem ly nước ép chạy tới đưa cho cậu “Đại Di, anh uống đi, lát nữa chúng ta cùng đi chơi bowling nhé!”

Hạnh Tâm khoanh tay lườm Di Tâm, quát “Này này, em có thấy chị hay không hả? Cậu ấy không phải chị của em, chị đây mới là chị của em, có biết không?”

Di Tâm ngược lên nhìn Hạnh Tâm một lượt từ trên xuống rồi lắc đầu, bĩu môi “Chắc là lúc sinh ra, do hai gia đình chúng ta thân quá nên đã đổi con cho nhau, xin lỗi chị, thật ra Di Thiên mới là anh của em, tin em đi”

Lời vừa dứt, cuốn sách dày cộp có tựa là “How to Win Friends and Influence People” từ đâu bay tới đầu của Di Tâm thật chuẩn xác khiến cậu phải đưa tay lên vuốt xoa. Quay qua lại để tìm thủ phạm, thấy cha

mình đang nhìn với ánh mắt hình viên đạn, giọng nói vang vọng bên tai Di Tâm khiến cậu muốn rơi xuống địa ngục “Kỳ nghỉ đông này dịch hết cuốn sách đó”

Nét mặt Di Thiên thấp thoáng nụ cười, xoay lưng lại nhìn Đề Nam “Chú, chúng ta đi chơi bowling đi”

Di Tâm phấn khích quên đi nỗi buồn tẻ hại vừa rồi “Đúng đấy, đàn ông chúng ta đi thôi” vẫn là có ý không cho chị mình đi chung.

Hạnh Tâm bậm môi liếc Di Tâm rồi kéo vali lên cầu thang, đi ngang qua ba mình, nói “Chờ con”

Đề Nam lãnh đạm nói “Chơi thì chơi nhưng vẫn phải dịch hết cuốn sách đó, nghe rõ chưa?!”

“Rõ!” thanh âm náo nức của Di Tâm.

Thế là Đề Nam lãnh nhiệm vụ “vú nuôi” đưa đám nhóc Thế Di Thiên, Đề Hạnh Tâm, Đề Di Tâm đến trung tâm giải trí để chơi bowling.

Dựa vào quan hệ, Đề Di Tâm chọn Thế Di Thiên chung một đội, còn lại là Đề Nam và Đề Hạnh Tâm sẽ cùng một đội. Đề Nam cởi bỏ chiếc áo khoác bên ngoài, chỉ mặc sơ mi trắng, quần bò, mang giày trắng, người ngoài nhìn vào cứ tưởng là anh trai của ba người này.

Vui chơi tới hai giờ, Đề Nam vào trong để uống nước, điện thoại trên bàn phát sáng rồi đổ chuông, là Thế Cảnh, vừa bắt máy, chưa gì người bên kia đã hỏi “Đề đại nhân à, cậu đưa con trai tôi đi đâu rồi, sao tôi gọi mãi cho nó mà không được?”

Đề Nam đưa mắt nhìn ra ba thanh thiếu niên đang vui cười ngoài kia, trả lời kiểu oán hờn “Cậu thì hay rồi, mới kỷ niệm 20 năm mà đã đi du lịch hơn một tháng chưa về, còn tôi đây phải một thân một mình ở nhà làm vú em cho đám nhóc này”

Nghe được giọng cười của Thế Cảnh, Đề Nam lại bồi thêm “Chỉ tội cho tôi, Elen tại sao lại cứ đi lung tung như vậy cơ chứ, tôi đây gần vợ còn ít hơn thời gian ở bên con trai của cậu”

“Tôi còn chưa tính sổ cậu đấy, Di Thiên nó bị cậu dạy thành như thế rồi”

“Như thế là như nào chứ hả?! Chẳng phải rất ưu tú hay sao? Tôi rất hài lòng, đó là một tính cách khác trong con người của tôi nhưng không thể nào bộc lộ được”

Đề Nam nói đùa nhưng lại có phần đúng trong đó, Di Thiên từ nhỏ đã được Đề Nam dạy dỗ, bề nổi đã trở nên rất đối lập với Đề Nam. Đề Nam vui cười, hoạt bát, tâm tư đều bộc lộ ra ngoài, còn Di Thiên rất ít khi cười, sống rất nội tâm. Nhưng sở dĩ Thế Cảnh hay nói con trai mình có tính cách giống hệt Đề Nam là có nguyên do. Thật thà, ngay thẳng, có gì nói đó, không chút giấu giếm, không chút lưu tình, đối đãi với người quen đều thật lòng, cả Đề Nam và Di Thiên đều như vậy.

“Thôi không nói với cậu nữa, tôi đến giờ phải đi rồi, còn tháp tùng chúng nó về nữa” Đề Nam tắt máy. Nhìn thấy điện thoại của Hạnh Tâm có người gọi đến, anh đem ra cho con gái, rồi quay sang nói với Di Tâm “Chơi đến đây thôi”

Hạnh Tâm nghe xong liền vui mừng nói “Ba, ba đưa Di Tâm về đi, con và Di Thiên sẽ ở đây đợi bạn”

Di Tâm thủy chung không chịu quay về, Đề Nam đành để ba người này ở lại mà đi trước, trước khi đi còn chu đáo hỏi “Có mang theo ví không?”

“Có ạ” cả ba miệng một lời.

“Tôi bảo, cậu nói đợi ai?” Di Thiên quay sang hỏi Hạnh Tâm.

“Vũ Triết, An Khuê và Lục Hy”

Di Thiên nghe xong liền bước tới ghé ngồi, hai tay khoanh lại, trầm ngâm một lúc “Bọn họ cũng ở Lục Bắc à?”

“Bọn họ bảo đến Lục Bắc tìm chúng ta, hình như đã lên kế hoạch từ trước, trong tin nhắn nhóm có nói” Hạnh Tâm vừa lướt tin nhắn nhóm vừa trả lời.

18. Chương 17: Có Cậu, Có Các Bạn

Sau màn giới thiệu Di Tâm với bạn xong, sáu người quyết định làm một chuyến đến trấn Đài Anh nằm ở phía Đông Lục Bắc, là một trấn nhỏ ven biển, sớm đã được khai thác thành khu du lịch biển với phong cách dân dã, phong cảnh rất đẹp nhưng lại không thu hút được du khách từ tỉnh thành khác, nguyên nhân địa hình rất không thuận lợi.

Tới nơi đã là bốn giờ chiều, bọn họ tìm được một khách sạn gần biển nhất, mượn ba phòng để nghỉ ngơi, Hạnh Tâm và An Khuê một phòng, Di Thiên và Di Tâm một phòng, còn lại Lục Hy và Vũ Triết một phòng.

Sau khi thu dọn xong, bọn họ xuống tầng một của khách sạn là nhà hàng để ăn cơm, gọi món xong, hai tay của Lục Hy chà chà rồi lại thổi thổi, lại chà, hai hàm răng đã bắt đầu đánh nhau cặp cặp. Tình hình của Vũ Triết cũng không khá hơn, hai vành tai đỏ ửng lên, đôi môi cứ mấp máy, đút hai bàn tay vào túi áo khoác, chớp mũi lạnh ngắt khiến hơi thở như bị đóng băng, phải thở bằng miệng, có làn khói trắng nhạt phả ra. An Khuê may là được Hạnh Tâm nhắc mặc thêm nhiều áo nên có chút co ro.

Di Tâm nhìn ngang nhìn dọc ba người bọn họ, buộc miệng hỏi “Anh chị làm sao vậy?!”

Di Thiên chỉ khoác vồn vện một chiếc áo màu nâu bên ngoài, thần sắc rất tốt, liếc nhìn ba người kia rồi cất giọng nhẹ như không “Các cậu có làm quá không?”

Lục Hy vừa run rẩy vừa nói “Cái nơi quỷ quái này sao lại lạnh như vậy? Các cậu đưa bọn tôi đến đây còn chơi đùa kiểu gì?”

“Các cậu ráng chịu đi, trấn Đài Anh về đêm mới lạnh như vậy, ngày mai sẽ thoải mái thôi, trấn sẽ tổ chức thi văn nghệ, phần thưởng là chiếc đàn piano mini làm bằng gỗ, được khắc tên của người hoặc nhóm thắng cuộc lên trên cây đàn đó, tôi muốn chúng ta tham gia” Hạnh Tâm vừa ăn vừa nói.

“Hèn gì cậu lại đề xuất đến đây?”

“Cậu có đùa không? Bọn tôi làm sao tham gia được, ở đây ngoài cậu và Di Thiên, bọn tôi thì làm được gì?” Vũ Triết hắng giọng.

“Vũ Triết, đàn Oocgan, Lục Hy, đàn Guitar, Di Thiên, đàn Piano, Di Tâm, đàn Cello” Hạnh Tâm nhìn từng người nêu từng loại đàn người đó sẽ dùng và thông thạo, cô nhướn miệng cười “thế nào? Chúng ta một đội năm người chơi nhạc cụ, trong đó song ca một nam một nữ, An Khuê ngồi vẽ trong lúc chúng ta biểu diễn, sáng kiến không?”

Năm người nghe Hạnh Tâm nói đều đưa mắt nhìn nhau, Di Tâm là người đầu tiên lên tiếng “Chị nghĩ, chúng ta sẽ lập một ban nhạc, cả nhóm mỗi người một loại đàn, trong tiếng đàn du dương ấy, chị và Đại Di sẽ song ca một bài lãng mạn nào đó, trong lúc biểu diễn, cả hai đưa mắt nhìn nhau đầy hữu tình, Khuê tỷ sẽ vẽ kịp khoảnh khắc ấy chỉ trong ba đến bốn phút ngắn ngủi, chị muốn đột phá đội hình sân khấu ư? Thực tế đi!”

Lời vừa nói xong, cả đám đều cười phá lên làm Hạnh Tâm cắn môi “Ai bảo em là như thế?”

Vũ Triết bị chọc cười đến quên cái lạnh, phấn khích nói Di Tâm là “Di Tâm đích thị là bản sao của Di Thiên”

“Tại sao Di Tâm lại không phải là em của cậu chứ Di Thiên?” Lục Hy cười bồi thêm.

Di Thiên nhướn mày, nhếch môi nói “Tiểu Di nói đúng sự thật thôi”

Hôm sau, trong cái se se lạnh vào mùa đông của Lục Bắc, ánh mặt trời dịu nhẹ rải những tia nắng vàng lấp lánh xuống, làm cho trấn Đài Anh thực ấm áp.

Di Thiên mặc áo phong trắng, quần short màu xanh da trời, ngồi trên bãi cát, tia nắng lấp ló xuyên qua tán lá dừa, chiếu lên mái tóc và làn da của cậu, gió nhẹ thổi sượt qua tóc, ánh mắt nhìn xa xăm vô định ngoài biển, như ảo như thực, bất cứ lúc nào cũng có thể lờ cuốn người ta chìm vào mộng ảo có cậu.

Vũ Triết chỉ về chỗ của Di Thiên, nháy mắt với Lục Hy, sau đó hai người chạy tới nhấc bổng Di Thiên lên cao, chạy ra ngoài biển, vung tay ném Di Thiên xuống, mặt biển văng tung tóe bọt nước lên mặt mọi người. Di Tâm và Hạnh Tâm hốt hoảng nhìn nhau, trẻ con quanh đó ngồi trong phao nổi lênh bênh trên mặt nước, vài cặp tình nhân ở xa xa nghịch nước, nhưng mãi vẫn không thấy Di Thiên ngoi lên.

Sắc mặt của Vũ Triết bắt đầu khó coi, quay qua Hạnh Tâm “Không phải cậu ấy biết bơi sao?”

“Cậu ấy chỉ biết cơ bản thôi, bơi xa ra biển, tôi e là sẽ không còn mạng để về” Hạnh Tâm vừa dứt lời liền nhảy vào trong biển nước mênh mông để kiếm Di Thiên. Một lát sau liền bị ai đó túm lấy cổ chân của mình lôi xuống chìm ngấm, khuôn mặt dọa người của Di Thiên dưới nước hiện ra làm Hạnh Tâm giật thót tim như mấy cảnh ma nước nhát người trong phim. Cả hai ngoi lên khỏi mặt nước là đã xa tít khỏi ranh giới an toàn được đặt sẵn rồi, cả hai đập chân để đứng nước, Hạnh Tâm lo lắng hỏi “Cậu không sao chứ?”

“Cậu chuyên hỏi thừa đấy, Hạnh Tâm”

“Cậu bơi giỏi vậy từ khi nào?”

“Cái gì tôi biết thì cậu cũng biết, vậy tại sao cái gì cậu biết, tôi lại không biết được chứ?” Di Thiên hờ hững đáp.

Hạnh Tâm ngây người ra. Tiếng hò reo của bọn Vũ Triết trên bờ làm Hạnh Tâm và Di Thiên nhanh chóng bơi vào.

An Khuê nở ra nụ cười xinh như đóa hoa mê hoặc lòng người, đến cả Di Tâm cũng bị động lòng, tim cậu đập như trống đánh, An Khuê nói “Chúng ta chơi bóng chuyền đi”

Đúng môn mình thích đây rồi! Di Thiên là người đồng ý trước tiên “Được! Hạnh Tâm không biết chơi bóng chuyền, tôi tình nguyện cùng đội với cậu ấy”

Lời này quả thật có lực sát thương cực lớn đối với trái tim của Hạnh Tâm, tưởng mình nghe lộn, cô đứng trân người nhìn bọn họ.

Di Tâm nhìn An Khuê như mất hồn “Em đồng ý, em chọn Khuê tỷ về đội mình”

Không cầm cự được lâu, đội của An Khuê và Di Tâm đã bị Di Thiên tiêu diệt trước. Vũ Triết và Lục Hy hăng hái khởi động để làm nóng người, nhiệt huyết sôi trào, ra kế hoạch với nhau “Tập trung tấn công Hạnh Tâm”

Đúng như kế hoạch, hai tên kia toàn đánh bóng về phía Hạnh Tâm, cơ hồ là cô không thể kháng cự, cổ tay đỏ ửng, cảm giác nóng rát lan tỏa, Hạnh Tâm không phục, nói “Các cậu thật đê tiện, hạ lưu, tại sao cứ nhắm vào tôi thôi vậy?”

Biết được kế hoạch tác chiến của hai tên gian xảo kia, khi Lục Hy đánh mạnh bóng sang, lúc quả bóng bay gần đến người Hạnh Tâm, Di Thiên kéo tay cô lại, nhảy lên, vươn tay, đánh bóng qua đối diện, trúng mục tiêu, đập vào đầu Lục Hy thật mạnh, khiến cậu ngã nhào xuống cát.

Cứ như vậy mà Vũ Triết và Lục Hy luân phiên bị bóng đập vào người, căn bản là Di Thiên không phải đang chơi cùng, người ngoài nhìn vào, chắc chắn bảo có tư thù, là đang đánh người, Lục Hy đưa mắt dò xét hành động của Di Thiên, hỏi dò “Cậu là đang cố ý mưu sát bọn tôi phải không?!”

Di Thiên cầm bóng, bước tới khoác tay lên vai Lục Hy, nhếch môi nở nụ cười ma mị, thì thầm “Quảng tôi xuống biển, được xét vào tội cố ý hay vô tình mưu sát nhỉ?”

“Hay lắm Di Thiên, tiếp tục, tiếp tục đi” Hạnh Tâm đứng vỗ tay, la vọng về phía Di Thiên.

“Chơi tiếp!!!” Lục Hy lớn giọng, chạy về đội hình của mình.

Hạnh Tâm đứng sau lưng Di Thiên, khoảng cách rất gần, rất gần, nhìn cậu chơi bóng ở bãi biển, mà trước đây chưa từng được gần cậu như thế, thật sự rất thích, hình ảnh sống động ấy thản nhiên mà khắc sâu vào ký ức. Những ngày có An Khuê, Vũ Triết, Lục Hy thật sự rất tốt, đã giúp cho khoảng cách giữa cô và Di Thiên được gần hơn.

“Tôi vào tiếp” Hạnh Tâm bước vào trong đội hình của mình.

Di Thiên quay sang Hạnh Tâm “Cậu đừng có mà gây rối đấy” lại nhìn về đội đối diện “Các cậu thử chơi xấu nữa đi, lần này còn khó coi hơn đấy”

19. Chương 18: Cậu Có Não Không?

Ở trấn Đài Anh vui chơi hai ngày, cả nhóm sáu người leo lên xe, phần ai trở về nhà người nấy. Vợ chồng nhà họ Thế rốt cuộc cũng quay trở về để chuẩn bị đón năm mới. Di Thiên vừa vào, nhìn thấy cha mẹ đang trang hoàng lại nhà cửa, cậu lạnh nhạt lên tiếng “Con về rồi”

Nhược Hạ quay lưng lại nhìn Di Thiên mới cảm thấy lạnh sống lưng, sao nét mặt lại lạnh lẽo thế kia, khe rùng mình, cô lên tiếng.

“Di Thiên về rồi à, đi chơi có vui không?” không đợi Di Thiên trả lời, cô chạy lên phòng.

Di Thiên bước lại ghế sofa ngồi, một tay chống cằm, một tay lấy hoa quả để ăn, mắt liếc ngang liếc dọc nhìn ảnh ba mình đang treo, buột miệng hỏi “Ba tính cho khách đến nhà chiêm ngưỡng ảnh mẹ chụp à?”

“Phải đó, mẹ con ngày càng biết xử lí ánh sáng, con xem, có đẹp không?” Thế Cảnh quay người lại.

“Để giữ thể diện cho mẹ, con sẽ không trả lời” trầm ngâm nhìn thêm một khung ảnh nữa được treo lên, Di Thiên nhàu mày, thiết nghĩ ảnh mẹ mình chụp còn tệ hơn tranh vẽ, hay do bản thân thấy quá bình thường, không nhận được lại nói “Khi có khách hỏi ảnh này của nhiếp ảnh nào chụp, tốt nhất ba cũng nên giữ thể diện cho mẹ”

“Ba thấy đâu đến mức đó”

Nhược Hạ tay cầm một chiếc đàn piano bằng gỗ, rất nhỏ, được làm rất tinh xảo, bên dưới có chỗ gắn pin, bước đến đưa cho Di Thiên “Đây, tặng con, mô hình piano tí hon, con có thể thu lại nhạc do mình biểu diễn, bậc công tắc là sẽ phát ra, không đặc sắc lắm nhưng nghe ba con nói đây là hàng giới hạn”

Di Thiên nhận lấy, nhìn một hồi cũng không thấy gì lạ, loại gỗ cũng bình thường, rồi hỏi “Vậy sao hai người lại có được?”

“Ba con nhờ quan hệ, đã đặt từ lúc dự kiến sẽ ra hàng rồi” Nhược Hạ vừa trả lời vừa xem lại ảnh mình chụp.

Di Thiên liếc nhìn những tấm ảnh của mẹ, vô tình thấy có hình ảnh mình ngồi trên bãi cát ở trấn Đài Anh và lúc chơi bóng chuyền. Cậu e ngại hỏi “Vài ngày trước, ba mẹ cũng ở trấn Đài Anh?”

Nhược Hạ không trả lời nhưng hờ hững hỏi lại một câu, ngầm khẳng định đáp án “Thế nào, ảnh có đẹp không?”

Di Thiên thở dài, đặt chiếc piano mà mẹ mình bảo là hàng giới hạn kia lên bàn, nằm thẳng xuống sofa, lên tiếng. Giọng nói khàn đặc chậm rãi “Hàng giới hạn mà mẹ bảo là phần thưởng văn nghệ dành cho du khách ở trấn Đài Anh sao?!”

Nhược Hạ dừng tay, nâng mí mắt lên “Bị phát hiện nhanh vậy sao?” cô quay lại nhìn con trai, mỉm cười, bắt đầu thanh minh “Trấn Đài Anh một năm mới tổ chức cuộc thi này một lần, mỗi lần phần thưởng khác nhau, lại là đồ thủ công tự làm, không phải hàng giới hạn thượng lưu nhưng cũng là hàng giới hạn, chẳng phải sao?”

“Mẹ nghĩ, con sẽ như Tiểu Hoa, cầm món quà trong tay, hai mắt sáng rỡ, miệng cười tươi, ôm choàng lấy mẹ, hôn một cái vào má, rồi nói câu cảm ơn đầy thâm tình sao?...”

“Ngưng!” Nhược Hạ giơ ngang tay về phía Di Thiên “Mẹ biết rồi, mẹ thật hối hận khi lôi kéo ba con lên sân khấu giành phần thưởng này”

Di Thiên cao giọng “Con thật hối hận khi tin tưởng mẹ. Còn vụ đổi mật mã cửa nhà, hai người thật quá đáng!”

“Vốn dĩ cũng nên thay đổi mà!”

Đầu năm mới, Thế gia và Đề gia tổ chức sang châu Âu du lịch, Di Thiên và Hạnh Tâm không được đi, vì với cách thức dạy khác thường của Học viện MaF bắt buộc vào học sớm, có lẽ đây là quá trình thúc đẩy tiến độ.

Lần này không được ba đưa đi, Hạnh Tâm và Di Thiên lại ngồi chung xe bus để đến trường. Hạnh Tâm đang đọc truyện, đột nhiên có một bàn tay xòe ra trước mặt, trong lòng bàn tay là chiếc đàn piano tí hon bằng gỗ. Ngược lên nhìn, người ấy đang đeo tai nghe, nhắm mắt, giữa người ra ghế xe, Hạnh Tâm hơi khó hiểu, là ý gì đây chứ?! Người ấy lên tiếng.

“Cho cậu”

Hai mắt Hạnh Tâm mở to ra, ngạc nhiên nha, bất ngờ nha, thật biết làm người ta yêu thích mà. Khoan đã! Sinh nhật mình qua vài ngày trước?! Quà sinh nhật sao?!

“Cái này...?”

“Phần thưởng văn nghệ ở trấn Đài Anh mà cậu muốn”

Hạnh Tâm nhận lấy, cảm giác bồi hồi thấp thỏm khó tả ấy cứ đeo bám mỗi khi gặp cậu, tim càng đập nhanh hơn, trong lòng lâng lâng một loại hạnh phúc, trước mắt như là trái rim màu hồng bay lơ lửng như bong bóng. Đột nhiên bị một giọng lạnh nhạt của ai kia kéo về thực tại.

“Cậu đang nghĩ gì thì hãy dập tắt mạch suy nghĩ đó đi! Cậu đừng nghĩ đây là món vật tín ước giữa đôi tình nhân nam nữ, hay là món đồ kỷ niệm cho sau này, khi vô tình mở ngăn tủ ra, nhìn thấy sẽ nhớ đến người tặng, rồi nghĩ người ra cười ngô nghê, bao kỷ ức ulla về, rồi lại ôm nó vào lòng như bảo vật xong đem cất vào lại trong ngăn tủ. Thực tế đi, chẳng qua là tôi không thích mấy món đồ này nên cho cậu, cậu không thích có thể vứt”

Hạnh Tâm thật sự không thể hiểu, không thể nào hiểu, thật sự là vậy, tại sao cậu ta lại dập tắt đi bao giấc mơ hồng của mọi người như vậy? Cậu ta là ác quỷ dập tắt giấc mơ tốt đẹp hay là kẻ có thù với lãng mạn?

Hạnh Tâm bủi môi “Cậu không cần phải thực tế hóa như vậy, vốn dĩ tôi không hề nghĩ, mà nghe cậu nói, tôi lại nghi ngờ là cậu có ý nghĩ như thế đấy. Ai mà nghe được những lời cậu nói, người ta lại bảo là cậu tự luyến, có ý nghĩ biến thái” cô đưa tay nâng niu chiếc đàn gỗ ấy trước mặt mình, dùng ánh mắt trong suốt nhìn nó, nở ra một nụ cười xinh như mộng của thiếu nữ đang yêu.

“Làm người thì nên thành thật, nói ra những gì mình nghĩ, để cho người khác không phải hiểu lầm. Sống trên đời này phải thực tế một chút, cứ mơ mộng ảo tưởng như cậu, không có cơm mà ăn” Di Thiên cơ hồ vẫn không mở mắt ra nhìn xung quanh.

Một bà lão ngồi ở trên nghe được, quay xuống nhìn Di Thiên cười cười, nếp nhăn giãn ra, đôi mắt như hai sợi chỉ, rất hiền hòa, bà nói “Cậu bạn trẻ, nói hay lắm!” Di Thiên mở mắt ra ngồi ngay ngắn nhìn bà lão “Nhưng đôi khi, lời thẳng thắn sẽ làm tổn thương người quanh cậu, sống mà thực tế quá, rất nhàm chán, rất cô đơn”

Di Thiên không biết phải phản bác như thế nào, bà lão ấy nói xong chỉ cười cười rồi quay người lên.

Hạnh Tâm nghiêng đầu nhìn cậu, miệng nở ra nụ cười tinh nghịch “Cậu thấy đấy, chỉ có tôi mới ngu ngốc chấp nhận cái tính của cậu. Thế Di Thiên...”

“Ngưng! Đừng gọi tên tôi như vậy”

Hai mắt cô sáng lên “Vậy cậu muốn tôi gọi như thế nào? Đại Di? Thiên Thiên? Đại Thiên? Hay là...”

Di Thiên quay sang nhìn Hạnh Tâm, lại là ánh mắt khó đoán, lại là nhìn rất lâu, mỗi lúc như thế này, tim Hạnh Tâm như muốn nhảy ra ngoài, những lúc cậu có hành động đó, cô biết chắc là cậu sắp nói ra một câu khiến cô tụt hứng. Quả nhiên Di Thiên lên tiếng.

“Thật ồn ào!”

Hạnh Tâm vì bị mất thần trí do cậu nhìn quá lâu, nghe vậy, theo phản xạ liền hỏi lại “Gọi cậu là thật ồ ào à?”

Di Thiên nhú mày, đưa tay lên búng vào trán Hạnh Tâm “Cậu có não không?”

Hạnh Tâm bưng tĩnh, cô xuyết xoa trán mình, xụ mặt “Chắc là không nên mới thích cậu!”

Cậu nói tưởng chừng rất nhỏ nhưng lại bị Di Thiên nghe thấy, cậu nhìn lên Hạnh Tâm, nhìn vẻ mặt hờn dỗi lúc này của cô, trong ánh mắt dường như thấp thoáng nụ cười.

20. Chương 19: Cho Cậu Nợ Tôi

Xuân sang, trời đất khoác lên mình một bộ áo mới, bầu trời xanh thẳm, một mùi đặc trưng ẩm ướt của đất bốc lên, những hạt mưa bụi đầu xuân phảng phất đọng trên lá cây xanh mơn mẩn khẽ lay trong gió.

Lớp học được mở toang cửa để đón khí trời mùa xuân. Thời tiết đẹp như vậy, Hạnh Tâm lại một mình trốn ở trong lớp đọc truyện, phòng học yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng lật sách, tiếng gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng chim hót trên cây.

Từ đâu xuất hiện một chai nước khoáng được đặt trên bàn, ngược lên nhìn, Di Thiên đang đứng sừng sững ở đó từ bao giờ, vào cũng không lên tiếng. Nhìn thấy ánh mắt của cô, Di Thiên nhướn miệng cười nhẹ như có như không, lên tiếng phá tan không gian mà cậu cho là đầy ắp mị hiên tại.

“Tốt nhất tôi không nên nêu ra ý nghĩ của cậu hiện tại nhỉ?” cậu ngồi xuống bên cạnh.

Hạnh Tâm lườm cậu, cầm chai nước lên, mở nắp, uống một ngụm, xoay lại nhìn cậu “Tốt nhất là cậu đừng tự mình nghĩ rồi gán tội cho tôi”

Di Thiên một tay chống cằm, một tay đoạt lấy cuốn truyện của Hạnh Tâm, tiện tay bỏ vào ngăn bàn, nói “Hôm nay không có tiết, cậu ngồi đây làm gì, ra ngoài vận động với tôi đi”

“Đi đâu?”

“Chơi bóng rổ, vào học lâu rồi mà Vũ Triết và Lục Hy còn chưa vào nữa”

“Tôi không biết chơi”

“Tôi dạy cậu” Di Thiên đứng lên, nắm cổ tay, kéo Hạnh Tâm đi.

“Nhưng thời tiết này chơi bóng rổ hơi phí”

Di Thiên lại tiếp tục thuyết giảng bài học đánh thức giấc mơ “Nấp trong phòng học đọc truyện không phí à? Hay cậu muốn, thời tiết đẹp thế này, chúng ta đứng dưới hiên trường, cùng đeo tai nghe, nghe một bản nhạc lãng mạn, ngược nhìn trời, nhìn mây, nhìn mưa, đưa tay ra hứng mưa, miệng cười tươi, đưa mắt nhìn nhau sao? Thực tế đi!”

Hạnh Tâm thở dài, khẽ lắc đầu, không biết bao giờ cái tên này mới tỉnh ngộ, hết biết nói gì, đành đi chơi bóng rổ với cậu.

Khi thay đồ thể thao xong, Hạnh Tâm bước ra trong bộ đồ màu hồng rất vừa vặn, Di Thiên liếc nhìn một chút, vừa đập bóng vừa đi tới, lạnh nhạt nói “Quả nhiên rất xấu”

“...”

Sau khi hướng dẫn vài động tác cơ bản ném bóng vào rổ cho Hạnh Tâm, cô vẫn không ném được, nản chí, Hạnh Tâm nói “Tôi bảo, cậu là đang muốn dùng tôi để giết thời gian phải không?”

Di Thiên bước tới nhặt trái bóng lên, ném vào rổ một cách đơn giản, nhàn nhạt nói “Cho là vậy đi”

Cái tên không nên xuất hiện nhất lúc này lại xuất hiện, hỏi một câu cho thấy rất hiểu rõ cô có thể chơi và không chơi được bộ môn thể thao nào.

“Hạnh Tâm, cậu cũng chơi bóng rổ nữa cơ à?”

Hạnh Tâm quay lại, nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng vui tươi kia, thở dài “Có người lười đi”

Lâm Tuệ Tinh nhìn quanh, phòng thể chất lúc này không có ai ngoài ba người, thấy Di Thiên đang đập bóng, cậu ta cười, châm chọc “Cậu không biết là, có người bảo vệ cậu, đến mức không có nam sinh nào dám theo đuổi cậu sao? Ai lại có gan lêu lẻo đến đây?”

“Là ý gì?”

“Ý trong từng chữ rồi còn gì”

Hạnh Tâm mơ hồ chẳng hiểu gì, Tuệ Tinh bước đến đoạt bóng trên tay Di Thiên nhưng không được, hai người cùng nhau chơi bóng, Hạnh Tâm vào trong hàng ghế khán giả ngồi.

Di Thiên lạnh nhạt nói “Đừng tưởng tôi ngốc như cậu ấy, không hiểu ý cậu”

“Chẳng phải sao?”

“Tôi không làm vậy”

Tuệ Tinh giành được bóng, nhảy lên cho vào rổ “Trước đây thì không, bây giờ thì, là vậy” Tuệ Tinh khom lưng xuống đập bóng, cả hai trong tư thế sẵn sàng cướp bóng, cậu ta lại bất ngờ lên tiếng. Lại là một câu nói không nên nói nhất vào thời điểm này.

“Chị ấy, sẽ không trở về đâu”

Chị ấy, sẽ không trở về? Câu nói này khiến Di Thiên cảm thấy có chút mất mát, hụt hẫng. Di Thiên hơi khựng người lại, sụp mắt xuống, thoáng cảm nhận bàn tay hờ hững trống trải, cậu nắm chặt lại.

“Tôi chơi nữa” Hạnh Tâm bước tới giành lấy bóng nhưng lại bị Tuệ Tinh dễ dàng cướp mất, bóng lọt rổ, Hạnh Tâm giành được, Di Thiên ngược lên nhìn hai người, khóe môi khẽ nhếch, chạy tới, vòng tay nhắc người Hạnh Tâm lên, làm cô giật mình, quay xuống nhìn cậu.

“Cậu nhìn tôi làm gì, cho bóng vào rổ”

Hạnh Tâm dễ dàng đưa bóng vào rổ, thả cô xuống, Di Thiên cướp bóng từ tay Tuệ Tinh, cậu ta cười “Này, hai người chơi hội đồng à?”

“Sao? Không được à?”

Tuệ Tinh cười híp mắt “Được chứ, tôi thật vinh hạnh”

“Vinh hạnh con khỉ nhà cậu”

Sau khi quay trở về phòng, Di Thiên nhận được một tin nhắn từ Tuệ Tinh [Di Thiên, sau này tôi không xuất hiện lúc cậu cần rồi, đừng hỏi, rồi cậu sẽ biết thôi. Này, cảm giác chờ đợi, cậu hiểu rõ, Hạnh Tâm bên cạnh lâu như vậy, cậu càng hiểu rõ, đừng để phải hối tiếc]

Thời đi học, ngoài Hạnh Tâm ra, chỉ có Tuệ Tinh là chịu ở bên cậu dài lâu như vậy, cậu ta tuy bề ngoài rất phong lưu, nhưng cực kỳ hiểu chuyện, ít khi xuất hiện nhưng khi cần, tự động sẽ xuất hiện bên Di Thiên. Lâu dần, tình cảm hai người rất tốt, rất hiểu nhau, chỉ có điều, cả hai làm bộ như không thân.

Lúc đầu, khi nhận tin đó, Di Thiên còn tưởng cậu ta ăn phải cái gì nên bị tẩy não. Không ngờ, sau đó một tuần, nhận được tin, Lâm Tuệ Tinh sang Úc định cư, tại sao, tại sao người nào bên cạnh cậu cũng bỏ nơi này để sang cái đất nước đó. Nơi đó tốt đẹp lắm sao, nơi đó đáng đến lắm sao, cậu bắt đầu không có thiện cảm với Úc!

Buổi học trôi qua nhàn hạ, Di Thiên có chút trống trải, cái bọn lâu la kia vẫn chưa vào trường, chẳng lẽ muốn tốt nghiệp sớm à? Không lẽ thật vậy chứ? Một tháng trôi qua rồi còn gì? Là thay là người trước

mặt mình hôm nay cũng không đến lớp, chuông tan học reo lên, Di Thiên lấy điện thoại ra, lướt đến số của Hạnh Tâm, gạ tay gọi, không bắt máy!

Từ trên xuống dưới, khắp hành lang của khu ký túc xá nữ đang dày đặc người, trước cửa phòng, các ánh mắt nhìn theo bóng lưng của Di Thiên đang ung dung tiêu sái bước về phòng của Hạnh Tâm.

Phòng của Hạnh Tâm có ba giường nhưng chỉ có An Khuê và cô ở, nhưng An Khuê vẫn còn vui chơi lễ, chưa chịu đến trường. Nghe thấy tiếng gõ cửa, âm được truyền đến rất vừa phải, cũng rất lịch sự, Hạnh Tâm đang nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, nghe thấy nên cố bước xuống giường, mở cửa ra, cô trông thấy Di Thiên, cứ tưởng là mình hoang tưởng, trước khi đóng cửa còn lẩm bẩm “Di Thiên, cậu thật đáng ghét, đến cả bệnh, cậu cũng xuất hiện trong đầu tôi. Tôi phải tỉnh táo lại thôi, tạm biệt Di Thiên, tạm biệt giấc mơ tốt đẹp có cậu”

Dứt lời, đóng sầm cửa lại, bước lên giường ngủ tiếp. Di Thiên thoáng sửng sốt, lại gõ cửa, Hạnh Tâm vừa ló đầu ra, đã bị Di Thiên búng một cái lên trán “Cậu vẫn còn tỉnh táo, chưa tới mức phải hoang tưởng đâu”

Hạnh Tâm giật mình “Di Thiên? Đây là ký túc xá nữ, cậu vào bằng cách nào?!”

“Chuyện này không quan trọng” Di Thiên đưa tay lên trán Hạnh Tâm, nóng, có vẻ nhiệt độ khá cao, đã sốt! Di Thiên bước vào trong phòng “Đồ của cậu chỗ nào?”

Hạnh Tâm chưa khỏi bàng hoàng, đưa ngón trỏ chỉ vào tủ đồ của mình. Di Thiên mở ra, thấy thứ không nên thấy, liền đóng cửa lại, gương mặt vẫn không đổi sắc, tự nhiên như thể không có gì, nói “Cậu lấy đồ đi, tôi đưa đến bệnh viện”

Hạnh Tâm còn chút lí trí, bước tới giường ngồi “Không cần phải phiền như vậy, tôi uống thuốc rồi”

“Uống rồi mà còn nóng như vậy, cậu có chuyện gì, tôi nhìn mặt ba cậu được nữa không?”

Thì ra là vậy! Hèn gì, sao tự nhiên lại lo cho tôi như vậy?!

Hạnh Tâm bước đến lấy quần áo bỏ vào túi theo sự sai bảo của Di Thiên mà đến bệnh viện.

Truyền được hai bình nước biển, uống thuốc hạ sốt, Hạnh Tâm thấy người khỏe hẳn ra, liếc nhìn người đang ngồi trên ghế đằng xa xa.

“Cậu làm gì đấy?”

“Vào xem tin nhắn nhóm, ngày mai bọn họ đến trường” Di Thiên bỏ điện thoại xuống bàn, lấy nho xanh để ăn, liếc nhìn Hạnh Tâm “Ăn không?”

“Ăn”

Di Thiên cầm trái nho lên, Hạnh Tâm tưởng cậu ta đem đến cho mình nên vui vẻ hẳn, ngờ đâu... Di Thiên vẫn thờ ơ ngồi ăn “Muốn tôi đem tới à, mơ đi nhá!”

“Thế Di Thiên!!!”

“Tôi đã bảo đừng gọi tên tôi”

Hạnh Tâm hậm hực nhìn lên chai nước biển, rồi lại nhìn xuống tay mình, bị gấn kim làm sao đi chứ, cái tên chết dẫm này thật quá quắc mà!

“Thế Di Thiên, Thế Di Thiên, Thế Di Thiên!!!”

Di Thiên lại nhìn Hạnh Tâm, nhìn thật lâu, làm cô có dự cảm bất an, chắc chắn sắp phun ra lời vàng ngọc khiến người ta tức chết.

“Cậu hoàn toàn không hiểu tiếng người!”

Biết ngay mà! Hạnh Tâm nằm phịch xuống giường, hai mắt nhìn trần trần lên trần nhà trắng tinh, lẩm bẩm “Cậu là đang muốn mưu sát người bệnh bằng lời nói sao?!”

Di Thiên bước đến đưa đĩa nho cạnh cô “Cho cậu nợ tôi lần này”

Hạnh Tâm liếc nhìn cậu, nhàn nhạt đáp “Con người cậu thật hết thuốc chữa rồi”

21. Chương 20: Muốn Ăn Cơm Tây

Di Thiên đưa Hạnh Tâm từ bệnh viện trở về lại ký túc xá trước ánh mắt của bao sắc nữ không cam tâm.

“Cảm ơn cậu, Di Thiên”

“Ừm”

Hạnh Tâm nhìn Di Thiên một lát rồi lên tiếng “Đáng lý khi tôi nói như vậy, cậu phải trả lời, à không có gì hoặc là cậu ngốc quá, chúng ta là bạn bè mà, tại sao lại gật đầu như vậy chứ?”

Di Thiên bước tới bên cạnh, sờ tay lên trán cô, trầm tư một lát, thờ ơ nói “Hết sốt rồi mà”

Hạnh Tâm gạt tay cậu ra “Ý gì chứ?”

“Tôi giúp cậu, cậu cảm ơn là lẽ đương nhiên, tại sao tôi phải bảo là không có gì, còn nữa, ở đâu ra chuyện, bạn bè là không cần cảm ơn?” Di Thiên nghiêng đầu nhìn Hạnh Tâm.

Cậu ta nói đúng, nhất thời không biết phản bác lại như thế nào, Hạnh Tâm lắc đầu ngán ngẫm “Tại sao tôi lại yêu một tên như cậu chứ, có ai lý giải được hay không?” cô ngược lên, vô tình chạm mặt Di Thiên, giật mình “Cậu làm gì nhìn chòng chọc tôi vậy?”

Di Thiên mặt không biến sắc, đứng thẳng người lên, dứt hai tay vào túi quần bò, đi ra khỏi phòng, hết thấy đều không nói một lời nào. Hạnh Tâm ngẩn người ra nhìn cậu, thì thào “Đạo này cậu ấy bị gì vậy nhỉ?”

Tiếng chuông tan học vang lên, sinh viên trong lớp lần lượt đứng dậy ra về, Hà Vũ Triết nghênh ngang bước vào cùng Lục Hy, đứng ngay cạnh Hạnh Tâm và Di Thiên, cả hai ăn mặc chỉnh tề, mặt mày sáng láng, không hên mà cùng một lời “Đã lâu không gặp, các cậu khỏe chứ?”

Di Thiên chẳng buồn nâng mí mắt, tay lấy sách bỏ vào ba lô, Hạnh Tâm chống cằm, ngẩng đầu lên nhìn hai tên này, dịu giọng hỏi “Hai cậu chết ở đâu, hôm nay lết xác về vậy? Tôi còn tưởng các cậu tốt nghiệp rồi”

Vũ Triết và Lục Hy ngồi xuống bàn bên cạnh, Vũ Triết lên tiếng “Các cậu không đọc sổ tay sinh viên à? Sinh viên trường chúng ta được phép không đến lớp trong vòng ba tháng liền, bọn tôi thấy nghỉ như vậy còn chưa đủ”

“Có à?” Hạnh Tâm ngơ ngác.

“Dù là vậy cũng không nên nghỉ lâu như thế. Các cậu vào thật đúng lúc, ngày mai lại cuối tháng” Di Thiên đội gáo nước lạnh.

“...” mặt mũi Vũ Triết và Lục Hy tối sầm lại khó coi.

“Lại kiểm tra à?!”

“Các cậu có xem hết sổ sinh viên không? Dù là ba tháng liền không đến lớp cũng không sao, với điều kiện khi trở lại lớp phải làm tốt ba bài kiểm tra đã bỏ lỡ, nếu không thì đừng mơ bước vào lớp học nửa bước. Các-cậu-nợ-hai-bài-đấy-nhé” rõ là giọng nói của Di Thiên nhẹ tựa mây nhưng những lời nói ra lại như vật nặng ngàn cân đè lên Vũ Triết và Lục Hy. Quả thật bọn họ chỉ đọc câu trước đã vội vui mừng lướt qua mà không đọc câu sau.

“Thảm rồi, thảm rồi!!”

“Cho nên tôi bảo, các cậu tốt nghiệp sớm là cái chắc” Di Thiên nhướn mày, thấp thoáng nụ cười trên khóe môi, nhưng lại không để ai trông thấy.

“Ai làm bài kiểm tra xong, nhớ gửi đáp án vào tin nhóm đấy”

Hạnh Tâm thở dài “Cậu cứ tiếp tục mà mơ đi”

An Khuê bước vào, tươi cười nói “Đang nói về chuyện gì đây?”

Di Thiên chống cằm nhìn bọn họ trò chuyện.

“An Khuê, cậu mắt tích đầu giờ mới thấy?”

“Tôi sang Mỹ thăm ông bà, canh đúng ngày để làm kiểm tra mà”

Hạnh Tâm giơ ngón tay cái lên “like” cho An Khuê “Không hổ danh là sinh viên xuất sắc”

“Tôi nghe mọi người trong ký túc xá nói hôm trước cậu bị ốm à?” An Khuê lia mắt về cái tên đang chống cằm dưới kia “Còn nghe thêm... cái gì nhỉ?” An Khuê sờ sờ cằm, hơi ngắc đầu, mắt hướng lên trên không trung “Nghe nói thủ khoa của chúng ta đến tận phòng chăm sóc cậu, rất tận tình, rất tình tứ”

Lời vừa nói đã dội thẳng vào đầu mọi người, Lục Hy nhìn Di Thiên, lớn giọng “Cái gì? Cái tên thối tha này mà cũng biết chăm sóc người á?!”

Vũ Triết vỗ vỗ vai Di Thiên “Bọn tôi vắng mặt mới có hai tháng, hai cậu đã nhân cơ hội mà bồi đắp tình cảm rồi, nhanh, nhanh đấy!”

Hạnh Tâm xua xua tay “Các cậu hâm đấy à? Lời kể lại thì có bao giờ mà không thêm mắm dặm muối đâu”

Thế mà cái tên Di Thiên ngồi thẳng lưng lên, thản nhiên nói “Trừ cái tình tứ ra, tôi thấy đúng mà, bọn họ có thêm gì đâu?”

Bốn người trở mắt nhìn nhau trong giây phút sững sốt, sau đó là tiếng reo hò của Vũ Triết và Lục Hy, còn An Khuê ý vị thâm trầm quan sát Di Thiên, chỉ là quan sát để thăm dò ý nghĩ của cậu, nhưng đời nào được như ý, cậu sẽ không để cho ai nhìn ra những gì trong đầu cậu, hoặc cũng có thể, cậu hoàn toàn trong sáng, không hề nghĩ gì, nên xưa giờ chưa ai nhìn thấu được cậu.

“Bọn tôi đi ôn bài đây”

Lục Hy và Vũ Triết cùng An Khuê rời khỏi phòng học, Hạnh Tâm cũng thu xếp sách vở, phát giác tên ngồi sau lưng mình vẫn chưa đi, quay xuống hỏi “Sao cậu còn ngồi đây?”

“Tự nhiên muốn ăn cơm Tây”

Hạnh Tâm chớp chớp mắt nhìn cậu, cái người này, thật quá khó hiểu, có phải con nít đầu, muốn thì đi ăn thôi, tại sao ngồi đây?! Hạnh Tâm đứng lên, xòe bàn tay ra đưa về phía cậu, cười tươi để lộ chiếc răng khểnh ra “Đi, tôi cũng muốn ăn”

“Cậu mời à?”

Cậu ta hình như chỉ chờ câu nói của mình?!

Hạnh Tâm ngán ngẫm “Ờ”

Di Thiên nhìn hành động của cô, thoáng vài giây chần chừ rồi đứng lên, hai tay đút vào túi quần, tiêu sái bước đi “Cậu mời thì nhớ trả tiền đấy nhé!”

Hạnh Tâm quay lại nhìn cậu, vừa tức vừa yêu, tim đập thành thịch rất khó chịu, cũng may là tim rất khỏe, không có vấn đề, nếu không chắc chắn cô sẽ không chịu nổi. Hạnh Tâm cố hít thở đều, tay nắm đầm ngực trái, chạy tới đi cạnh Di Thiên.

“Tôi chưa gặp người nào không biết ngượng là gì như cậu”

Di Thiên không để tâm lời nói đó, thản nhiên nói “Cho cậu trả tiền là một đặc ân đấy”

Hạnh Tâm bủ môi “Cậu đừng tự tin thái quá. Mà cũng không ai lại có ý nghĩ kỳ quái như cậu”

“Không nhớ là tôi cho cậu nợ một lần à? Đây là trả nợ, quá hời còn gì?”

“...”

Trong lúc ăn, Di Thiên không nói chuyện, Hạnh Tâm nhìn cậu, tìm chủ đề để lên tiếng “Hết năm nhất tôi sẽ ra ngoài thuê nhà để ở”

“Ừ”

Không thấy cậu có phản ứng, Hạnh Tâm nhắc nhở “Ít ra khi nghe tôi nói vậy, cậu phải hỏi tại sao chứ”

“Ừ. Tại sao hết năm nhất cậu sẽ ra ngoài thuê nhà?” Di Thiên hỏi máy móc theo câu nói của Hạnh Tâm.

Hạnh Tâm cắn môi dưới, thật cảm phần, câu hỏi không chút thành ý gì cả.

“Sau ba kỳ thi ứng tuyển, tôi đậu vào đại học ZEC rồi, vì thế, năm học tới sẽ thuê nhà bên ngoài để tiện việc đi lại hai bên”

Di Thiên dừng tay, ngược lên nhìn Hạnh Tâm “Ngành gì?”

“Khoa học cây trồng”

Di Thiên gạt gù “Không phải là do Kha Vệ mới đăng ký vào đấy chứ?”

Hạnh Tâm thì thào “Chỉ có một người mới khiến tôi làm chuyện ngốc như vậy” ngược lên nhìn cậu, Hạnh Tâm thành thật kể “Tôi đến đây thi, làm rơi ví lúc nào không biết, anh ấy nhặt được nên đến trả tôi, tôi cũng không biết anh ấy là Giảng viên ở ZEC”

“Ừ”

“Tôi quen anh ấy vào sáu năm trước, trong lần học đàn, anh ấy là học viên ở đó, ai mà ngờ anh ấy lại tài giỏi như vậy”

Một câu anh ấy, hai câu anh ấy, Di Thiên liền nhắc nhở “Tôi không muốn nghe chuyện giữa cậu và anh ta”

Hạnh Tâm im lặng ngồi ăn.

22. Chương 21: Bồi Đáp Tuổi Thơ Cho Cậu

Thời tiết thay đổi bất thường, cơn mưa đầu năm bất chợt đổ xuống, hạt mưa to bằng hạt đậu, sân trường ngập màu sắc của những chiếc ô to nhỏ. Hôm nay Hạnh Tâm mặc chiếc đầm ôm Dior cổ tròn màu đen, tay sát nách, nhún ba tầng rất xinh xắn, cầm ô đi từ ngoài cổng trường vào trong, phảng phất trong không trung bị mưa nặng hạt làm cho mờ mờ ảo ảo, nhìn thấy Di Thiên đang đứng dựa người vào cột, cô cười nhẹ, tiến về phía cậu. Rõ là chỉ mặc áo phông trắng đơn giản, cùng chiếc quần bò đơn giản, giày vải cũng rất đơn giản, vậy mà lại nổi bật lạ thường.

Hạnh Tâm thu ô lại, chốc ngược xuống cho nước chảy, lấy tay phui phui đi những giọt nước bị văng lên cổ chân dù đã mang giày cao gót. Di Thiên nhìn thấy không vừa mắt, lấy khăn giấy bỏ túi đưa cho cô, vẻ mặt không mấy quan tâm. Không khách sáo, Hạnh Tâm nhận lấy, lau xong, cô lấy từ trong túi xách một hộp nhỏ hình vuông màu đen đưa cho cậu.

Di Thiên nâng mí mắt liếc nhìn Hạnh Tâm, hai tay vẫn khoanh, lưng vẫn dựa cột, không có ý định nhận, cậu hỏi “Gì đây?”

“Cầm mau đi, đừng làm tôi mất thể diện chứ, bao ánh mắt đang nhìn kìa”

Di Thiên liếc nhìn xung quanh, thu ánh nhìn lại, hờ hững nói “Tôi không có trách nhiệm phải giữ thể diện cho cậu” ấy thế mà cậu ta cũng vươn tay ra nhận lấy.

Hạnh Tâm phì cười, cậu ta thật trẻ con mà!

“Quà sinh nhật cho cậu”

Di Thiên thoáng bất ngờ, chính cậu cũng không để ý đến ngày này “Tôi có phải con nít đâu mà còn tặng quà sinh nhật làm gì?!”

Hạnh Tâm bủ môi “Ai bảo chỉ con nít mới được tặng quà sinh nhật?”

Di Thiên không trả lời, vẫn nghiêng người, không biết là nhìn gì ngoài bầu trời mưa kia. Hạnh Tâm lặng lẽ đứng cạnh cậu cùng nhìn trời, yên ắng lạ thường, thoải mái lạ thường, và, tim cũng đập lạ thường, cảm giác lạ thường, có phải, khi ai ở gần người mình yêu đều như vậy?!

Không biết nảy giờ suy nghĩ gì mà đến tận bây giờ, cậu ta mới gặng ra được một câu “Cảm ơn cậu, Hạnh Tâm” trong tiếng mưa rơi tí tách, thanh âm của cậu lại nhẹ tựa mây, bị gió lướt qua, cuốn vào không trung, vội tan, biến thành những giọt nước, theo mưa mà rơi xuống, không thể truyền đến tai của Hạnh Tâm, cô vẫn ngây ngô đứng cạnh cậu.

Mưa dần tạnh, mặt trời bắt đầu lộ ra, thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái, Trịnh An Khuê ôm một kiện hàng, cùng Lục Hy và Hà Vũ Triết đi về phía Di Thiên và Hạnh Tâm.

“Có người gửi cho cậu”

Liếc nhìn sơ qua, bên ngoài có một dòng chữ “Tặng con, tiểu bảo bảo đáng yêu” Di Thiên nhận lấy, đưa cho Hạnh Tâm, lạnh nhạt nói “Cho cậu”

“Tại sao lại cho tôi? Cậu ít ra phải xem trong đó là gì, ai gửi chứ?”

Hạnh Tâm đưa mắt nhìn kiện hàng đó, dòng chữ được viết bay bổng nhưng không mấy đẹp, liền đoán ra được, trên đời này, người gọi cậu ta là tiểu bảo bảo lại còn đáng yêu, chỉ có thể là Bạch Nhược Hạ.

“Là của mẹ cậu, sao đưa tôi?”

Di Thiên nâng mí mắt “Bên trong là đồ cậu thích”

Hạnh Tâm từ từ mở ra, là tuyển tập tiểu thuyết của nữ sĩ Quỳnh Dao, Lục Hy đang uống nước liền bị sặc, ho khan mấy tiếng, Vũ Triết và An Khuê không biết nên phản ứng ra sao, đều ngây người ra nhìn Di Thiên. Hạnh Tâm cũng không hiểu, hỏi “Dì ấy có gửi lộn cho Tiểu Hoa không?”

Lục Hy nhanh miệng nói “Không lộn đâu, chắc chắn là vì cậu ta quá khô khan, mới nhân dịp gửi tặng mấy cuốn tiểu thuyết này. Tôi thật muốn gặp mẹ cậu ta, để xem là người như thế nào, tại sao lại sinh ra một tên không hiểu nhân tình như thế”

Hạnh Tâm đem đồng sách đó đưa lên người Di Thiên, động tác phản xạ của cậu liền ôm lấy “Cậu giữ lấy, đừng cứ có cái gì không cần đều đưa cho tôi, những thứ cậu không cần cũng không phải là rác, tôi lại càng không phải thùng rác”

Hạnh Tâm không giận, chỉ là không muốn cậu lại phải phui thành ý của mẹ cậu, không biết chừng lại đem vứt quà mà cô tặng, nghĩ đến lại không thể chấp nhận, thấy tổn thương, cô xòe tay ra “Trả đây, trả món quà tôi tặng cậu lúc này”

Di Thiên nghịch mặt ra vài giây, từ tốn hỏi “Tặng rồi có thể đòi?!”

Hạnh Tâm bặm môi “Làm sao tôi biết cậu có vứt nó hay không. Không biết chừng những món quà mười năm nay cậu đều vứt cả rồi”

An Khuê, Vũ Triết và Lục Hy nghiêng đầu nhìn cậu, ánh mắt trách móc, Di Thiên lãnh đạm nói “Sao cậu biết?”

Thật sự quá đáng! Tổn thương thật rồi. Khóe môi run run, hốc mắt ươn ướt, Hạnh Tâm chạy đi, chỉ biết nếu còn đứng đó sẽ bật khóc như một đứa trẻ. Đây là gì? Cảm giác này là sao? Tại sao lại khóc, tại sao phải chạy? Chính Hạnh Tâm cũng không hiểu nổi nữa.

Di Thiên vội đưa chồng sách cho Lục Hy, chạy theo Hạnh Tâm. Vũ Triết kê tay lên vai Lục Hy, nhìn theo bóng lưng khuất dần của Di Thiên, bộ mặt ra vẻ suy đoán “Cậu nghĩ bọn họ là đang bị gì?”

“Quá rõ ràng rồi còn không thấy sao?”

“Rõ ràng là sao? Tôi chưa hiểu”

“Cậu, chắc là không có cảm quan à?” Lục Hy không thêm quan tâm cậu ta nữa nên bỏ đi. Vũ Triết quay sang An Khuê “Cậu ta nói tôi không có cảm quan, là ý gì?”

An Khuê lắc đầu hết biết nói gì, cuối cùng cũng rời đi, để lại cậu ta một mình trầm tư suy nghĩ, nghĩ mãi không ra, lại chạy theo đám người này quấy rầy với những nghi vấn của mình.

Đuổi theo kịp Hạnh Tâm đến sân ký túc xá, Di Thiên nắm lấy cổ tay cô “Hạnh Tâm”

Dừng bước, Hạnh Tâm không thèm nhìn mặt cậu, Di Thiên buông tay ra, cúi xuống nhìn bộ mặt đang nhìn gì dưới đất kia, ánh mắt dịu dàng của cậu lần đầu tiên xuất hiện, cậu nhếch môi cười nhẹ, nụ cười thật sự.

“Cậu sao thế?”

Hạnh Tâm hít một hơi sâu, lấy lại tinh thần, ngược lên một cách kiêu hãnh “Cậu nghĩ, nghe cậu hỏi, tôi sẽ sướng sướng mà đâm vài đâm lên người cậu, cậu sẽ nắm lấy cổ tay tôi, dứt khoát ôm tôi vào lòng, rồi cả hai ôm nhau thắm thiết, rồi cậu nói lời xin lỗi với tôi sao? Thực tế đi, tôi làm gì sẽ vì chuyện đó mà khóc chứ”

Di Thiên nhíu mày, thản nhiên nói “Tất nhiên là thực tế làm gì có chuyện tôi ôm cậu”

Rõ là muốn chọc người mà! Hạnh Tâm càng thêm tức “Làm sao tôi biết được chứ, phải nói đúng suy nghĩ để không bị hiểu lầm”

Di Thiên hai tay dứt vào túi quần, nghiêng người nhìn Hạnh Tâm “Cậu bắt đầu học theo cách nói chuyện của tôi từ bao giờ?” Di Thiên hít một hơi sâu bằng miệng rồi tiến đến sát tai Hạnh Tâm, chậm rãi nói “Dùng cách nói của tôi để đối phó với tôi? Vô-tác-dụng”

Hạnh Tâm tức đỏ mặt, chỉ muốn đâm vào mặt cho cậu ta chết quách đi, cái tên này là ai sinh ra, ai sinh ra mà lại dạy dỗ hần không có chút cảm quan thế chứ, mặt lại quá dày rồi, cái gì cũng nói được. Lúc nóng giận lại quên mất, hần ta hình như do ba mình dạy, Hạnh Tâm chỉ biết đâm ngực, dậm chân hỏi “Chạy theo tôi làm gì?”

Chưa kịp trả lời, điện thoại của Hạnh Tâm đổ chuông, bắt máy “A lô,... Ừm... Tôi biết rồi” liếc nhìn Di Thiên “Đi ăn không?”

Di Thiên không ngần ngại trả lời “Cậu mời à?”

Hạnh Tâm lườm cậu “Yên tâm, ít nhất hôm nay, không để cậu trả tiền đâu”

“Vậy đi thôi”

Hạnh Tâm hét lên bên tai cậu “Thế Di Thiên, cậu thật keo kiệt, bủn xỉn, không có phong độ!!!”

Di Thiên nhún nhún vai “Biết sao được, từ khi bước qua sinh nhật lần thứ 18 là tôi bị cắt hết tiền sinh hoạt rồi, bây giờ lại già thêm một tuổi, phải keo kiệt một chút, còn về việc không có phong độ, tôi không chấp nhận đâu nha”

Hạnh Tâm thoáng bất ngờ “Sao có thể? Cha mẹ cậu đâu tàn nhẫn như thế”

“Tôi có nói là bọn họ tàn nhẫn sao?”

“...”

“Hèn gì, tôi không thấy cậu ăn vặt, chắc chắn là vì sợ tốn tiền. Không thấy cậu gọi điện cho ai, chắc chắn là không có tiền. Không thấy cậu đi chơi cùng Lục Hy và Vũ Triết, chắc chắn là...”

Di Thiên dừng bước, nhìn Hạnh Tâm thật lâu, tình nghịch nói “Thứ nhất, tôi không ăn vặt như cậu. Thứ hai, tôi không có thói quen sử dụng điện thoại. Thứ ba, tôi cũng không có thói quen vui chơi giải trí những nơi ồn ào. Nhưng mà... Không có tiền là thật, cậu vẫn phải mời cơm đi”

Hạnh Tâm đơ người, cậu kéo cô đi “Đủ chưa? Đi thôi”

Buổi cơm không phải là Hạnh Tâm mời, mà là cả nhóm tổ chức sinh nhật cho cậu ở một nhà hàng gần trường. Trước khi Hạnh Tâm mở cửa phòng ăn bọn họ đặt sẵn của nhà hàng, Di Thiên nói “Nếu có bánh kem, hát chúc mừng sinh nhật, tôi không vào; nếu tặng quà, chúc những lời sáo rỗng, tôi không vào; lộ bạch hay phô trương, tôi không vào; đặc biệt, đừng nhân cơ hội tỏ tình với tôi nha”

“Cậu không cần phải thêm câu cuối vào đâu, nhưng sao cậu biết bọn tôi tổ chức sinh nhật?”

“Cậu nghĩ tôi ngốc như cậu?”

Bữa sinh nhật diễn ra quả thật không có bánh kem, không quà, không có nến lung linh, không hát hò chúc mừng, chỉ đơn thuần là ăn uống một bữa cùng nhau. Xem ra bọn họ cũng một phần hiểu được con người Di Thiên. Sau đó cả đám cố tình lôi Di Thiên vào khu giải trí điện tử để chơi. Vũ Triết có nói “Bồi đắp tuổi thơ cho cậu”

23. Chương 22: Sự Mất Mát Lớn Của Tiểu Đội

Ngày tháng của đời sinh viên trôi qua thật nhanh, thoát cái lại tới kỳ nghỉ hè. Bước ra khỏi phòng thi, Trịnh An Khuê bắt gặp Hạnh Tâm đi ngược hướng về phía mình, bước đến hỏi “Hè này có dự định gì không, Hạnh Tâm?”

Hạnh Tâm thật thà trả lời “Tôi phải tới tập trung ở ZEC để thi thêm hai vòng kiến thức”

“Cậu đã thi ba lần rồi, còn phải tiếp tục nữa sao?” An Khuê đưa ra ba ngón tay lên.

“Chấp nhận thôi, tôi thấy không tự tin mấy vào kỳ thi tới” Hạnh Tâm xụ mặt.

An Khuê thắc mắc “Có phải vào đây là vì Di Thiên?”

Cả hai đứng ở hành lang, nhìn ra ngoài khoảng không, Hạnh Tâm cười “Cũng không hẳn”

“Hạnh Tâm, cậu vì điều gì mà thích Di Thiên? Xin lỗi phải nói, nhưng cậu ta rất lạnh nhạt với cậu”

Hạnh Tâm không chần chừ cũng không đề phòng An Khuê, thản nhiên mà trả lời “Trong các bộ tiểu thuyết tôi đọc, có câu nói như này, làm rung động trái tim của các thiếu nữ, chỉ có ba loại con trai như sau: một là học rất giỏi, hai là đẹp trai nhất lớp, ba là bạn chơi từ thuở nhỏ. Di Thiên có hết ba điều đó... Lúc thích cậu ấy, tôi đã nghĩ, chắc chắn là vì ba điều đó, sau này, Di Thiên hay lạnh nhạt với tôi, hay nói chuyện làm tôi tổn thương, nhưng tôi cũng không phân biệt được nữa, tôi chỉ biết thích chính là thích, không thể từ bỏ, nếu cậu ấy không còn vẻ đẹp bên ngoài, không còn học giỏi, tôi vẫn rất thích cậu ấy”

“Nếu đứng giữa Di Thiên và ZEC, cậu bắt buộc phải chọn, thì cậu chọn bên nào?”

Hạnh Tâm chớp chớp mắt nhìn An Khuê rồi bật cười “Hôm nay cậu sao vậy?”

“Không sao cả, chỉ là thắc mắc một chút”

“Trước đây, những chuyện mà tôi làm, đều là vì Di Thiên, vào ZEC là lần đầu tiên tôi tự làm cho bản thân mình. Nhưng... Di Thiên từng vì tôi mà ngã cầu thang ở trường cấp 3, cả việc cậu ấy không cho bọn con trai có ý đồ xấu với tôi. Và chỉ dựa vào việc, cậu ấy từng cứu tôi khi bị đuối nước, dù lúc đó, cậu ấy không biết bơi. Nếu phải chọn, tôi đương nhiên sẽ chọn Di Thiên”

Câu trả lời của Hạnh Tâm vừa dứt, Di Thiên có chút rung động, khóe mắt hơi giật, tim đập nhanh, cảm giác bồi hồi khó tả. Hà Vũ Triết và Lục Hy nấp sau cánh cửa bước tới bàn đầu tiên mà Di Thiên đang ngồi ngay cửa lớp.

“Coi như sức hút của cậu lợi hại” Lục Hy rầu rĩ rút tiền ra đặt lên bàn cho Di Thiên.

“Hãy nói với tôi, tôi đặt niềm tin sai chỗ” Vũ Triết không cam tâm đặt tiền xuống bàn.

Hạnh Tâm nghe vậy liền quay người lại, hành động gì thế kia?! An Khuê bước vào, thở dài, lấy tiền ra đặt xuống bàn cho Di Thiên “Tôi không ngờ, Hạnh Tâm và cậu lại còn có mối quan hệ như vậy”

“Mấy tên khốn kiếp các cậu, mang tôi ra cá cược à?” Hạnh Tâm tức đỏ mặt bước vào.

Di Thiên nhướng mày, đưa tay ra gom tiền bỏ vào túi, nhàn nhạt nói “Kiếm cũng kha khá, phí sinh hoạt không cần phải lo nữa rồi, các cậu không hổ là người có tiền”

Hạnh Tâm điên tiết quát “Khốn kiếp, các cậu bức chết tôi luôn đi”

Di Thiên nghiêng người nhìn phản ứng của Hạnh Tâm, khóe miệng cong lên “Tôi vốn không muốn tham gia, nhưng bọn họ đồng nhất tin cậu sẽ chọn ZEC, ép tôi chọn đáp án còn lại”

Lục Hy vỗ vỗ vai Hạnh Tâm “Lần sau đừng phụ lòng tin của tôi đặt vào cậu”

Hạnh Tâm bặm môi, nghiêng răng nghiêng lợi quát “Còn có lần sau? Lục Hy, ngày nào đó tự đứng mà có nhìn thấy xác cậu, chắc chắn là do tôi bắn chết”

Di Thiên thững thững đứng lên đi một cách hiên ngang. Hạnh Tâm đưa tay lên bóp cổ An Khuê lắc qua lại “Uổng công tôi tin tưởng cậu, Trịnh An Khuê”

An Khuê lắc đầu thở dài, đưa ra bộ mặt lạnh, hờ hững nói “Tôi không ngờ cậu lại trọng sắc như vậy” cô bỏ đi. Hạnh Tâm đưa ánh mắt giận dữ như muốn ăn thịt người nhìn Lục Hy và Vũ Triết, hai người bọn họ nhún vai rồi cũng bỏ đi.

Cả đám tụ tập ở căng tin trường, Lục Hy đang nghịch điện thoại cùng Vũ Triết, Hạnh Tâm lại nghĩ đến một việc, liền hất cằm hỏi bọn họ “Các cậu nói tôi biết, trong hai cậu, ai công, ai thụ?”

Hà Vũ Triết và Lục Hy đưa mắt nhìn nhau, Vũ Triết giành nói trước “Cậu ta chắc chắn là thụ, nhưng tôi tuyệt nhiên không phải thể loại đó”

“Tôi không phải nha”

“Cậu chắc chắn phải”

“Không”

Hai tên ấy bắt đầu cãi nhau, Di Thiên đưa mắt nhìn Hạnh Tâm “Công, thụ là cái gì?”

Đúng chủ đề của Hạnh Tâm, cô nàng nói “Hai người đồng tính nam yêu nhau, công là người chủ động, ở trên, thụ thì ở dưới”

Các ánh mắt đưa nhau nhìn Hạnh Tâm, Di Thiên lại ngây người ra nói “Vậy thì, tôi cực Vũ Triết nằm dưới nha”

Vũ Triết nhăn mặt “Chuyện này cậu cũng cực cơ à?”

“Suyt!!! Vào vấn đề chính nào”

Cả đám bắt đầu bàn tán về chuyện tình BL, lần đầu tiên Di Thiên tham gia nhập hội tán dóc.

Năm nhất kết thúc trong êm đẹp, Hạnh Tâm cho rằng, mình đã có khởi đầu tốt đẹp về mối quan hệ với Di Thiên. Còn về Di Thiên, cậu cũng dần dần cảm nhận được tình cảm của Hạnh Tâm, từng bước chấp nhận Hạnh Tâm và ngược lại là cậu chủ động bày tỏ sự quan tâm hơn.

Nhưng... Vào mùa hè năm ấy, tình bạn năm người đã xảy ra một sự mất mát rất rất lớn.

Thế Di Thiên, Đề Hạnh Tâm, Hà Vũ Triết, Trịnh An Khuê mặc thường phục màu đen chỉnh tề, nét mặt đau buồn, đứng trước mộ còn chưa xanh cỏ của Lục Hy, sự mất mát đầu tiên trong đời quá lớn, những hình ảnh của bọn họ cứ lướt qua, từng nụ cười của Lục Hy xuất hiện trong đầu là một giọt nước mắt lại rơi xuống.

“Xin chào, tôi là Lục Hy”

“Đương nhiên rồi, chúng ta là bộ năm mà”

“Các cậu còn không mau tập trung bảo vệ cổng thành, không cho quân địch tiến vào”

“Tôi không biết bơi, cứu...”

“Ai zô, Thánh tăng của tôi ơi!...”

“Cậu ấy là nữ nhi yếu đuối, có đi thì tôi đi cùng cậu”

“Chết cùng chết”

“Cậu là đang mưu sát bọn tôi phải không?”

—

Lục Hy, một người luôn vui vẻ đến thế, ấm áp đến thế, có nụ cười đẹp đến thế, bây giờ chỉ có thể nhìn cậu cười tươi trên tấm ảnh bia mộ, chỉ có thể nghe thấy giọng cười nói của cậu trong ký ức, cậu thật đáng trách, cậu có biết không?!

An Khuê bật cười với những ký ức của riêng mình về Lục Hy, nhưng khóe mắt ướm nhem “Cậu đừng tưởng, cậu nằm đấy là yên thân với bọn tôi, Lục Hy!”

Hạnh Tâm cũng vậy, những ký ức về Lục Hy cứ chạy vòng “Bọn tôi sẽ ghi nhớ, từng có một người xuất hiện trong cuộc đời của bọn tôi, tên là Lục Hy”

Vũ Triết coi vậy mà mau nước mắt, có lẽ, người mà cậu kề cận, thân nhất là Lục Hy “Cậu từng nói với tôi, ước mong là sau khi ra trường, chúng ta có thể cùng nhau lập một ban nhạc, An Khuê chỉ cần ở trên sân khấu vẽ, không cần biết là vẽ gì, nhưng nhất định ban nhạc phải là năm người chúng ta, bây giờ cậu lại phui phui trách nhiệm như thế, coi được không chứ?!”

Di Thiên mặt lạnh tới đâu cũng không thể thờ ơ, ánh mắt nhuốm một tầng u ám, nét mặt bi ai “Lục Hy, tên rất dễ nghe, mà trước đây, tôi chưa từng gọi!”

Một cô gái có đôi mắt buồn nhưng vô cùng sắc sảo, mặc thường phục màu đen, tay ôm bó hoa cúc trắng tiến đến. Cô đứng một lúc lâu, nhìn chòng chọc vào mộ bia, hốc mắt đỏ ngầu, giọt nước mắt từ từ lăn xuống gò má, bị gió lướt qua cuốn bay đi. Không quan tâm đến người xung quanh, cô dịu dàng nói “Lục Hy, em thật buồn, nếu em chờ thêm một chút, chỉ một chút thôi, chị sẽ trở về, tại sao lại không nghe lời?! Vốn định khi trở về, chị sẽ ngoan ngoãn ở cạnh em, sẽ không đi đâu nữa, sẽ không còn gì ngăn cản chúng ta được, Lục Hy... Lục Hy... Chị thật sự sai rồi, chị không nên đi lâu như vậy, Lục Hy...”

Một người cứ tưởng khỏe mạnh lại ra đi ngay tức khắc, không cách nào vượt qua được bàn tay của tử thần. Lục Hy, chúng ta bên nhau vui vẻ, thật may là không có gì để hối tiếc! Còn cô gái ấy và cậu...

Tình yêu vốn là chuyện hai người, nhưng tại sao cứ phải bắt đối phương một mình lầm lủi chờ đợi, để rồi, khi đối phương ra đi, lại đứng trước nấm mồ mà khóc lóc, có phải là vì hai chữ “hối tiếc”, hối tiếc vì đã chưa thể cùng đối phương trọn vẹn hạnh phúc những ngày lẽ ra phải bên nhau?! Ngày đối phương còn sống, không cần phải trải qua một thời thiên trường địa cửu, chỉ cần ở cạnh nhau, nắm tay nhau, có lẽ đã không phải hối tiếc...

Bốn người cùng nhau cúi đầu chào rồi quay lưng bước đi.

”Mùa hạ năm trước, ta vừa mới biết nhau

Nụ cười ấm áp, cùng cái bắt tay chân thành

Nói nhau đôi lời khách sáo...

Mùa hạ năm nay, ta chỉ vừa thân nhau

Nụ cười của cậu, vẫn còn in dấu

Giọng nói của cậu, văng vẳng bên tai

Thế nhưng, giờ đây, cậu đã nằm yên...”

Hương hoa cỏ nhàn nhạt, làn gió nhẹ lướt qua...

Lục Hy! Vĩnh biệt cậu! Ký ức có cậu, thật đẹp biết bao! Dù sao, dòng thời gian vẫn cứ chảy, chúng tôi cũng vẫn phải bước tiếp...

24. Chương 23: Tôi Không Chán Ghét Cậu

Tiếng đàn violon được phát ra từ trong phòng học K-TN của lớp 205TN vừa dứt, tiếng vỗ tay của các sinh viên bên dưới vang lên một lúc rồi dần dần thưa thớt, bắt đầu tắt hẳn. Hạnh Tâm khom lưng cuối đầu cảm ơn rồi bước về vị trí của mình, nhường lại không gian cho thầy giáo.

Phòng học K-TN là dành cho sinh viên năm hai của lớp biểu diễn nhạc cụ, không còn những tiết học khan chán ngắt như năm nhất nữa, thay vào đó là những buổi học chuyên về nhạc cụ mà sinh viên đã chọn lựa trước đó. Phòng K-TN là phòng được bao bọc lớp kính thủy tinh dày cộp có thể nhìn xuyên qua bên ngoài, cách âm rất tốt.

Sau khi Hạnh Tâm ngồi xuống, Di Thiên nhếch môi khen “Tiến bộ hẳn đấy”

Hạnh Tâm vênh váo “Trước nay tôi vẫn luôn giỏi như vậy”

Di Thiên nhướn mày, tạm thời không biết đáp lại như thế nào. Vũ Triết ở kế bên lên tiếng “Không phải lúc nãy cậu nói với tôi là Hạnh Tâm rơi ba nốt à?”

Bị tạt một gáo nước lạnh, Hạnh Tâm liếc nhìn kẻ tội đồ kia, giả ngây ngô “Ba nốt?”

Di Thiên thờ ơ nói “Cậu không biết hay vờ vịt đấy? Hóa ra là trước giờ cậu giỏi đến mức vậy cơ à?”

Hạnh Tâm cố tình cười cười rồi lảng đi chỗ khác, nghiêng răng thì thào “Hà Vũ Triết, cái đầu heo nhà cậu!”

“Này, tôi nghe nói, sắp tới có đoàn Giảng viên mới sẽ về trường chúng ta đấy”

Di Thiên không mấy quan tâm đến vấn đề này, còn Hạnh Tâm quay sang tỏ ý thán phục về việc nắm bắt thông tin của Vũ Triết “Cậu không làm bí thư, thật phí”

Vũ Triết chợt thoáng buồn, dịu giọng hẳn “Lúc trước, Lục Hy cũng nói như vậy với tôi”

Tạm thời cả ba người không nói gì, một khoảng trống vẫn không thể lấp đầy, Lục Hy, cậu nơi ấy vui không, sao ai đi rồi cũng không thấy trở về?!

Màn đêm buông xuống, Thành phố rực rỡ trong ánh đèn đường, đèn xe,...

Vừa trở về đã thấy chiếc xe hơi đậu trước cổng ký túc xá, Di Thiên không định quan tâm nhưng lại để cho cậu thấy chủ nhân của chiếc xe này, chính là người từng đến lớp tìm Hạnh Tâm, tên Kha Vệ. Muốn mặc kệ cũng không được, cậu dừng bước, liếc nhìn người kia. Anh ta nghiêng đầu có ý chào Di Thiên. Cậu bước tới, lạnh nhạt nói “Anh đến tìm Hạnh Tâm à?”

Đúng là như vậy, nhưng tại sao cậu ta lại biết, Kha Vệ thoáng ngạc nhiên, anh lên tiếng “Đúng vậy. Cậu là...”

Khóe môi khẽ cong lên một hình cung rất đẹp, Di Thiên không có ý định trả lời mà nói “Cậu ấy không còn ở đây nữa, muốn tìm thì ngày mai đến trường” nói xong, Di Thiên vào trong. Kha Vệ muốn gọi cậu lại để hỏi thêm nhưng không thể lên tiếng, anh mở cửa bước vào xe.

Chiếc xe vừa chạy đi, Hạnh Tâm từ đâu trong sân xuất hiện trước mặt Di Thiên “Cậu mới đi đâu về à?”

“Làm thêm”

“Cuối kỳ này có buổi biểu diễn rồi, cậu không tới câu lạc bộ à?”

“Cậu muốn tới tới?” ánh mắt của Di Thiên cố tình giao với ánh mắt của Hạnh Tâm.

Nhất thời khó xử, Hạnh Tâm không biết phải phản ứng như thế nào. Di Thiên ép sát mặt mình tới gương mặt khả ái của Hạnh Tâm, hơi thở mát lạnh phả vào chiếc mũi nhỏ xinh của cô. Tim cô đập thật nhanh, cũng vì bị ép sát mà Hạnh Tâm nghiêng người ngửa ra sau, không xong rồi, cậu ta bị gì thế, sắp không đứng vững được nữa rồi, ngã mất thôi. Đột nhiên Di Thiên lên tiếng “Lúc nãy anh chàng Giáo sư kia đến tìm cậu, tôi thấy cũng quá giờ rồi nên có bảo...”

Hạnh Tâm ngắt lời “Tôi nghe rồi” Di Thiên càng cúi thấp xuống hơn làm cô mất trọng tâm, suýt chút thì ngã, bỗng dừng cậu đứng thẳng lưng lên, kéo tay, đỡ cô đứng thẳng lại.

Cô nghiêng đầu tinh nghịch nhìn Di Thiên “Tại sao lại bảo tôi không còn ở đây?!”

“Lúc này tôi có nói rồi, quá giờ”

“Cậu hiểu rõ, tôi không hỏi vấn đề đó” Hạnh Tâm chớp chớp mắt nhìn Di Thiên, cậu không quan tâm, tiêu sái bước đi.

“Di Thiên”

Nghe cô gọi, cậu dừng bước nhưng không quay người lại.

“Tại sao năm đó cậu không biết bơi mà vẫn nhảy xuống cứu tôi?”

Di Thiên không có ý định trả lời, cậu lại bước được một bước thì dừng lại khi nghe Hạnh Tâm tiếp tục nói “Tại sao năm đó cậu chạy ra kéo tôi để phải ngã từ cầu thang xuống? Cậu lạnh nhạt, thờ ơ với tôi, không phải do cậu muốn, có phải là như vậy?!”

Di Thiên nhếch môi cười như không cười, cũng không hề quay người lại, cậu lên tiếng “Cậu điên rồi à? Tôi vì té xuống nước, vô tình kéo cậu thôi. Còn vụ ở cầu thang, tôi cũng vô tình mà thôi. Cậu nghĩ, tôi vì cái gì mà lại cứu cậu?!”

“Cậu không phải là người biết nói dối, câu trả lời này không giống với lời nói trước giờ của cậu” Hạnh Tâm chạy tới trước mặt Di Thiên.

“Vậy, cậu muốn cái gì? Câu trả lời quan trọng lắm à?”

“Tôi chỉ muốn biết, cậu, tại sao lại tỏ ra không quan tâm đến tôi, trong khi cậu...có quan tâm”

Di Thiên lại cười, búng tay lên trán Hạnh Tâm một cái “Dạo này tôi hơi chậm hiểu, vì thế, câu hỏi của cậu, tôi không hiểu gì hết”

“Cậu đừng giở trò đó ra với tôi” Hạnh Tâm bậm môi.

“Còn tính cản đường tôi tới bao giờ nữa?”

Hạnh Tâm vì sợ Di Thiên sẽ bỏ đi nên vội nắm lấy cổ tay của cậu, cô nuốt nước bọt, tròn mắt ngược lên nhìn cái người cao hơn mình những 20 cm này, chậm rãi hỏi “Tôi thật sự muốn biết, cậu, rốt cuộc là tốt với tôi, vì ba tôi sao? Lấn tránh tôi, là vì chán ghét tôi, vì tôi làm phiền cậu?”

Tất cả mọi việc không nhất quán như vậy, đương nhiên là có nguyên do. Nhưng Di Thiên không biết phải trả lời như thế nào cho thỏa đáng, cảm giác như thời gian lướt qua rất nhanh, cảnh vật không ngừng xoay chuyển quanh vòng tròn, không gian vắng lặng, chỉ có hai người là đứng im tại chỗ, ánh mắt giao nhau, cậu cảm nhận tim mình đập thật nhanh, cậu biết, chắc chắn là nó đang rung động.

Trước đây, ngay cả cậu cũng không thể lý giải được, tại sao lại đặc biệt quan tâm đến Hạnh Tâm như vậy, chỉ biết nguyên do mà cậu tránh né Hạnh Tâm, đó là vì cậu nghĩ, mình yêu Lâm Tuệ An, chị gái của Lâm Tuệ Tinh.

Lúc đó còn nhỏ, cậu gặp Lâm Tuệ An, cô ta xinh đẹp, dịu dàng, không ồn ào, lại rất tài giỏi. Có lẽ, vì điều đó mà cậu đặc biệt yêu thích cô ta. Ba năm trước, Lâm Tuệ An rời bỏ cậu để tham gia vào viện nghiên cứu âm nhạc Úc, đã hứa hẹn là sẽ trở về, rốt cuộc lại không về. Không lâu trước đó, Tuệ Tinh lại nói, cô ta sẽ không trở về nữa, cô ta cũng không báo cho cậu, để cho cậu tiếp tục chờ đợi.

Nhưng đến tận bây giờ, Di Thiên biết rất rõ, đối với Lâm Tuệ An, chỉ có ngưỡng mộ, không có tình yêu, có lẽ vì sự nhầm tưởng lúc nhỏ ấy, cậu tránh né Hạnh Tâm là vì cô quá ồn ào, và có lẽ, sợ rằng, bản thân sẽ yêu Hạnh Tâm, sẽ phản bội tình yêu lâm tưởng dành cho Lâm Tuệ An.

Di Thiên chợt kéo tay Hạnh Tâm đang nắm tay mình vòng qua eo của cậu, ôm cô vào người, cảm nhận hơi ấm từ cô, hương dầu gội trên tóc thoang thoảng tỏa ra. Hạnh Tâm kinh ngạc tròn mắt, cô đơ người, cậu ấy... cậu ấy là đang ôm mình sao? Hành động này, có phải là... đang ôm không?

Giọng nói khàn đặc của cậu bên tai Hạnh Tâm “Tôi không chán ghét cậu, Hạnh Tâm”

Tim Hạnh Tâm đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, hô hấp cũng khó khăn, khóe môi khẽ run run, hốc mắt ngân ngấn nước, hiện tại là đang vui sướng, hay đang xúc động, hay là gì, là gì đây?!

“Cậu... Cậu đang nói gì, cậu có biết không đây?!”

Di Thiên buông Hạnh Tâm ra, vẻ mặt ảm áp trĩu mền vẫn chưa tan đi “Đề Hạnh Tâm, cho dù trước đây tôi đối xử như thế nào với cậu, không cần biết nguyên do, cậu chỉ cần biết, hiện tại, tôi không như vậy, cậu có đồng ý bỏ qua không?”

Hạnh Tâm gật gật đầu, Di Thiên lại nói tiếp “Sẽ không bao giờ hỏi lại chứ?”

Rốt cuộc là chuyện gì, tại sao cậu ấy lại nói vậy? Hạnh Tâm lại gật đầu. Di Thiên cười, xoa xoa đầu của Hạnh Tâm “Rất biết nghe lời!”

Hành động này làm cho hồn phách của Hạnh Tâm nhảy căng lên, bay lơ lửng trên không trung, đầu óc choáng váng, trái tim hồng dường như đang bay trước mặt, hai gò má ửng hồng, Hạnh Tâm không biết phải nói gì, cứ đứng như vậy.

Di Thiên rất biết phá giấc mơ “Cậu đừng tưởng, tôi không biết cậu đang nghĩ gì, tỉnh lại đi nhá!” cậu búng tay vào trán cô thật mạnh, đau chết người ta rồi còn gì?!

Hạnh Tâm xoa xoa trán mình, xấu hổ mà không thèm nhìn cậu, quay lưng bỏ đi, để lại một mình Di Thiên đứng đây nhìn theo bóng lưng của cô.

Giữa cậu và tôi, rốt cuộc là quan hệ gì, mà sao lại ảm áp và bình yên đến thế. Cậu thích tôi, tôi thương cậu, cả hai, không ai nói ra, chỉ dùng hành động để quan tâm nhau, mong một ngày, đối phương rồi sẽ tự mình nhận ra...

25. Chương 24: Kế Hoạch Xấu Hổ

Trời tờ mờ sáng, Hạnh Tâm đã vội dậy để chạy đến đại học ZEC, hôm nay có buổi thi, vừa hay buổi hòa nhạc ở MaF mà nhóm của cô đã đăng ký cũng diễn ra vào đúng hôm nay.

Hạnh Tâm ba chân bốn cẳng chạy lên phòng thi ở đại học ZEC. Trong lúc đó thì Di Thiên và Vũ Triết ăn mặc chỉnh tề, cùng nhau luyện tập lại một lần nữa.

Trong hậu trường, Vũ Triết bước tới cánh gà, nhìn ra ngoài, cả khán phòng đã chật cứng sinh viên, hàng đầu tiên là hàng ghế dành cho các Giảng viên.

Quy mô của buổi hòa nhạc lần này là để chọn ra những nhóm nhạc xuất sắc để tham dự dàn nhạc hòa tấu và có cơ hội ghi danh vào viện nghiên cứu âm nhạc. Nhóm của Hạnh Tâm vốn là bốn người trừ An Khuê khoa Mỹ thuật ra, nhưng Lục Hy không còn nên chỉ có ba người, vì vậy bọn họ chọn lựa nhạc cụ biểu diễn có phần khó khăn hơn các nhóm nhạc khác cùng dự thi.

Hai tiết mục đã trôi qua rồi mà Hạnh Tâm vẫn chưa xuất hiện, khiến Vũ Triết lo lắng, quay sang hỏi nhỏ Di Thiên “Sắp tới giờ rồi, tại sao Hạnh Tâm còn chưa tới, cậu ấy không xảy ra chuyện gì chứ?”

Di Thiên cơ hồ rất bình tĩnh trả lời “Hôm nay ZEC cũng có cuộc thi lý thuyết, cậu ấy bảo chúng ta chuẩn bị sẵn, nhất định đến đúng giờ”

Vũ Triết xem như đã thả lỏng tâm trạng.

Cuối cùng thì cũng sắp đến giờ, vẫn không thấy bóng dáng Hạnh Tâm, sốt ruột, Vũ Triết đứng ngồi không yên, Di Thiên ngồi lia mắt qua lại theo bước chân của Vũ Triết, nói một câu “Bất quá, chúng ta bỏ thi, cậu không cần phải sốt ruột” đây cũng gọi là trấn an sao?

“Cậu còn câu nào khác nữa không?”

“Hết rồi”

Quả thật nói ra câu nào cũng chỉ khiến người ta tức chết thôi.

Khi tiếng của MC chương trình được phát ra từ micro, mời nhóm của Hạnh Tâm, Di Thiên liếc nhìn Vũ Triết, ít nhiều Vũ Triết cũng hiểu ý Di Thiên, cả hai người bước ra, nhưng không phải là bước ra khán đài, mà bước ra ngoài, bọn họ từ bỏ cuộc thi xét duyệt để đi tìm Hạnh Tâm.

Kết quả, khi vừa ra tới cổng trường, đập vào mắt họ lại là hình ảnh Hạnh Tâm bước ra từ trong xe của Kha Vẻ, lại còn cười nói với anh ta.

Di Thiên mặt lạnh như tảng băng quay người bỏ đi. Vũ Triết đi bên cạnh, vẻ mặt tức giận hỏi “Rốt cuộc cậu ấy đang làm gì vậy, làm chúng ta lo lắng cả buổi, bây giờ lại cười cười nói nói với tên đó?”

Di Thiên thờ ơ trả lời “Không phải cậu lo cho cậu ấy? Bây giờ cậu ấy không sao rồi, cậu không cần nổi nóng”

“Cậu cũng không muốn biết cậu ấy đã đi đâu với anh ta để phải trễ giờ sao?”

“Dù sao cũng đã trễ rồi, tôi không muốn nghe điều mà mình không thích”

Hạnh Tâm vào trong thấy bóng dáng quen thuộc của Di Thiên và Vũ Triết, vui vẻ chạy tới gọi bọn họ. Vũ Triết vỗ làm bộ mặt tức giận, hất cằm ra ngoài cổng “Cậu, tại sao lại đi với anh ta? Cậu xem, bây giờ là mấy giờ rồi”

“Tôi xin lỗi, tại cuộc thi bị kéo dài”

Nghe xong câu trả lời, Di Thiên thư thái bước đi, Vũ Triết bỗng dừng tức giận thật “Cuộc thi của cậu quan trọng, còn cuộc thi của chúng ta không quan trọng? Hạnh Tâm, cậu có biết tiết mục lần này là nguyện ý của Lục Hy không? Cậu...” Vũ Triết nén cơn giận, nhẹ giọng “Cậu đi mà giải thích với Di Thiên”

Cả hội trường đông người giờ chỉ còn hai chiếc đàn Guitar và Oocgan của Di Thiên và Vũ Triết để lại mà lúc này chưa lấy về. Di Thiên mở cửa bước vào, vừa lấy chiếc Guitar của mình lên thì Hạnh Tâm cũng đi vào.

“Di Thiên”

Không quay lại cậu cũng biết là ai, cô tiến tới đứng sau lưng cậu “Tôi xin lỗi đã để mất cơ hội lần này, thực xin lỗi” ngoài lời xin lỗi ra, Hạnh Tâm không hề biết là Di Thiên cần nghe chuyện khác. Cậu lạnh nhạt nói “Cuộc thi này cũng không ảnh hưởng đến kết quả học tập, cuộc thi ở ZEC vẫn là quan trọng hơn”

“Ừm” Hạnh Tâm trầm mặt “Lần trước tôi có nói sẽ ra ngoài thuê trọ, hôm sau tôi sẽ chuyển ra ngoài”

“Ừ” Di Thiên quay người lại bước đi mà không đoái hoài đến cô.

Hạnh Tâm hít một hơi sâu lấy can đảm, nhắm mắt lại, khẩn trương nói “Cậu có muốn ra ngoài ở chung cùng tôi không?”

Bước chân đột nhiên nặng trĩu không nhấc đi được, Di Thiên đứng lại, tim đập thành thịch, khó khăn lắm mới xoay người lại để nhìn cô được, thấy nét mặt kinh ngạc của cậu, Hạnh Tâm khẽ mấp máy đôi môi, cổ thốt ra “Cậu... Cậu có muốn...”

Di Thiên ngồi xuống ghế gần đó, bình tĩnh nói “Nói đi”

“Tôi...”

“Là mẹ tôi hay ba cậu dạy cậu cái này?” Di Thiên lấy chai nước suối đặt trên bàn chưa mở để uống.

“Không phải hai người bọn họ, mà là mẹ tôi” Hạnh Tâm lí nhí.

Nước trong miệng liền bị phun ra hết, Di Thiên nghếch mặt ra nhìn Hạnh Tâm, trong tay vẫn cầm chai nước, câu trả lời này hình như quá shock đối với cậu. Trong một lần, Di Thiên được nghe Đề Nam kể, ngày còn trẻ, tuy Đề Nam và Elen sống chung với nhau nhưng cô rất biết giữ gìn, Đề Nam cũng vì thế mà rất tôn trọng, không làm gì vượt quá giới hạn. Vậy mà bây giờ, Elen lại dạy con gái mình như thế, làm sao mà Di Thiên không shock cơ chứ.

“Mẹ cậu từ bao giờ lại bị hai người kia đầu độc?!” Di Thiên đặt chai nước xuống bàn, tiến lại gần Hạnh Tâm, nghiêng đầu xuống nhìn về mặt xấu hổ của Hạnh Tâm, hơi thở mát lạnh của cậu phả vào làm cô càng tránh né về mặt của cậu. Di Thiên chậm rãi lên tiếng, giọng nhỏ và rất ảm “Mẹ cậu không lo sợ con gái mình sẽ chịu thiệt? Đề Hạnh Tâm, cậu thật sự cũng muốn như vậy?!”

Hạnh Tâm ra sức giải thích “Cậu đừng hiểu lầm. Mẹ tôi bảo, nếu ở chung mà cậu không đụng đến tôi thì là chính nhân quân tử, rất đáng làm con rể của mẹ. Còn nếu cậu mà làm gì tôi, nhất định mẹ sẽ bắt cậu phải chịu trách nhiệm, như vậy cậu cũng sẽ là con rể của mẹ”

Câu trả lời này có gì đó không đúng thì phải?! Đây chẳng phải là ép cậu vào tròng, muốn cậu làm rể của Đề gia? Nhưng có ai lại tường thuật lại kế hoạch mẹ mình đưa ra như vậy, chắc chắn chỉ có Đề Hạnh Tâm cậu thôi. Di Thiên nhếch môi cười vì sự ngốc đến đáng yêu của cô “Quả thật mẹ cậu rất thông minh, nhưng lại sinh ra đứa con ngốc nhất hành tinh như cậu”

Di Thiên bước lại cầm cây đàn lên, lại nghe Hạnh Tâm hỏi “VẬY... Cậu có ở không?”

“Mẹ cậu bảo cậu cùng người đàn ông khác, cậu cũng nghe theo à? Cậu thật sự bị ngốc sao?”

Hạnh Tâm đỏ mặt “Không... Không phải như vậy”

“Ngày mai tôi phụ cậu dọn đồ” Di Thiên nói xong liền bỏ đi.

Hạnh Tâm lấy điện thoại ra gọi cho mẹ mình, mẹ cô vừa bắt máy, cô đã kích động “Mẹ, mẹ làm con xấu hổ chết đi được”

“Sao nào? Thất bại hay thành công?”

“Mẹ nghĩ Di Thiên là ai chứ?” giọng Hạnh Tâm yếu xìu.

Nghe được mẹ cô cười rồi mới nói “Thằng nhóc này lợi hại hơn ba nó à? Hay là con không bằng Nhược Hạ?”

“Những lời này của mẹ thật vô nghĩa! Rõ ràng là những con người khác nhau, thế hệ khác nhau, rốt cuộc mẹ có hiểu không vậy?”

“Ngày xưa ba con theo đuổi mẹ, cho nên những việc này, mẹ không có kinh nghiệm” tại sao bây giờ mới nói chứ? Đã vậy hại đứa con ngây thơ nghe theo lời đáng xấu hổ kia. Rốt cuộc bà mẹ này là sao đây? “Hay là để mẹ kiểm Nhược Hạ hỏi nhĩ?!”

“Được rồi, con thà tự mình theo đuổi cũng không nghe theo các người”

“Vậy mẹ đợi tin tốt của con” sau đó chỉ nghe tiếng tút tút. Hạnh Tâm giật mình khi ngược lên thấy Di Thiên “Cậu... Cậu vào lại làm gì?”

Di Thiên bình thản trả lời “Gọi cho cậu không được đành phải lên đây lại, Vũ Triết và An Khuê đang đợi cậu đi ăn trưa”

“Ồ” Hạnh Tâm gật đầu, ngượng ngùng không dám nhìn mặt cậu.

“Cậu là đang có tật giật mình? Nói xấu gì tôi?”

Hạnh Tâm xua xua tay chối lia lịa “Không có, không có, cậu đừng hiểu lầm”

“Đi thôi”

26. Chương 25: Thích Cậu Nên Đã Đứt Dây Thần Kinh Xấu Hổ

Căn nhà nhỏ có một gác bên trên, đối với sinh viên tự lập không dựa dẫm tài chính của gia đình, coi như là khá ổn. Sau khi giúp Hạnh Tâm chuyển đồ tới, An Khuê và Vũ Triết lau dọn nhà, Hạnh Tâm sắp xếp đồ lên kệ, Di Thiên treo một số đồ để trang trí.

Lau dọn xong, An Khuê chống cằm quan sát Di Thiên một lúc, quay sang vỗ vỗ vai Vũ Triết “Cậu nói xem, từ khi nào mà Di Thiên còn biết đến những việc như thế?”

Vũ Triết sờ sờ cằm “Chuông gió treo trước cửa, hoa đá để trên bàn, hoa bắt tử treo ở bệ cửa sổ, cậu ta từ khi nào lại dịu dàng chu đáo như vậy?”

An Khuê gật gù “Cậu có để ý, từ khi nào cậu ta lại thân thiết với Hạnh Tâm không?”

“Thân thiết? Tôi không thấy vậy”

An Khuê lắc nhẹ đầu “Ta nói, cậu thật không có cảm quan”

Di Thiên quay lại nhìn hai người bọn họ “Các cậu đừng tưởng tôi không nghe thấy nha”

Vũ Triết gãi gãi đầu cười hề hề, An Khuê khoanh tay bước lên phía trước vài bước “Tôi có một điều thắc mắc. Tại sao tai cậu lại thính như vậy? Bọn tôi thì thảo với nhau mà cậu cũng nghe được, trước nay vẫn luôn thắc mắc”

Hạnh Tâm quay lại nhìn đám người này, cười nhẹ “Cậu ấy rất thính đấy, ngay cả những lúc đeo tai nghe để nghe nhạc, các cậu nói xầu gì, cậu ấy đều nghe thấy cả”

Vũ Triết tiến lại gần Di Thiên, định đưa tay lên sờ vào tai của Di Thiên liền bị ánh mắt của cậu thiêu đốt ý định của cậu ta. Vũ Triết cười hề hề buông tay xuống “Tôi chỉ muốn xem tai cậu có kết cấu nào khác hay không thôi ấy mà”

Dọn dẹp nhà xong, tất cả kéo nhau đi ăn rồi về lại ký túc xá. Di Thiên đưa Hạnh Tâm về bằng xe của Vũ Triết. Hạnh Tâm ngồi ở ghế phụ nhìn chòng chọc Di Thiên.

“Đừng tưởng nhìn như vậy là sẽ có chuyện gì xảy ra”

“Tại sao lại đưa tôi về? Không giống Thế Di Thiên chút nào”

“Tôi đổi tên rồi à?”

“Tôi biết là cậu hiểu rõ ý tôi”

Không phản bác lại, Di Thiên vẫn tập trung lái xe, Hạnh Tâm vẫn không có ý định rời mắt. Chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà nhỏ của Hạnh Tâm, Di Thiên có lòng tốt nhắc nhở “Tới nhà rồi”

Hạnh Tâm chớp chớp mắt “Cậu không vào chút à?”

Di Thiên quay sang nhìn Hạnh Tâm, cậu nhú mày, ánh mắt nghi hoặc, một lát thì giãn các cơ mặt ra, gật đầu “Vào”

Vừa đóng cửa lại, Di Thiên ép sát Hạnh Tâm vào tường, hai tay giữ chặt tay Hạnh Tâm dán lên tường, cô cảm nhận được hơi thở mát lạnh cùng mùi thơm thoang thoảng của dầu gội đầu từ tóc cậu, mặt đỏ lên. Hai gương mặt dán vào nhau, Di Thiên thì thảo “Đề Hạnh Tâm, có phải là cậu rất muốn tôi sẽ xảy ra chuyện gì đó với cậu?”

“....”

“Cậu vẫn còn ngu ngốc nghe theo lời của mẹ cậu?”

“....”

“Cậu thật sự không thấy ngượng sao? Hay là đứt dây thần kinh xấu hổ rồi?”

Hạnh Tâm ngượng ngùng trả lời “Đúng vậy, tôi vì thích cậu nên cả dây thần kinh xấu hổ cũng đứt luôn rồi”

Khoảng cách gần như hiện tại, lại ở trong một không gian riêng tư, nghe những lời thừa nhận này, tim của Di Thiên đập thành thịch, tưởng chừng như có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở rất rõ. Ánh mắt chạm nhau, bàn tay nắm chặt cổ tay cũng đã nói lòng hơn.

“Di Thiên, tôi thích cậu, nhiều hơn cả thích nữa!”

Hạnh Tâm nhón chân lên, áp đôi môi nóng hổi của mình lên đôi môi lạnh của Di Thiên, nhất thời không biết phải làm sao, cũng không muốn tách rời, Di Thiên nhẹ nhàng buông tay ra, vòng qua eo của Hạnh Tâm, cảm nhận hương vị ngọt ngào lan tỏa, cả hai như hòa chung một nhịp đập của con tim, hòa chung cảm xúc rung động thật mãnh liệt của nụ hôn đầu.

“Di Thiên, tôi thích cậu, rất thích cậu, cậu có thích tôi chút nào không?”

Di Thiên nhìn thẳng vào mắt Hạnh Tâm, ôn nhu nói “Tôi xin lỗi” Hạnh Tâm thoáng thất vọng, Di Thiên lại nói tiếp “Tôi đã nhận ra tình cảm của mình thật chậm” dứt lời, Di Thiên hôn lên môi cô thật sâu, dù đối với Hạnh Tâm, câu trả lời này có chút không thỏa lòng nhưng hành động của cậu đã chứng tỏ được là cậu cũng thích cô.

Đón nhận tình cảm đến bất ngờ của Di Thiên, Hạnh Tâm rất hạnh phúc, tâm trí mỗi ngày như bay bổng trên mây. Dần dà, tình cảm lớn lên nhiều, nhưng Di Thiên chưa bao giờ nói ra lời yêu thích đối với Hạnh Tâm, bề ngoài vẫn là thái độ thờ ơ lạnh nhạt như bình thường khiến cho Hạnh Tâm hoài nghi cậu ấy không yêu mình, người biết mối quan hệ yêu nhau của hai người chắc chỉ có Vũ Triết và An Khuê. Nhưng sự quan tâm của Di Thiên dành cho Hạnh Tâm trong ấm ngoài lạnh, làm sao có thể nhìn thấy, Hạnh Tâm ngốc nghếch đến độ vẫn không thể cảm nhận được.

Bước qua năm đại học thứ ba, bọn họ có kế hoạch cho năm cuối này nên đã dạy cho An Khuê chơi Guitar.

Bên ngoài trời đang mưa phùn, trong CLB Thanh nhạc hiện giờ chỉ có nhóm người của Hạnh Tâm và một số thành viên khác của CLB. Nghe thấy một số người đó trò chuyện, có nhắc đến Nghiên cứu viên từ Úc trở về, sẽ đảm nhận một số lớp của sinh viên năm cuối khoa nghệ thuật trình diễn.

Đột nhiên tim Hạnh Tâm đập mạnh, phập phồng nhìn nét mặt của Di Thiên. Cô là đang lo sợ, sợ rằng sẽ xảy ra sự trùng hợp, người trước đây mà Di Thiên yêu sẽ là người bọn họ đang nhắc đến. Nhưng cô không tài nào đoán ra được tâm trạng của Di Thiên, yêu nhau lâu như vậy, cô vẫn không thể nào hiểu rõ nội tâm của cậu, cô ghét bản thân mình quá tệ, và ghét cả Di Thiên.

Nhận thấy có ánh mắt của ai đó đang nhìn mình, Di Thiên nâng mí mắt lên, là Hạnh Tâm đang nhìn, cậu xoa đầu Hạnh Tâm, lên tiếng hỏi. Giọng nói rất ấm và trầm.

“Cậu nhìn gì đấy?”

Hạnh Tâm cười cười rồi tăng lời đi “Không có gì”

Di Thiên đặt tay lên đầu đưa mắt Hạnh Tâm đối diện với mình, bộ mặt vừa nghiêm nghị vừa tinh nghịch, cậu nói “Có chuyện gì?”

Hạnh Tâm rất ghét điều này ở Di Thiên, cậu rất hiểu cô đang nghĩ gì, đang muốn gì, đang có tâm sự gì, còn cô, cô lại hoàn toàn không thể bước vào thế giới nội tâm của cậu. Hạnh Tâm bặm môi, trầm mặt lí nhí “Di Thiên, cậu sẽ không rời bỏ tôi chứ?”

Di Thiên búng tay vào trán của Hạnh Tâm một cái thật mạnh rồi xoa xoa đầu cô “Có phải dạo này đọc truyện lại rồi không? Tôi đã bảo không được đọc nữa rồi mà?”

“Không có”

Di Thiên nhìn dáng vẻ mặt ủ mày nhăn của Hạnh Tâm mà trả lời “Sẽ không”

Đôi mắt sáng rỡ như con nít được cho kẹo, Hạnh Tâm vui mừng “Thật không?”

Di Thiên gật đầu “Thật”

Vũ Triết gõ gõ lên chiếc đàn Guitar “Này này, hai người có đóng phim thì xin mời lại đằng kia, mở cửa, bước ra ngoài, có biết chưa?”

An Khuê nghiêng đầu nhìn Vũ Triết bằng ánh mắt nghi ngại “Cậu là đang ganh tỵ hay phần nộ điều gì?”

“Ai lại hẹp hòi như vậy chứ?”

“Vậy thì đừng để ý đến chuyện bọn họ vui vẻ”

27. Chương 26: Cô Ấy Đã Trở Về

Di Thiên vào siêu thị tiện lợi mua một ít đồ ăn thức uống rồi đến căn nhà thuê của Hạnh Tâm. Hôm nay ngày nghỉ, Hạnh Tâm lại khóa cửa, đã đi đâu? Di Thiên gọi cho cô những mấy cuộc đều thuê bao. Ngồi trước cửa đợi, đợi mãi ba tiếng đồng hồ vẫn không thấy cô trở về, trong lòng bắt đầu vấy lên sự lo lắng, đứng ngồi không yên.

Trời đổ mưa, những hạt mưa phát phơ trên không trung không đáng kể để bị ướt. Chiếc xe hơi từ xa chạy chậm chậm tới, trong trí nhớ của Di Thiên, chiếc xe này là của Kha Vệ.

Nhìn thấy Di Thiên, Hạnh Tâm vội chào Kha Vệ rồi mở cửa bước xuống xe. Trong lòng len lỏi một cảm giác khó chịu nhưng Di Thiên không hề nổi giận với cô.

Hạnh Tâm bước tới dịu dàng hỏi “Đợi tôi lâu chưa?”

“Vừa mới tới”

Bước vào nhà, Di Thiên đem đồ ăn vừa mua bỏ vào tủ lạnh, sẵn lấy một chai nước suối ra uống. Thấy Di Thiên không có vẻ gì giận dỗi, Hạnh Tâm tin là cậu vừa mới tới đúng như lời cậu nói. Hạnh Tâm vui vẻ bước tới đưa tay choàng qua cổ Di Thiên, ghé sát vào tai cậu “Cậu không hỏi tôi đi đâu về sao?”

“...” vốn là rất muốn hỏi Hạnh Tâm nhưng vẫn tôn trọng cô, muốn cô tự mình nói ra, nếu không muốn, cậu cũng không hỏi. Di Thiên quay người lại nhìn cô.

“Di Thiên, chúng ta đổi cách xưng hô đi”

“Ừ” cậu trả lời để cho biết là đã nghe thấy lời đề nghị này.

“Vậy bắt đầu từ hôm nay nhé!”

“Ừ”

“Vậy... Di Thiên... Cậu... À, anh không ghen khi thấy em đi với người đàn ông khác sao?”

Di Thiên nhếch môi cười nhẹ “Đặt niềm tin vào người mình yêu, đó cũng được coi là một sự tôn trọng”

“Anh tin tưởng tuyệt đối vào em như vậy thật sao?”

“Đúng vậy”

Hạnh Tâm ngồi lên sofa, tươi cười châm chọc cậu “Là anh tin tưởng em hay là anh tự tin vào sức hút của mình?”

Di Thiên phì cười “Sức hút của anh?!”

“Di Thiên, hôm trước em về nhà, có học vài món từ ba, hôm nay em sẽ nấu ăn, anh phải nhận xét đó”

Di Thiên nhìn cô qua chiếc gương soi ở trước mặt rồi đem đĩa trái cây lại, đặt lên bàn, ngồi xuống cạnh cô, hờ hững đáp “Khẩu vị của anh rất khó chiều”

“Em mặc kệ, khó ăn cũng phải ăn, thức ăn là chân lý”

Nấu một bữa ăn mà mất hết bốn tiếng đồng hồ, đã phải chuyển sang bữa ăn tối. Cô sai vặt Di Thiên hết chuyện này tới chuyện khác, mồ hôi đổ nhễ nhại, rốt cuộc thành quả bày trên bàn chỉ dám ngấm chứ không dám ăn. Di Thiên ái ngại hỏi “Sẽ ăn được?”

Hạnh Tâm tự tin vỗ bàn “Tất nhiên là được, mau, anh thử món này xem” nói liền gấp bỏ vào chén Di Thiên món sườn kho.

Di Thiên ném thử, dành ngậm ngùi ăn, miệng cười miễn cưỡng “Món này em làm rất giống với mẹ anh. Em chắc chắn là không phải mẹ anh đã dạy cho em?”

Hạnh Tâm nào biết tay nghề nấu nướng của mẹ Thề, cô vui vẻ trả lời “Ngon lắm sao?”

“R... Rất ngon”

Hạnh Tâm ném thử một món, liếc mắt nhìn Di Thiên rồi xụ mặt “Như vậy mà anh bảo là giống mẹ anh nấu ư? Rõ là an ủi”

Di Thiên không biết có nên nói là mẹ cậu cũng nấu dở tệ như cô hay không, nhưng rồi lại thôi, không nói vắn hơn. Đành ngậm ngùi ăn tối như những ngày tập huấn quân sự vậy.

Bữa ăn kết thúc, ngồi lại một lúc, Di Thiên lên tiếng về, Hạnh Tâm nhăn mặt giữ cậu lại nhưng bị cậu gạt ý nghĩ ngay “Em lại muốn giở trò gì đây?”

“Không có, chỉ là dạo này người ta bận học hai nơi, không có thời gian ở bên anh” Hạnh Tâm nín tay Di Thiên lắc qua lại.

“Nhưng ký túc xá sẽ đóng cửa”

Hạnh Tâm không biết xấu hổ lại bộc phát “Anh có thể ở lại đây”

Di Thiên nhú mày, nghiêng đầu nhìn Hạnh Tâm, ánh mắt rất khó đoán “Đề Hạnh Tâm, tốt nhất là chỉ đối với anh, em mới như thế này”

Hạnh Tâm buông mạnh tay Di Thiên ra, giận dữ nói “Câu nói ấy rõ là không tôn trọng” cô quay vô đóng cửa lại, để mặc cho Di Thiên còn chưa kịp giải thích.

Di Thiên vẫn đứng đó nhìn vào cánh cửa đóng cứng này “Hạnh Tâm, em giận sao?” không nghe phản hồi “Hạnh Tâm, Hạnh Tâm, mở cửa cho anh” vẫn là cứng đầu không có động tĩnh “Anh về đây”

Còn chưa quay lưng, cánh cửa mở ra, Di Thiên ôm cô thật chặt “Anh xin lỗi”

“Tại sao lại nói những lời mang tính đả kích lòng tự trọng như vậy chứ? Thật xấu xa, em có bảo giận, anh cũng không thêm để tâm mà còn về”

“ ... ”

Một cô gái có gương mặt tươi tắn, làn da trắng hồng, dáng người cao và đầy đặn, toát lên một khí chất mà không phải ai cũng có, bước vào cùng thầy giáo đầy tự tin. Cả lớp đang ồn ào bỗng im phăng phắt nhìn cô gái này. Thầy giáo lên tiếng đánh tan sự tò mò của mọi sinh viên.

“Giới thiệu với các em, đây sẽ là người phụ trách chuyên môn của các em, vừa từ Viện nghiên cứu âm nhạc Úc trở về, các em cùng cô ấy làm quen nhé”

Cô ta cuối đầu nhẹ tỏ ý cảm ơn thầy giáo, thầy bước ra, cô ta cất tiếng, giọng nói thướt tha, êm tai, rất dễ đi vào lòng người.

“Chào các em, tôi tên là Lâm Tuệ An, sẽ phụ trách dạy chuyên môn cho các em vào thời gian tới thay thầy Trương, rất mong chúng ta sẽ cùng nhau hợp tác vui vẻ” cô ta vẫn giữ độ cong của môi sau khi tròn vồ tay chào đón kết thúc, cô ta hỏi “Hôm nay lớp chúng ta có mặt đầy đủ chứ?”

Một nam sinh đứng lên trả lời “Thiếu hai người là Thế Di Thiên và Đề Hạnh Tâm ạ”

“Có đây ạ” Hạnh Tâm mở cửa, hai người vắng mặt đã có mặt.

Vẫn như thói quen, Di Thiên không liếc ngang dọc xung quanh nên không biết là cô giáo mới tên Lâm Tuệ An kia đang nhìn mình theo từng bước đi. Sau khi ngồi xuống, Hạnh Tâm phát hiện nụ cười khó hiểu của cô ta khi nhìn về hướng của mình, nhưng ánh mắt rất có thể là nhìn Di Thiên.

Lâm Tuệ An bước lên bục giảng “Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học kiến thức chuyên ngành về Gõ giao hưởng”

Câu nói mang tính chất liên quan bài học cũng không thu hút được sự chú ý của Di Thiên hướng lên trên bục giảng, mà đơn thuần, cậu đã bày sách vở lên bàn và ngược lên nghe giảng, thu vào tầm mắt mình là cô gái ấy, Di Thiên hơi sững người [Đợi chị ba năm, chỉ ba năm thôi], [Di Thiên, chị không thể về nước, chị

không thể từ bỏ công việc nghiên cứu của mình], [Chị ấy, sẽ không trở về đâu]. Khóe môi Di Thiên cong lên, ánh mắt rời khỏi người cô gái ấy, bắt đầu bài học mà không bận tâm đến điều gì.

Tan học, các sinh viên lần lượt ra về, đám người Hạnh Tâm vẫn ngồi lại vì theo thói quen, An Khuê sẽ qua đây và cùng tán dóc. Lâm Tuệ An vẫn chưa rời đi, cô tươi cười đi xuống, đứng ngay bàn của Di Thiên khiến cho Hạnh Tâm cảm thấy bất an.

“Di Thiên, em không chào mừng chị trở về sao?”

“Chào mừng?!”

Không hề ngần ngại, cô cúi người xuống ôm Di Thiên “Chị rất nhớ em đó, tại sao vẫn là không hề thay đổi, thờ ơ như thế chứ? Chị cứ tưởng, khi nhìn thấy chị, em sẽ là người vui nhất”

Đúng lúc An Khuê đứng trước cửa, không hiểu tình hình gì đang xảy ra, liếc nhìn Vũ Triết với ý hỏi chuyện, Vũ Triết nhún vai ra vẻ tôi không biết. Hạnh Tâm nghe rõ những lời cô ấy nói, thấy rõ hành động của cô ấy, biết chắc đây là người đã khiến Di Thiên đau khổ cả tuần khi hay tin cô xảy ra chuyện. Không nghe thấy câu trả lời của Di Thiên, cũng không muốn nán lại để chờ nghe cậu ấy trả lời, Hạnh Tâm đứng lên chạy ra khỏi phòng, Di Thiên buông Lâm Tuệ An ra, chạy theo Hạnh Tâm.

Lâm Tuệ An sững người, Di Thiên... Di Thiên buông cô ra để chạy theo người con gái khác?! Di Thiên đã thay đổi rồi?!

“Hạnh Tâm, Hạnh Tâm” Vừa đuổi theo Di Thiên vừa gọi nhưng không nghe cô nói gì, cũng không chịu dừng bước, làm sao có thể đuổi theo kịp khi Hạnh Tâm rất giỏi về khoảng chạy bộ?

28. Chương 27: Mâu Thuẫn Giữa Chúng Ta

Rất cuộc cũng tìm được Hạnh Tâm ở một góc sân từ trường để đến ký túc xá, Hạnh Tâm ngồi ở một ghế đá dưới gốc cây, hai hàng cây xanh dài thẳng tắp rợp bóng.

Di Thiên bước đến, ngồi cạnh cô “Tại sao lại chạy đi?”

“Em không biết” Hạnh Tâm buồn bã lắc đầu.

“Cô ấy là chị của Tuệ Tinh, là người mà trước đây anh nghĩ rằng mình rất yêu”

“Vậy, bây giờ thì sao? Chị ấy đã trở về rồi, hai người có thể bên nhau rồi”

Di Thiên một tay nắm lấy bàn tay của Hạnh Tâm, một tay ôm bờ vai của cô, đẩy nhẹ người cô dựa vào mình “Em có khả năng nghe hiểu không đấy? Anh nghĩ rằng, nghĩ rằng thôi có biết chưa? Bọn anh cũng chưa có chuyện gì xảy ra, chưa từng có quan hệ yêu đương, bây giờ nói rõ với nhau sẽ được”

Trước giờ chưa được nghe Di Thiên nói ra từ miệng ba chữ đó với mình, Hạnh Tâm lại muốn hỏi “Di Thiên, vậy, người anh yêu hiện tại là ai?” nhận lại là sự im lặng của Di Thiên, Hạnh Tâm thoáng buồn, trong lòng lại rối ren và nghi hoặc. Chẳng lẽ Di Thiên không yêu mình, tại sao chưa bao giờ nói với mình những lời yêu thương đó?!

“Di Thiên, anh có yêu em không?”

Đổi lấy lại là sự im lặng, Hạnh Tâm buông người Di Thiên ra, cô nhìn anh với ánh mắt dò xét, phải chăng đây là người xa lạ, hay là người không nghe được những câu hỏi có chữ “yêu”, hay anh không muốn trả lời, trước nay chưa bao giờ anh trả lời cô về vấn đề này.

Từ ngày tái ngộ đó đến nay đã hơn một tháng, Tuệ An vẫn chưa có dũng khí nói chuyện với Di Thiên, hôm nay lại thấy Di Thiên ngồi trong thư viện đọc sách, cô bước đến ngồi đối diện.

Di Thiên cảm nhận có người đang nhìn mình, cậu ngước lên, là Tuệ An.

“Chị nhớ là em rất ghét đọc sách, bắt em ngồi làm chuyện nhàm chán không vận động thân thể này quả là cực hình”

“Có thể thay đổi”

Lâm Tuệ An cười gượng, lặp lại trong tuyệt vọng “Có thể thay đổi” tim cô như thắt lại, đầu nhói và tổn thương “Đúng vậy, tất cả có thể thay đổi theo thời gian, tình yêu cũng vậy, đúng không?”

“Tuệ An, em không yêu chị, và chị cũng không yêu em, hai chúng ta chỉ là bồng bột, ngộ nhận tình cảm mà thôi. Có những người, đã để lỡ một lần, sẽ để lỡ cả một đời. Em không muốn phải để lỡ Hạnh Tâm, em yêu cô ấy”

“Không đúng, chị không bồng bột nhất thời. Là em đã thay đổi, có lẽ chị đã sai khi tin tưởng em, tin rằng em sẽ không thay đổi, có thể chờ chị trở về. Vậy mà...”

Lâm Tuệ An không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này, cô đứng lên bỏ đi ra ngoài.

Về sau, Lâm Tuệ An coi như chưa có cuộc đối thoại đó giữa hai người, vẫn hay níu kéo miễn cưỡng Di Thiên dù cho có bị lạnh nhạt, hay sự cố tình xua đuổi của cậu. Nhiều lần để Hạnh Tâm phải chứng kiến, dù Di Thiên không có lỗi vẫn bị Hạnh Tâm kết tội, càng lúc cô càng bất an và không thể chịu đựng được.

Lễ tốt nghiệp sắp tới, Hạnh Tâm vẫn luôn phải bận rộn với việc học bên ZEC, cô không còn thời gian với những chuyện khác. Di Thiên vẫn luôn đi đi về về để thăm cô, nhưng cửa nhà vẫn luôn khóa nên không gặp được. Trên thực tế, mối quan hệ ngày càng mờ nhạt, lý do không phải là sự xuất hiện của Lâm Tuệ An, mà Hạnh Tâm cho rằng nguyên do là vì Di Thiên vẫn chưa thật sự yêu mình.

Hôm nay Di Thiên quyết định ngồi đợi đến chín giờ tối, chiếc xe hơi của Kha Vệ lại đỗ trước nhà của Hạnh Tâm. Cảm thấy bất lực, trái tim bắt đầu nhói đau, Di Thiên coi như không nhìn thấy bọn họ, vẫn ngồi ở chiếc ghế trước cửa nhà, đợi cho chiếc xe ấy đi rồi, Di Thiên đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Hạnh Tâm thật lâu, cậu không hề rằng nói nửa lời, lặng lẽ bỏ đi.

“Di Thiên, Thế Di Thiên” Hạnh Tâm ở sau lưng gọi, anh cũng không ngoáy đầu lại, bước chân vẫn cứ tiến lên phía trước, càng lúc càng cách xa Hạnh Tâm hơn.

“Tại sao anh không hỏi em đã đi đâu, anh không hề tức giận khi em đi với anh ta, những ngày không gặp, anh cũng không gọi điện hỏi thăm em, anh thật sự không yêu em, anh thật sự không hiểu thế nào là yêu, anh không biết những người yêu nhau phải làm những gì sao? Thế Di Thiên, anh đứng lại, anh mà còn đi nữa, chúng ta chấm dứt”

Những lời này nói ra, tim như có ai đang bóp chặt, nhói đau đến tận cùng, Hạnh Tâm cứ nghĩ, khi nghe những lời này, Di Thiên sẽ quay trở lại, ôm cô vào lòng, sẽ cho cô câu trả lời, nhưng cô đã lầm, Di Thiên vẫn coi như không nghe thấy, cậu vẫn bước đi. Hạnh Tâm ngồi xuống bất lực, hốc mắt đã đầy nước “Di Thiên, tại sao trước nay em vẫn luôn ngốc như thế, yêu một người không hề yêu mình?!”

Ngày tốt nghiệp cũng đến, sân trường không những đông đảo sinh viên mà các nhân vật lớn trong giới Chính trị, giới Kinh doanh đều có mặt đông đủ, đó là phụ huynh của sinh viên. Ngày này, các dân thượng lưu cũng tranh thủ mà kiểm thêm mối quan hệ để quen biết.

Bạch Nhược Hạ đến cùng Thế Cảnh, vô tình lại gặp cổ nhân đang đứng cùng con gái, bọn họ cố tình bước đến chào hỏi.

“An Trạch”

Giọng nói này tuy đã có thay đổi, nhưng giọng điệu vẫn như xưa, Trịnh An Trạch quay lại nhìn người đã gọi mình, vẫn là nụ cười đó, vẫn là gương mặt đó, chỉ có đôi nét đứng tuổi hơn mà thôi. Bao cảm xúc xưa cũ ùa về, nỗi xúc động dâng lên, anh vui vẻ ôm cô một cái thâm tình “Nhược Hạ”

Thế Cảnh đứng bên cạnh cũng khẽ nhếch môi cười, cố ý đùa “Này anh Trịnh à, cô ấy là vợ tôi, cũng nên buông ra rồi chứ?!”

Trịnh An Khuê đứng bên cạnh kinh ngạc, cô chỉ biết người đàn ông phong độ, khí chất đầy mình đang nói kia là người mà cô thầm yêu mấy năm qua, đầu bếp Thế Cảnh.

Trịnh An Trạch buông Nhược Hạ ra, cười nói với hai vợ chồng nhà họ Thế này. Elen khoác tay Đề Nam bước đến, vui vẻ chào hỏi, Elen quay sang hỏi “Này giờ em không thấy tội nhỏ đâu cả, anh chị gặp chưa?”

“Vẫn chưa”

An Khuê đứng bên cạnh, không biết Elen và Đề Nam là phụ huynh của Hạnh Tâm, chỉ biết Thế Cảnh nên lên tiếng “Di Thiên đang trong hội trường để chuẩn bị cho tiết mục tốt nghiệp ạ”

Các ánh mắt của bốn vị tiền bối đều dồn lên người cô gái trẻ tuổi An Khuê này. An Trạch vui vẻ giới thiệu “Đây là con gái của tôi, Trịnh An Khuê”

“Cháu là bạn của Di Thiên ạ” An Khuê cúi người chào.

“Trùng hợp thật, vậy, cũng là bạn của Hạnh Tâm nhà mình anh nhỉ?”

An Khuê lại thêm phần kinh ngạc, hai người trông rất trẻ kia lại là cha mẹ của Hạnh Tâm ư? Tại sao gia đình bọn họ lại tập trung toàn người có sắc như thế? An Khuê khẽ gật đầu “Vâng ạ”

Sau khi trở về lại hội trường, An Khuê bước đến chỗ của nhóm mình, nhìn nhau trong bộ đồ tốt nghiệp, ai nấy cũng dâng lên một cảm xúc khó tả.

“Chúng ta thật sự tốt nghiệp rồi, nếu còn Lục Hy, chắc chắn sẽ rất vui nhỉ?”

“Lục Hy, cậu ấy thật quá đáng, chỉ ba năm thôi mà cũng không tốt nghiệp nổi” âm thanh rữ rượi của Vũ Triết.

Di Thiên không nói gì, Hạnh Tâm cũng không nói gì, An Khuê nhìn thấy thái độ này giữa hai người bọn họ tồn tại đã lâu, có lẽ mối quan hệ của bọn họ thật sự không thể cứu vãn hay không chịu cứu vãn? Cô không rõ mối quan hệ yêu đương này, cũng không thể hiểu nổi tính cách của bọn họ, càng không quá xen vào tình cảm riêng tư này nên lại thôi.

29. Chương 28: Lễ Tốt Nghiệp Khắc Cốt Ghi Tâm

Trên sân khấu được bày trí rất long trọng, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, sương khói từ bên dưới phun lên, Hạnh Tâm và An Khuê cầm đàn Guitar và Guitar bass đứng hai bên, Vũ Triết đứng trước đàn Oorgan ở giữa, Di Thiên ngồi ở một bên hơi lệch trước chiếc đàn Piano.

Trên màn hình lớn của sân khấu xuất hiện những hình ảnh được Hạnh Tâm chụp lại những ngày tháng khi nhóm còn đủ năm người: Di Thiên, Hạnh Tâm, An Khuê, Vũ Triết và Lục Hy. Giọng nói đầy cảm xúc của MC đứng bên trong truyền ra “Lục Hy, chúng tôi lập nhóm nhạc theo ý nguyện ngày cậu còn sống để tưởng nhớ đến cậu, nhưng cậu đừng xem thường nha, An Khuê sẽ chơi đàn Guitar đấy, không cần phải ngồi vẽ đâu. Hôm nay là lễ tốt nghiệp, cậu hãy cười tươi, nâng ly chúc mừng cho chúng ta nhé! Ở nơi ấy, cậu hãy biết một điều rằng, chúng tôi luôn nhớ đến cậu, nhớ đến ngày tháng đẹp đẽ nhất của chúng ta. Một hồi ực khó phai”

Tiếng của MC vừa dứt, tiếng nhạc cụ trên sân khấu bắt đầu truyền ra khúc nhạc dạo. Biển người bên dưới như lặng đi vì phần nào đó xúc động và cảm thông, có đâu đó những sinh viên biết chuyện, đôi mắt đỏ ngầu, ngân ngấn lệ.

Di Thiên cất tiếng ca ảm như tiếng đàn mà cậu đang đánh trên từng nốt nhạc, đi sâu vào lòng người.

”Bảng đen chưa viết hết bao câu hỏi hóc búa kia

Thật nhanh cậu đã viết câu trả lời giấu trong tay rồi

Liệu rằng cậu còn nhớ không

Cục tẩy mình giành lấy đi

Mà thật lâu đến hôm nay, chẳng thể gửi lại

.....

..... ”

Tiếng nhạc của nhóm vẫn cứ du dương, tiếng hát vẫn cứ cất lên, quần chúng bên dưới vẫn lay người theo điệu nhạc ấy.

Từ xa xa bên dưới lối đi, ở giữa hai dãy ghế ngồi của khán giả, có một chàng trai mặc sơ mi trắng quần tây rất vừa vặn và chững chạc, nét cười rạng rỡ như ánh ban mai, gương mặt tươi sáng, đợi đến đoạn điệp khúc lên cao, cả nhóm người trên sân khấu đồng thanh hát, cậu ta đi từ dưới sân khấu lên theo từng bậc cầu thang, tay cầm micro hát cùng bọn họ, những sinh viên biết mặt cậu ta đều hốt hoảng đứng lên thu hút sự chú ý của các thành viên trên sân khấu. Ánh mắt tràn đầy hạnh phúc và kinh ngạc, giọt lệ xúc động vì thế mà rơi xuống, tay vẫn đánh đàn, giọng hát vẫn cứ vang lên, cậu ta rất nhanh đã đứng trên sân khấu cùng hòa vào nhịp hát.

”... Gặp cậu giống như điều kỳ diệu mình đã nhận suốt đời

Ánh dương dịu dàng ấm áp nhắc nhở về

Ngàn lời nói chẳng xa cách nắm chặt tay

Còn ghen ngào trong tim chẳng quên

Cậu giống món quà kỳ diệu mình có được trong đời

Nét tươi cười đầy rạng rỡ trên tấm hình

Từng dòng lưu bút ai viết nhòe trên trang giấy ấy

Mãi còn ghi nhớ, chẳng lãng quên

....

.... ”

Tiếng nhạc vừa kết thúc, giọng ca vừa dứt, cả bốn người mừng rỡ chạy tới ôm cậu ta, nước mắt hạnh phúc len lỏi ước nhèm, micro nhỏ được gắn trên cổ áo vẫn chưa lấy xuống, tất cả mọi người đều nghe thấy những lời bọn họ nói mà không khỏi kinh ngạc cũng như xúc động.

“Lục Hy, là cậu thật sao?”

“Không phải là tôi đang mơ đấy chứ, Lục Hy?”

“Cái tên khốn kiếp này, cậu tại sao lại ở đây, không phải đã chết rồi sao?” (-.-)

“Đúng vậy, không phải là hồn ma cảm động quá nên trở về đấy chứ?”

“Hôm đó tôi ngồi trên trục thăng tư nhân của ba tôi để đến Thụy Sĩ, không may gặp sự cố, mất kiểm soát đã phải rơi xuống, tôi được người địa phương nơi bị rơi xuống cứu, nhưng bị thương rất nặng, lại mất trí, nơi đó lại chẳng có hiện đại như ở đây, gia đình tôi không thể tìm ra nên mới lo hậu sự cho tôi. Cũng may là còn về dự dịp lễ tốt nghiệp của các cậu” Lục Hy nói đến đây thì cười tươi.

Vũ Triết vỗ vào vai Lục Hy thật mạnh “Coi như Lục Hy cậu giỏi, biết đường mà quay về”

“Các cậu không quên tôi là diễm phúc của tôi rồi” Lục Hy quan sát mọi người.

“Cậu đừng có mà ảo tưởng” Di Thiên xen vào.

“Vẫn là Thánh tăng không thay đổi bản tính” Lục Hy cười tí mắt.

Sau khi gặp lại Lục Hy, cả nhóm kéo nhau đi ăn mừng, Vũ Triết đề nghị “Chúng ta cũng nên đến bar uống chút gì đi chứ, tốt nghiệp rồi còn gì?”

Lời đề nghị không tồi, cả nhóm bước vào quán bar, đèn chớp nháy đủ màu sắc, tiếng nhạc sập sinh inh tai nhức óc đến khó chịu. Nhưng điều mà mọi người quan tâm nhất, đó là tại sao Di Thiên vào đây rồi mà vẫn rất bình thản, theo lý mà nói, cậu ta chẳng phải sẽ không thích nơi ồn ào náo nhiệt này sao?

Mọi người cùng nhau gọi rượu ra uống và nhảy theo điệu nhạc. Di Thiên ngồi khoanh tay nhìn bọn họ, Hạnh Tâm ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng nói “Di Thiên, nếu anh không thích, chúng ta cùng ra ngoài”

Điều khiến Hạnh Tâm ngạc nhiên là giọng cô nói rất nhỏ nhưng Di Thiên vẫn nghe thấy, anh gật đầu đứng lên, như vậy chứng tỏ tai anh thật sự rất thính, vậy tại sao lần đó anh lại bỏ đi như không nghe thấy những lời cô oán trách?!

Đi ngang qua một bàn gần cửa, nhìn thấy Lâm Tuệ An đang say bí tỉ, bị hai tên đàn ông quấy rầy, Di Thiên dừng bước, ghé sát vào tai Hạnh Tâm “Em ra ngoài trước đợi anh”

Đương nhiên là Hạnh Tâm cũng nhìn thấy Tuệ An, dĩ nhiên cô không dễ dàng nghe lời mà ra ngoài đợi. Di Thiên buông tay Hạnh Tâm ra, bước tới bàn của Tuệ An, vỗ vai hai tên đàn ông kia, bọn chúng quay lại “Mày là thằng nào lại dám can thiệp vào chuyện của bọn này?”

Lâm Tuệ An ngược lên nhìn thấy Di Thiên, cô ta liền ngã vào người cậu, cậu không nói không rằng khoác tay đưa Tuệ An ra ngoài. Đi được vài bước liền bị ngăn cản, hai tên đó không để gì lại buông tha khi bị cướp món mồi. Xảy ra ẩu đả, Di Thiên vừa đỡ cô ta vừa phải đánh nhau với bọn chúng.

“Di Thiên cẩn thận” Di Thiên dường như không nghe được lời của Hạnh Tâm “Di Thiên đừng đánh nữa” tên kia liền dùng chai rượu đập vào đầu Di Thiên, không thể tránh do có Tuệ An, máu từ trên đầu chảy xuống, Di Thiên đá văng tên đó ra xa. Hạnh Tâm chạy vào ngăn cản nhưng không được, vô tình bị đẩy ngã.

“Hạnh Tâm” Di Thiên quay người lại, bị Tuệ An bám riết lấy tay, không thể buông ra.

Nghe thấy tiếng ồn lộn xộn, đám người Vũ Triết chạy đến, An Khuê không ngần ngại nhảy vào giúp đỡ. Hai tên kia ngã nhào xuống đất, bị thương cũng khá nhiều, tay chân luống cuống bỏ chạy. Di Thiên đưa Tuệ An ra ngoài trước bao ánh mắt của mọi người, Hạnh Tâm đi theo sau.

Trong cơn say, Lâm Tuệ An nửa tỉnh nửa mê ôm lấy cậu “Di Thiên, em không bỏ mặt chị chứng tỏ là rất quan tâm đến chị, chúng ta quay về như xưa, vui vẻ với nhau, không tránh né chị nữa, được không?” không đợi Di Thiên trả lời, cô ta dán môi mình lên môi Di Thiên, hôn cậu trước sự kinh ngạc của Hạnh Tâm. Di Thiên đẩy cô ta ra nhưng vẫn đỡ con người không đứng vững này “Chị say quá rồi”

Hạnh Tâm đứng ở sau nước mắt ngăn nước mắt dài “Di Thiên, ít ra anh cũng biết có sự hiện diện của em ngay tại đây chứ?” Di Thiên không quay lại như không nghe thấy cô nói, Hạnh Tâm cười chua xót “Anh biết không, lúc nào anh cũng im lặng, những lúc em cần câu trả lời, anh luôn im lặng như không nghe thấy, cuối cùng em cũng hiểu, cố chấp để yêu một người không yêu mình sẽ có kết cục như thế nào. Di Thiên, anh có nghe em nói không?” Hạnh Tâm thất vọng quay lưng bỏ đi.

Gió lạnh ngoài đường quần lấy người Hạnh Tâm, tay chân lạnh ngắt, gương mặt phờ phạc, vài cọng tóc rũ rượi bị gió thổi tung rồi bám lấy khuôn mặt. Hạnh Tâm một mình men qua những con đường, ngay lúc này, trong đầu đều trống rỗng, không thể nghĩ được gì, người đi đường cũng chỉ ngoáy đầu nhìn về thất thân của cô một cách ái ngại rồi lại tiếp tục bước đi.

30. Chương 29: Chúng Ta Chia Tay Thôi!

Chiếc taxi dừng lại, Di Thiên đưa cô ta vào rồi nói địa chỉ cho bác tài chạy đi. Khi quay lại đã không còn thấy Hạnh Tâm, anh chạy vào trong quán bar để kiểm cũng không thấy.

Hạnh Tâm quay trở về nhà với vẻ thất thần, nhìn thấy Kha Vệ, cô gục vào người anh ta như không còn sức lực. Di Thiên cũng vừa chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, cậu không thể không lên tiếng, không thể làm ngơ như trước đây.

Tại sao cái tên Kha Vệ này cứ bám riết lấy cô, luôn xuất hiện trước mặt cô để cậu bắt gặp. Sự nóng giận không thể kìm chế, Di Thiên bước tới kéo Hạnh Tâm ra, dấn vào mặt Kha Vệ một cước, khóe miệng anh ta chảy ra một vệt máu. Hạnh Tâm chạy tới xô Di Thiên ra, tát vào má cậu một cái thật mạnh, bàn tay nóng rát dấn lên “Di Thiên, anh đang làm gì vậy?”

Di Thiên không trả lời, chỉ trân trân nhìn Hạnh Tâm. Kha Vệ bước đến vỗ vai Di Thiên “Cậu hiểu lầm rồi” sau khi anh ta lái xe đi, Hạnh Tâm đứng trước mặt Di Thiên, nhìn vết thương trên đầu của cậu, nhìn vào vết máu chảy, nhìn vào dấu tay in trên gò má của cậu, muốn đưa tay lên sờ vào nó nhưng lại thôi, cánh tay bất lực buông lỏng xuống.

Con người đen lầy của Di Thiên bị nhuốm vào bóng tối, cô không nhìn ra sự đau khổ, bất lực của cậu. “Hạnh Tâm, em vì anh ta mà tát anh, em lo lắng cho anh ta?”

Hạnh Tâm cười khổ, không biết là cười chuyện gì, tự nhiên chỉ muốn cười, bây giờ mới cảm thấy, cười cũng là một loại việc thật khó khăn biết bao, cô lạnh nhạt nói “Đúng vậy, em lo cho anh ta, lo là anh sẽ đánh anh ta đến đổ máu, chẳng phải sao? Anh có thể vì một người con gái mà xông ra đánh nhau với những kẻ lưu manh cơ mà” Hạnh Tâm lùi ra sau một chút “Di Thiên, dừng lại ở đây đi, chúng ta chia tay thôi”

Cô mở cửa bước vào, cổ tay bị níu lại, cảm nhận được hơi lạnh từ bàn tay kia, bàn tay ấy đang run và cố nắm chặt, nghe thấy âm thanh khăn đặc có chút run rẩy van nài của Di Thiên “Tâm, dừng đi! Xin em đấy!”

Cô không quay người lại, trầm mặt xuống, nhìn dưới sàn nhà trống không, cô lên tiếng. Giọng nói như không còn chút sức lực, hoàn toàn đã tuyệt vọng, buông bỏ tất cả “Di Thiên, giữa chúng ta không phải là tình yêu song phương, anh mãi mãi sẽ không hiểu được như thế nào là tình yêu, mãi mãi không hiểu được, người mình yêu cần gì. Có lẽ, anh đúng như lời nhận xét trước đây của em, anh là Thánh tăng, khi Thánh tăng rũ bỏ luật giới để yêu, chắc cũng không thể hiểu được phải làm gì để yêu một người đâu”

“Hạnh Tâm, em đừng trẻ con như thế, buồn phiền chuyện gì, có thể nói với anh, anh sẽ vì em mà cố gắng sửa đổi, chỉ cần em đừng im lặng rồi nói chia tay. Anh xin em đấy, quay lại đây để nói cho anh biết, anh không thể nghe...” Di Thiên đột nhiên ngưng lại, nuốt chửng những lời còn chưa nói xong, đặt hai tay lên người cô rồi xoay cô quay lại.

Hạnh Tâm lắc đầu rồi cố thoát khỏi bàn tay của Di Thiên “Trẻ con? Đúng, là em trẻ con, chị ta mới điềm đạm, mới dịu dàng, mới nói lý lẽ, mới trưởng thành, mới là người anh cần” cô ngược lên nhìn cậu, nhìn gương mặt tĩnh lặng đến đáng sợ của cậu, giọng nói nhẹ như gió “Yêu, là gì, anh biết không?”

“....”

“Những gì muốn nói, em đã nói hết rồi, chúng ta, sau này cũng sẽ không có kết quả, bên nhau sẽ dẫn vật chịu đựng nhau mà thôi. Thế Di Thiên, anh không biết thế nào là yêu, anh không có tư cách nói đến yêu” Hạnh Tâm đóng sầm cửa lại. Cô dựa vào cửa, theo đó mà trượt người xuống, ngồi gục mặt vào đầu gối. Căn nhà nhỏ im bất, không một ánh đèn, cứ thế mà cô khóc, trái tim đầy rẫy những kim châm, những kỷ niệm như những mảnh thủy tinh bị đập vỡ vụn, bay ngược vào người, đâm vô da thịt của cô, đau lắm, nhói lắm, buốt từng cơn.

Tại sao vậy? Em chỉ cần anh quan tâm em thêm một chút, nói người anh yêu là em, người anh cần mới là em, như vậy thì anh sẽ chết sao?! Thế Di Thiên, em hận anh!

Khóe mi ướt ướt, Di Thiên cúi đầu xuống dưới đất, trong đêm tối, gió lạnh thốc vào người, hơi thở trở nên khó khăn, lồng ngực thật sự nặng trĩu. Cậu ngồi trước cửa như kẻ điên, nhìn chòng chọc dưới đất, ngồi mãi đến tận khuya, bây giờ mới cảm nhận được, vết thương trên đầu rất rát, gió thổi sượt qua càng làm khó chịu hơn, dần dần dường như nó đã khô.

Cậu lơ mọ đứng lên, lê bước đi trong đêm tối lạnh lẽo, đầu bỗng đau nhói từng cơn, những bước chân loạng choạng không thăng lồi, và rồi, trời đất quay cuồng, trước mắt cậu là một màn đêm không lối. Cậu ngã xuống, bỏ mặc cho tất cả, chỉ mong sao ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh dậy, tất cả chỉ là mơ.

Hạnh Tâm, anh không biết yêu là gì, nhưng anh biết, trái tim này của anh đang rất đau, rất rất đau!

Mơ màng mở mắt ra, trần nhà trắng tinh, nhìn quanh là rèm cửa màu trắng, chiếc giường chật hẹp cũng màu trắng, cử động tay phát hiện ra đang phải truyền dịch. Đưa mắt nhìn qua bên trái, là Thế Cảnh cùng Bạch Nhược Hạ, bọn họ ai nấy đều hỏi thăm sức khỏe hiện tại của cậu. Sau đó là những lời trách móc, hỏi tại sao lại đánh nhau mình đầy thương tích như thế, rõ là lễ tốt nghiệp diễn ra rất tốt, rõ là cậu trước nay chưa từng đánh nhau với ai, bao câu hỏi dồn dập cũng không nghe thấy câu hỏi “Con có ổn không?!”

Di Thiên lên tiếng.

“Ba, mẹ! Yêu một người là như thế nào?”

Cha mẹ cậu đều kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, hiểu ra vấn đề, Thế Cảnh lên tiếng “Yêu một người thì con sẽ muốn dang tay bảo vệ, che chở cho đối phương, chấp nhận tất cả những khuyết điểm của đối phương, tha thứ cho những lỗi lầm của đối phương”

“Vậy tại sao con không để ý đến khuyết điểm của cô ấy, đặt hết niềm tin vào cô ấy, cho dù cô ấy có đi với người đàn ông khác trước mặt con, con cũng không chấp nhận, như vậy mà cô ấy vẫn không cảm nhận được sao? Những điều con làm vẫn chưa phải là vì yêu cô ấy?” Di Thiên cười như không cười “Cũng đúng, nhìn lại thì con chẳng cho cô ấy được cảm giác cô ấy cần. Có lẽ là do con, là do con...”

“Đại Di, rồi sẽ ổn thôi con!”

“Mẹ, ngày mai con muốn sang Pháp, mẹ giúp con đặt vé”

“Ừ”

Sau khi cha mẹ của Di Thiên về được một lúc, Lâm Tuệ An bước vào, ngồi bên cạnh giường bệnh “Di Thiên, chị thật sự xin lỗi, vì chị mà em phải bị thương như vậy”

Di Thiên cười lạnh “Vết thương này, có cũng không sao. Tuệ An, sau này chị hãy sống cho tốt, đừng tới những nơi như vậy nữa”

“Di Thiên, chúng ta...”

“Chúng ta xưa nay vẫn luôn là chị em tốt”

“Nếu năm đó chị không bỏ đi, người bây giờ em yêu sẽ là chị, đúng không?”

“Có thể em sẽ ngộ nhận như vậy”

Câu trả lời này chứng tỏ trước nay Di Thiên chưa hề yêu cô, Tuệ An cố gắng để cười, bất lực nhìn Di Thiên, cô muốn hỏi, rất muốn hỏi tại sao cậu vẫn luôn nhìn cô khi nói chuyện, cậu không chán ghét cô hay sao, nhưng lại không cách nào mở miệng. Có thể Di Thiên không oán giận gì cô, Di Thiên là thế, vẫn luôn như thế, cậu không bao giờ tức giận với ai, trong lòng cô, Di Thiên là một thiên sứ. Và bây giờ, thiên sứ đang bị thương, rất nặng!

31. Chương 30: Cuộc Sống Riêng

Di Thiên, dừng lại ở đây đi, chúng ta chia tay thôi...

Rèm cửa sổ bay phấp phới, Thế Di Thiên choảng tỉnh dậy từ trong cơn mơ, giữa căn phòng rộng rãi đầy nhạc cụ này chỉ trở lại một mình cậu, những hình ảnh trong đêm hôm đó vẫn luẩn quẩn trong đầu, gian phòng vẫn vắng vắng những lời nói của Hạnh Tâm.

Di Thiên trở mình ngồi dậy, gạt đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, ngược lên nhìn chiếc đồng hồ, đã là năm giờ sáng, cậu rời khỏi giường, bước vào phòng vệ sinh cá nhân, tắm rửa, khoác lên mình bộ âu phục màu đen rất vừa vặn đáng người, đeo lên tay chiếc đồng hồ rất tinh tế mà giản dị.

Đứng trước gương chỉnh sửa lại trang phục, vuốt vuốt cho tóc đi vào nếp, quan sát gương mặt của mình, cũng không hề thay đổi gì, nhưng thời gian lại vô tình lướt qua nhanh chóng. Mới đó mà đã bốn năm rồi, ngay cả cách yêu thương người ấy ra sao, đến nay cậu cũng không còn nhớ. Bước đến bên chiếc kệ gỗ trên tường, nhìn từng món quà mà người ấy tặng cậu hơn mười năm, vẫn nằm lặng im ở đây, không thiếu một món. Cũ ngỡ những món quà sẽ tiếp tục xếp đầy ngăn kệ, cuối cùng ngày rời xa lại đến vội vàng như vậy.

Có những người, đã để lỡ một lần, là sẽ để lỡ cả một đời. Cậu và Đề Hạnh Tâm, đã để lỡ nhau mất rồi...

Hạnh Tâm, Đề Hạnh Tâm...

Một người từng leo khoèo theo sau lưng cậu gần 20 năm trời, rồi cuộc cũng có ngày biến mất khỏi tầm nhìn của cậu giữa biển người mênh mông. Cậu chỉ tiếc là đã không thể nhớ những gì thời trung học giữa mình và cô, chỉ có hồi ức của ba năm đại học ngắn ngủi là khắc sâu trong tim, tưởng chừng sẽ không thể phai nhạt, nhưng dần dần cũng nhòa theo năm tháng, chỉ còn vương lại một vết xẹo không hình không thù ẩn giấu bên trong, rất xấu xí.

Có lẽ tình cảm đầu đời khi ấy chưa đủ lớn mạnh để cả hai con người trẻ tuổi phải níu giữ lẫn nhau. Có lẽ đúng là vậy...

Nếu như Đề Hạnh Tâm không phải là con gái của Đề Nam, người mà cậu tôn sùng, có lẽ cậu sẽ không được gặp cô, cũng có thể cậu sẽ không để ý đến cô. Cho nên khi cô mất hút giữa Thành phố này, bọn họ chưa một lần được tái ngộ, đó ắt hẳn là sự sắp đặt đầy đọa của Thượng đế.

Những tháng đầu tiên khi chia tay, Di Thiên vẫn không hiểu được, tại sao cô lại rời bỏ cậu, cũng không thể quên đi hình ảnh giữa cô và Kha Vệ. Còn lại những ký ức có cô, dường như cũng rất mờ nhạt. Có lẽ Hạnh Tâm nói đúng, cậu hoàn toàn không biết như thế nào là yêu, cho nên khi xa nhau rồi, anh cũng vô tâm mà quên mất tất cả. Như vậy cũng tốt, cậu có thể dễ dàng mà sống hơn trong những năm nay.

Ba năm trở lại đây, tên tuổi của Nhạc công, Nhạc sĩ, Ca sĩ Thế Di Thiên không còn xa lạ đối với người trẻ tuổi lẫn người lớn tuổi. Nổi tiếng nhờ vẻ ngoài hút người của cậu lẫn tài nghệ đa năng của cậu. Một Ca sĩ có giọng hát vàng ngọt ngào êm tai, chơi thạo các loại nhạc cụ, sáng tác các ca khúc tình buồn thấm đậm lòng người, đặc biệt là trẻ tuổi, chưa có người yêu, gia thế lại khủng, được sự chú ý của rất nhiều phụ nữ. Hiếm có người nào trong showbiz lại không dính dáng đến bất kỳ tai tiếng nào, trong sạch như tờ giấy trắng.

Mấy năm qua đi, Thế gia vẫn có quan hệ bạn bè rất tốt với Đề gia, Hoa Thiên và Di Tâm cũng rất hòa thuận, lại học cùng ngành Quản lý để tiếp quản công việc của gia đình. Còn về Hạnh Tâm, cô ở đâu, làm gì, không ai nhắc đến cho Di Thiên biết, có lẽ tin tức của anh thì không thể giấu cô.

Chiếc di động đặt trên bàn sáng lên, là tin nhắn [Đại ca à, xe đang đậu dưới nhà, cậu còn không nhanh chân xuống là tôi cho đi taxi tới sau đấy nhé]

Thế Di Thiên nhanh chóng bước xuống dưới nhà, ngôi nhà thoáng mát rộng rãi trồng nhiều cây cảnh, một bên hông còn có cả hồ bơi, nước trong xanh nhìn thấy tận đáy, rèm cửa bao lấy những cửa kính thủy tinh trong suốt, phong cách ngôi nhà hiện đại và mát mẻ như khu nghỉ dưỡng, thật rất biết hưởng thụ.

Chiếc xe hơi mui trần sang trọng màu trắng đậu trước cổng nhà, khi nhìn thấy Di Thiên, hai chàng trai có gương mặt đẹp dễ ngồi trên xe mặc áo phục màu xanh navy rất trẻ trung, tháo kính mát xuống, là Lục Hy và Hà Vũ Triết, bọn họ đưa mắt về nhìn, oán trách “Này, cậu thật biết để người khác thổn thức đợi chờ đấy”

Chiếc xe phóng đi, làn gió lướt qua làm bay bay vài sợi tóc, Di Thiên lạnh nhạt nhìn hai cái người đang nhún nhún lưng theo điệu nhạc kia, hồ hững nói “Các cậu muốn khi tới nơi sẽ xuất hiện với cái đầu ồ ồ ồ ồ?”

Hiểu ý, Vũ Triết liền bấm nút, trần xe từ từ chuyển động lên trên. Lục Hy ngồi ở ghế phụ quay xuống “Này, siêu sao của tôi ơi, cậu phải biết kiềm chế bản thân lại, tại sao lại ăn mặc đẹp như vậy chứ, khí chất người ngồi tỏa ra, sẽ lu mờ mất chú rể, An Khuê sẽ tính sổ với cậu đấy”

Di Thiên nhếch môi cười “Nếu cô ấy dám, tôi sẽ tính mấy món nợ mà cô ấy chưa thanh toán khi mời tôi biểu diễn cho những chương trình của công ty cô ấy”

Vũ Triết nhìn Di Thiên qua kính chiếu ở trên “Cậu thật biết tính toán, không cho người khác một con đường lui nha”

Mấy năm trở lại đây, Vũ Triết và Lục Hy cũng rất nổi tiếng, còn lấn sang cả con đường diễn xuất. Hai người luôn xuất hiện cùng Di Thiên, cả nước ai cũng biết tình bạn của họ rất tốt, các buổi diễn hay chương trình quay đa số là cả ba được mời chung. Còn An Khuê đã từ bỏ tình yêu tuổi trẻ dành cho Thế Cảnh, người cô lấy hiện giờ là một anh chàng lớn hơn mười tuổi, vẫn đúng theo mẫu người của cô. Anh ta là phó tổng mà công ty cô đang làm, cũng rất phong độ và vui vẻ.

“An Khuê, chúc cậu trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử”

“Nào nào, An Khuê, tôi rất giận cậu, lại bỏ anh em bọn tôi đi trước một bước, nhưng không thể không nói chúc mừng cậu”

“Chúc hai người trăm năm hạnh phúc viên mãn nhé”

Trịnh An Khuê nhận lấy bao đỏ của bọn họ, nở ra nụ cười mê hoặc lòng người trong bộ áo cô dâu màu trắng tinh khôi “Cảm ơn các cậu”

Sau khi uống rượu mừng, chúc phúc cho cô bạn xong xuôi, cả ba người đều mau chóng rút lui trong êm đẹp để không bị làm phiền.

Hôm sau, hôn lễ của An Khuê ấy vậy mà được xuất hiện trên tạp chí vì sự có mặt của ba ngôi sao giải trí Thế Di Thiên, Hà Vũ Triết và Lục Hy. Tin tức này không mấy chú trọng đến cô dâu chú rể nhưng vẫn viết lên báo, thu hút sự chú ý của dân chúng. Một món quà được gửi đến nhà của cô dâu, trong đó có một mảnh giấy nhỏ “An Khuê, chúc mừng hạnh phúc!” nét chữ ấy không thể nào xa lạ, An Khuê vui mừng cầm mảnh giấy nhỏ trên tay, là của Hạnh Tâm.

Mấy năm nay, Đề Hạnh Tâm hầu hết thời gian là trốn trong phòng nghiên cứu ZECe của đại học ZEC. Danh tiếng của ZEC thì khỏi phải bàn rồi, tất cả các ngành học trong trường đều có nơi làm việc sau khi ra trường dành cho các sinh viên ưu tú, lại bảo mật thông tin tuyệt đối. Hạnh Tâm là người dám yêu, dám hận, dám buông bỏ. Sau khi chia tay Di Thiên, cô quyết vào ký túc xá của ZEC để ẩn náu và học tập luôn. Chiếc di động lưu số của người quen bị cô vứt bỏ xuống sông, tuyệt nhiên chấm dứt với những thứ liên quan đến Di Thiên.

Tháng đầu tiên khi chia tay, những hình ảnh và giọng nói của Di Thiên cứ lẩn quẩn trong đầu, nói quên, thật sự không hề dễ, càng muốn quên lại càng khó quên hơn. Sau đó cô vui đầu vào việc học ở ZEC, tốt nghiệp cô lại tiếp tục học lên thạc sĩ, tham gia nghiên cứu mầm bệnh và ghép hoa. Cuộc sống bận rộn giúp cô mau chóng hòa nhập vào công việc, quên đi những trống trải không thể khóa lấp ấy.

32. Chương 31: Tái Ngộ

[Di Thiên, cậu đang trốn ở đâu đấy?]

Di Thiên đọc xong tin nhắn thì nhướn miệng cười trả lời tin nhắn [Không nói cậu biết được] rồi tự mình lái xe đến vùng đất cao nguyên Thổ Châu, mùa Thu, không đến nơi này thì thật là hoang phí, hoa dã quỳ nở rộ, phủ lên một màu vàng ấm áp trong cái thời tiết se lạnh này. Di Thiên không đặt phòng trước, chỉ là muốn giấu, không cho ai biết mình đến đây để nghỉ ngơi. Bước vào khách sạn lớn nhất gần cánh đồng hoa, cậu đeo đôi kính mát, ăn vận giản dị để che đi sự chú ý của quần chúng “Cho tôi muốn một phòng” cùng một câu nói được phát ra từ miệng hai người, cùng nhìn qua đối phương, trong giây phút ấy, cả hai đều ngỡ ngàng đối mặt nhau.

Dù cho Thế Di Thiên có đeo đôi kính to, che mất nửa gương mặt đẹp đến động lòng người đi chăng nữa, cũng không thể qua nổi đôi mắt của người con gái mà năm nào vẫn luôn chạy theo ở sau lưng anh, Đề Hạnh Tâm.

Bao ký ức cổ chôn chặt trong lòng phút chốc ào ạt ùa về. Khăn choàng cổ bỗng như siết chặt đến ngột ngạt khó thở, tay chân lạnh toát mồ hôi, Hạnh Tâm không dám đối diện, tại sao bản thân là người đề nghị nói lời chia tay vẫn không có cách nào ngênh ngang trước mặt cậu.

Sau giây phút ấy, Di Thiên thản nhiên như không nhìn thấy sự tồn tại của cô, quay lại nhìn nữ nhân viên lễ tân kia, cô ta đưa chìa khóa và số phòng cho anh “Chìa khóa của anh đây ạ, lầu 8, phòng 1292” rồi cô ta quay sang người khách nữ kia “Chìa khóa của chị đây ạ, lầu 8, phòng 1294” phòng đối diện với phòng của anh.

Di Thiên nhận lấy chìa khóa rồi lãnh đạm bước ngang qua cô, cô vẫn trân người đứng ở đó, đôi chân nặng trĩu không thể bước đi.

Đứng trước cửa thang máy, anh vẫn chưa có ý định bấm nút thang, một lúc sau, khi nhìn thấy dáng người mảnh mai của cô phản chiếu qua cửa thang máy, anh mới bắt đầu đưa tay bấm nút. Cả hai bước vào trong thang máy, không gian chật hẹp và ngột ngạt này, chưa bao giờ Hạnh Tâm lại mong con số màu đỏ hiển thị số tầng nhà đang nhảy nhót trên kia nhanh thật nhanh như hiện giờ.

Cuối cùng thì tiếng “ding dong” cũng báo hiệu là đã lên đến nơi, cửa thang máy mở ra, Thế Di Thiên tiêu sái đến thẳng phòng của mình, hương nước hoa còn vương lại trong không khí, khiến Hạnh Tâm khó lòng thoải mái vì sự hiện diện của nó, nói cho cô biết rằng, sau bốn năm chia tay, lần này bọn họ đã tái ngộ.

Hạnh Tâm lục tục kéo vali đến trước cửa phòng mình, chợt nghe thấy giọng nói rất ấm của cậu “Hạnh Tâm, em vẫn sống tốt chứ?”

Quay lại đã thấy cậu ấy đang nhìn mình, Hạnh Tâm cố gắng ra một nụ cười “Tốt, rất tốt”

Di Thiên nở ra một nụ cười, vốn dĩ nụ cười của cậu rất hiếm hoi, nhưng cô vẫn rất ấn tượng với nó, ấy vậy mà giờ đây, con người này, gương mặt này, nụ cười này thật xa cách.

“Em cũng đến đây du lịch?”

“Không. Em đến để nghiên cứu mẫu đất trồng hoa” Hạnh Tâm vẫn luôn trả lời thành thật.

Nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương nổi bật đẹp mắt đeo trên ngón áp út của cô, Di Thiên khẽ cười “Nhìn thấy chiếc nhẫn đó, nếu anh hỏi em ỏn không, thì có lẽ là quá thừa nhĩ? Khi nào thì kết hôn?”

“Năm sau” Hạnh Tâm nhỏ giọng.

“Ồ... thế mới nói, khi một mối tình tan vỡ thì chính là cơ hội để tìm được mối tình thật sự của mình. Vậy em đã tìm được người biết thế nào là yêu rồi, cũng nên chúc mừng em chứ?!” câu này như đâm thẳng vào tim Hạnh Tâm không chút nương tình.

“Ừm. Cũng giống như khi người ta mất đi một người mới biết đâu là hạnh phúc của họ”

Di Thiên nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, có thể xem đây là cô gái hai mươi bốn tuổi sao?! Hốc hác, gầy hao, nhợt nhạt, chỉ có đôi mắt là đầy sức sống và tinh nghịch “Đúng vậy, rất khó để tìm được một người hiểu mình, biết yêu thương săn sóc mình đúng cách, vậy nên, em hãy trân trọng nhĩ!”

“Em là người rất biết trân trọng”

“Vậy à! Anh nghĩ em cần nghỉ ngơi, không làm phiền em nữa, khi nào có cơ hội, chúng ta lại nói chuyện nhĩ!”

“Đương nhiên là được rồi” Hạnh Tâm cười cười.

Di Thiên xoay nắm đấm, mở cửa bước vào. Kẽ hở cuối cùng của cánh cửa khép lại, Hạnh Tâm đang cố gồng mình như được trút bỏ, nếu cậu không sớm chấm dứt cuộc đối thoại mang nặng hàm ý tâm tư này, có lẽ cô sẽ không còn sức lực để đứng vững.

Vào trong phòng, Hạnh Tâm nằm co ro trên giường, hai tay ôm hai chân, khom người như bào thai trong bụng mẹ, dằn lòng không thể nghĩ đến cậu nữa, nhưng quá khứ cứ bám riết lấy cô.

Tại sao lần này lại trùng hợp đụng độ nhau thế chứ?! Di Thiên sau khi đóng cửa lại vẫn ngồi dựa vào cửa mà chưa có ý định đứng lên làm chuyện nào khác, anh hận cô, hận những lời bạc tình của cô. Cô có tư cách

gì mà nói cậu không biết cách yêu một người, có tư cách gì nói cậu không yêu cô chứ? Người phũ phàng, rũ bỏ tất cả là cô, người mau chóng quên đi mối tình này cũng là cô, xem ra, người không yêu là cô chứ không phải cậu.

Di Thiên vẫn ngồi bất động dưới sàn nhà, điện thoại trong túi rung lên, cậu lấy ra, là số của Đề Nam, định không bắt máy nhưng lại gạt tay để nghe. Nghe một lúc lâu, Di Thiên cũng không trả lời, nét mặt u ám, nước mắt cậu rơi xuống, miệng há ra đau khổ như muốn la lên nhưng kìm nén để không cho Đề Nam ở bên kia điện thoại nghe thấy mình đang khóc, Di Thiên nắm chặt tay còn lại đem đến miệng cắn thật chặt, gương mặt cậu đỏ bừng lên, gân cổ cũng nổi hết lên, một lúc sau liền la lớn rồi đập mạnh chiếc điện thoại vào một góc, lực tay rất mạnh, chiếc điện văng ra, bể màn hình.

Di Thiên ngồi cúi đầu xuống tận sàn nhà, ép sát vào hai bàn chân của mình, khóc lên như một đứa trẻ, muốn điên lên mất rồi, cậu phải làm sao đây, trước nay vẫn luôn điềm tĩnh, nhưng bây giờ vì điều gì mà bộc phát? Cậu không nghe được Đề Nam đã nói những gì trong điện thoại, cậu hoàn toàn không có khả năng để nghe gọi với bất cứ ai, điện thoại không phải vì không có tiền như ngày đó mà Hạnh Tâm đã nói, chỉ là, cậu không có năng lực làm việc đơn giản đó, bởi vì... thính giác của cậu đã mất hoàn toàn từ rất lâu trước đây rồi, từ ngày không còn thấy cậu đeo tai nghe nữa, nó đã mất rồi, mất thật rồi.

Trong đầu cứ văng vẳng những câu nói [Di Thiên, tai cậu thính quá rồi đấy], [Các cậu không biết à, Di Thiên rất thính đó, các cậu mà nói xấu sau lưng, cậu ấy đều nghe thấy cả], [Tôi chỉ muốn xem tai của cậu có kết cấu như thế nào thôi ấy mà], [Tôi rất lấy làm tiếc phải báo, thính giác của cậu ấy ngày càng yếu đi, không lâu sau sẽ...], [Không thể nào, bác sĩ, thính giác của Đại Di xưa nay rất nhạy, làm sao có thể], [Cậu ấy đã hoàn toàn mất đi thính giác của mình, ông bà hãy bình tĩnh, chúng tôi có khóa dạy cho cậu ta nhận ra những gì người khác nói qua khẩu hình miệng...] (1)

Di Thiên vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi bước xuống dưới, đi đến cánh đồng hoa Dã Quỳ. Cậu ngồi trên ngọn đồi, cũng ngay vị trí mà năm xưa ba cậu từng ngồi. Ở vị trí này có thể nhìn bao quát hết cả một cánh đồng hoa rợp trời này.

Đằng xa xa có một cô gái mặc áo sơ mi kẻ sọc ca rô đỏ đen, quần bò xanh bạc, một tay cầm sổ, một tay cầm bút, ghi ghi chép chép gì đó rồi cúi xuống lấy một mẩu đất lên bỏ vào trong túi nilong nhỏ. Di Thiên khẽ nhếch môi cười, công việc yêu thích của cô ấy thì ra là làm những việc như vậy. Thanh xuân của cô ấy vì cậu mà làm tắt cả, cũng may là cậu không phá hủy tương lai của cô, cô vẫn còn công việc này. Có lẽ, những năm qua cô ấy sống trong phòng nghiên cứu, Di Thiên đã nghĩ như vậy.

Hạnh Tâm ngược lên liền nhìn thấy Di Thiên đang ngồi trên ngọn đồi lộng gió giữa thảm hoa sắc vàng này, cậu như một tượng điêu khắc không một tí vết, rất đẹp, rất thu hút ánh nhìn của người khác. Hạnh Tâm tự cho bản thân đã bị điên rồi, cô quay người bước đi, không thể để ý đến con người này nữa.

(1) Di Thiên không nghe người khác nói, mà là nhìn người khác nói, vậy nên, ai đứng sau lưng nói gì, dù la hét đến long trời lở đất, cậu ấy làm sao có thể nghe. Đó là lý do Di Thiên hay nhìn vào người khác khi nói chuyện và không nghe Hạnh Tâm nói gì ngày ấy nên không trả lời, các bạn sáu tuổi lại tất cả nha.

33. Chương 32: Ai Tồn Thương Ai?

Đi được một đoạn, Hạnh Tâm ngoáy đầu lại nhìn lên ngọn đồi kia, không còn thấy bóng dáng của Di Thiên đâu nữa, đột nhiên có chút trống trải ở nơi đây. Cô trở về khách sạn cũng đã năm giờ chiều, ở tầng trệt là nhà hàng, cô vào để ăn chút gì đó rồi lên phòng. Cả quá trình diễn ra rất nhanh chóng, dường như đã nhiều năm đều như vậy rồi, chỉ ăn qua loa cho xong bữa, không còn để ý đến việc ngon hay dở.

Bấm nút thang để lên phòng, cửa thang máy mở ra, đã có người bên trong, người ấy cũng đi lên. Hạnh Tâm ngượng ngùng khẽ cúi đầu chào, hương nước hoa nam tính của Di Thiên quần quanh, cô đứng đằng sau lưng ngược nhìn cậu, khoảng cách thật gần nhưng lòng người thật xa. Di Thiên cảm nhận được có người

đang nhìn, anh cười nhẹ, vẫn là giọng điệu không hề thay đổi “Đừng có nhìn chòng chọc vào người khác như vậy”

Có tật giật mình là chuyện đương nhiên, Hạnh Tâm vội quay sang chỗ khác, cửa mở, cả hai cùng bước ra ngoài. Sau khi trở về phòng, Hạnh Tâm tắm rửa xong, quần một chiếc khăn trắng quanh người, để lộ bờ vai trần trắng quỳn rũ với xương quai xanh, mái tóc đen dài ướt mềm nhỏ nước xuống.

Đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Hạnh Tâm chạy vào lấy bộ đồ ngủ vải bông hình dạng như chiếc áo khoác dài, khoác bên ngoài rồi bước tới mở cửa. Đôi mắt to tròn kinh ngạc nhìn Di Thiên. Di Thiên liếc nhìn một lượt người cô rồi lên tiếng “Dù sao cũng còn sớm, chúng ta cũng xem như là lớn lên cùng nhau, anh có thể vào đó trò chuyện chút được không?”

Hạnh Tâm sững người, một lúc lâu mới trả lời “Có lẽ là không tiện, dù sao...”

Di Thiên ngắt lời “Anh nghĩ em là người hiểu rõ anh sẽ không làm gì với em”

Hạnh Tâm biết là cậu sẽ không làm gì nhưng đâu phải cô lo sợ chuyện đó, nhân cách của cậu làm sao cô có thể không rõ, chỉ là cô đang muốn kiểm cái cơ để từ chối. Nhưng hình như cậu đã thay đổi trong cách nói chuyện, không còn cứng nhắc như ngày xưa nữa. Hạnh Tâm miễn cưỡng mời cậu vào. Di Thiên ngồi xuống sô pha, Hạnh Tâm rót một ly nước lọc cho cậu rồi cùng ngồi xuống sô pha.

Di Thiên nhìn cô rất lâu, khóe miệng hơi cong lên, ánh mắt sâu xa khó đoán, chính là vẻ mặt này, luôn luôn nhìn chăm chú vào cô như thế, cái ánh nhìn này khiến cô không thể đi vào thế giới nội tâm của cậu, không tài nào hiểu được cậu. Thấy cậu không có ý định lên tiếng, Hạnh Tâm cảm thấy có chút khó chịu, cậu đang nghĩ gì, chẳng lẽ chỉ vào ngồi như vậy “Di... Thế... ” phải gọi như thế nào đây, thật sự chính cô cũng đang bối rối.

Di Thiên khẽ cười tinh nghịch “Không biết phải gọi như thế nào à?”

Hạnh Tâm cố gượng ra được từng chữ “Di Thiên, nếu có việc gì, anh nói đi”

“Thật ra thì cũng không có việc gì, chỉ là muốn ngắm em một chút”

Hạnh Tâm thở đều nhưng tim lại muốn nhảy bổ ra ngoài, cổ trắn tĩnh, đưa ra một bộ mặt bình thản mà đối diện với cậu “Bốn năm nay, chắc anh đã thay đổi không ít, cách nói chuyện cũng khác hẳn”

Di Thiên nhướn mày “Đọc mấy bộ tiểu thuyết nên cũng bị ảnh hưởng đôi chút, công việc thôi”

Công việc?! Đúng rồi, công việc của cậu hiện giờ cũng cần phải biết giao tiếp mềm dẻo một chút. Hạnh Tâm cười cười “Vậy à”

“Chú rể chắc không phải là Kha Vệ chứ?”

“Không phải” Hạnh Tâm tránh né ánh mắt của Di Thiên “Anh ấy là đồng nghiệp trong viện nghiên cứu”

Di Thiên gật gù “Vậy thì thật tốt”

Cảm thấy ngột ngạt với cuộc trò chuyện giả tạo này, Hạnh Tâm bộc bạch “Di Thiên, mục đích của anh muốn gặp em là có chuyện gì, anh cứ nói đi, thật ra không cần phải giả vờ như vậy đâu, em biết, anh không phải kiểu người thích vòng vo”

“Em hiểu rõ anh như vậy sao?”

“...”

Di Thiên nhướn miệng cười “Ngày trước mối quan hệ của chúng ta cũng không sâu đậm gì cho nên cũng không có chuyện gì để nói, biết sao được” Di Thiên trầm mặt “Đề Hạnh Tâm, anh chỉ muốn biết, điều gì đã khiến em dễ dàng quên đi một người như vậy, để anh còn biết cách mà học theo, học để quên được em” vẫn luôn là Di Thiên có gì nói đó.

Hạnh Tâm kinh ngạc nhìn cậu rồi lại vờ cười “Thật ra cũng không có gì, chỉ là khi sự tổn thương lên đến đỉnh điểm, khắc sẽ buông tay”

Di Thiên choàng người tới hung hăng nắm lấy hai cổ tay của cô, ép sát người vào cô, cô run rẩy lo sợ, giấy giụa ra khỏi bàn tay của cậu nhưng không được, đành phải ngồi yên.

“Là ai làm tổn thương ai?! Em gieo cho tôi tình yêu, đến khi nẩy mầm rồi lại vứt bỏ nó, để nó úa tàn không chút thương tiếc. Là ai đã từ bỏ ai? Đề Hạnh Tâm, em không có tư cách nói đến tổn thương”

Hạnh Tâm im lặng, cô đã cố quên đi những chuyện đó, tại sao cậu phải khơi gợi lại cơ chứ, đã bốn năm rồi, nhắc lại còn ích lợi gì? Di Thiên đặt đôi môi nóng bỏng của mình lên bờ môi mát lạnh của cô, mặc sức cho cô vùng vẫy, cậu vẫn hôn, không, là cưỡng hôn cô một cách mạnh bạo. Đôi môi hung hăng của cậu dần chuyển xuống cổ, mùi hương sữa tắm thoang thoảng dịu nhẹ của cô làm lu mờ lí trí của Di Thiên.

Dáng người mảnh mai yếu đuối của Hạnh Tâm vốn không thể kháng cự lại khi bị siết chặt, đến khi cô cũng cuốn theo cơn ái tình ấy, bàn tay Di Thiên tham lam cởi bỏ chiếc áo ngủ khoác bên ngoài, len lỏi lướt qua vô tình chạm vào ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương của cô, cậu dừng lại, nhìn thân thể bên dưới người của cậu một lúc lâu, cuối cùng lại hôn cô một lần nữa, hôn mãi hôn mãi, cho đến khi giọt nước mắt rơi xuống, lăn vào gò má của cô, cô cảm nhận được giọt nước nóng hổi, cậu mơ màng mở mắt ra, một mảng màu u ám bao trùm lấy cậu, đứng lên thất thần quay lưng đi ra cửa, trước khi bước ra khỏi nơi này, cậu đã để lại một câu nói “Đề Hạnh Tâm, tôi hận bản thân mình, hận tại sao lại yêu em đến vậy. Tôi không biết em có đang nói gì với tôi hay không, tôi hy vọng là không, vì bây giờ, tôi không thể quay đầu lại”

Vậy là cánh cửa cũng đóng lại, trả lại không gian vắng lặng đến đáng sợ cho cô, cô vẫn nằm trên sô pha, bộ đồ ngủ cũng vẫn còn xộc xệch nửa vời, hơi ẩm của cậu vẫn bủa vây quanh người. Cảm giác này tại sao lại đau nhói đến thế, tại sao lại làm người ta phải tê dại đến vậy?

Những ngày sau đó, Hạnh Tâm không còn thấy Di Thiên xuất hiện trong khách sạn nữa, có lẽ cậu đã trở về nơi của mình hoặc có thể là đã đổi địa điểm du lịch...

34. Chương 33: Anh Đi Thật Rồi

Giáng sinh đến, trời trở lạnh, đường phố náo nhiệt hẳn, các con đường đều trang trí đủ loại của giáng sinh, Di Thiên lưu diễn ở nước ngoài trở về, đi ngang qua nhà của Đề gia, cậu dừng lại một lúc rồi quyết định vào.

Người Đề gia ai nấy cũng vui vẻ nồng nhiệt chào đón cậu, khung cảnh vẫn như xưa, làm cậu có chút trống trải. Ngồi trên bàn, Đề Nam đi lấy rượu, hướng đứng ở sau lưng của Di Thiên, Đề Nam nói chuyện một hồi cũng không nghe thấy trả lời, quái lạ, Đề Nam nghĩ không thông, ít ra cũng phải ậm ừ cho biết chứ?

Đem chai rượu và hai chiếc ly để cao tới ngồi đối diện với Di Thiên, nhìn sắc mặt của cậu, Đề Nam lên tiếng “Di Thiên à, con sao thế, mới về chắc là mệt hả?”

Di Thiên cười “Không ạ”

Đề Nam quan sát Di Thiên chỉ biết thở dài, nghĩ là cậu chắc có tâm sự. Trùng hợp là hôm nay Hạnh Tâm cũng về thăm nhà, vừa mở cửa ra “Con về rồi đây ạ” Đề Nam liền lo lắng nhìn cả hai. Bước chân Hạnh Tâm chùng lại, người thanh niên cao ráo mặc âu phục bước vào cùng với Hạnh Tâm ghé sát hỏi cô “Em sao vậy?”

Di Thiên nhìn thấy thái độ khó hiểu của Đề Nam liền quay lưng lại, một nam một nữ đứng gần cửa, bọn họ tiến lại gần, chàng trai ấy gọi Đề Nam là “Bác trai”.

Chàng trai này tên là Trịnh Quang Vũ, 27 tuổi, rất ưa nhìn, lại thân thiện, cùng làm ở viện nghiên cứu với Hạnh Tâm, tuy không nói nhưng Di Thiên đoán anh ta là chủ nhân của chiếc nhẫn kim cương trên tay Hạnh Tâm.

Sau khi Hạnh Tâm giới thiệu xong, trò chuyện đôi câu, Di Thiên xin phép ra về. Hôm đó cũng là lần cuối cùng Di Thiên đến thăm Đề gia.

Tất cả như một mớ bòng bong, lên chưa được cao thì đã nổ tung và biến mất trong không khí. Giữa cậu và Hạnh Tâm không còn gì nữa rồi, cũng không nên cố tình kiếm có dây dưa.

Từ ngày gặp lại Di Thiên, Hạnh Tâm thường xuyên về nhà hơn vì không cần phải tránh mặt nữa. Một hôm, Hạnh Tâm có ghé qua Thế gia để thăm. Thật may là Di Thiên không còn sống ở đây. Nhưng khi ra về, Hạnh Tâm gặp Di Thiên đang định bước vào nhà.

Hai người bọn họ có ra ngoài trò chuyện.

“Nghe nói tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ”

“Ừ”

Di Thiên mỉm cười, ánh mắt nhìn ra ngoài màn đêm phía trước mà không cần phải nhìn Hạnh Tâm để thấy khẩu hình miệng của cô nữa.

“Bốn năm qua, rốt cuộc anh cũng không thể hiểu được, lý do mà Đề Hạnh Tâm nói lời chia tay với anh. Đề Hạnh Tâm nói yêu anh, nhưng tại sao cô ấy lại không cảm nhận được những hành động mà anh làm vì cô ấy? Đề Hạnh Tâm là người duy nhất anh yêu, là người duy nhất khiến anh đau khổ, là người duy nhất để anh chờ đợi. Rốt cuộc, anh chờ được một tin duy nhất về cô ấy, rằng, cô ấy sẽ kết hôn”

Di Thiên bật cười trong chua xót, cậu quay sang nhìn Hạnh Tâm, nhìn gương mặt nhỏ bé của cô thật lâu “Nếu em có gặp Đề Hạnh Tâm của năm ấy, nhớ nhắn với cô ấy rằng ”Anh yêu em” giúp anh nhé!” Di Thiên gục mặt xuống, giọt nước mắt nóng hổi lăn ra khỏi khóe mi, giọng nói nghẹn ngào “Còn Đề Hạnh Tâm của hiện tại, anh không thể nữa rồi. Em nhớ nhắn với cô ấy, nếu có kiếp sau, đừng theo đuổi anh nữa nhé, cô ấy đã chịu thiệt nhiều vì phải theo đuổi một kẻ không biết yêu là gì rồi, hãy để...theo đuổi cô ấy” Di Thiên bỏ đi chữ “anh”

Nghe những lời này, tim Hạnh Tâm như rung lên, đau như có ngàn kim châm châm vào, nhìn tấm lưng phẳng phiu của Di Thiên phía trước, bước chân của cậu thật khoan thai.

Trong màn đêm, với ánh đèn rực rỡ của Thành phố phồn hoa, đêm nay tại sao Thế Di Thiên lại cô độc như vậy? Có phải vì cậu đã đánh mất Đề Hạnh Tâm, mãi mãi đã mất cô rồi không?

Cuối cùng thì ngày tiến hành hôn lễ cũng đến, Đề Hạnh Tâm trong bộ áo cưới trắng tinh khôi đứng bên cạnh Trịnh Quang Vũ, nụ cười của cô không rạng rỡ như năm ấy...

Thế Di Thiên đứng bên ngoài cửa khán phòng nhìn một lúc lâu, một chàng trai chạy lại nói với Di Thiên “Sắp đến giờ rồi”. Di Thiên gật đầu, ánh mắt vẫn lưu luyến không rời, cậu mỉm cười “Hạnh Tâm, cứ mãi hạnh phúc như vậy nhé!”

Di Thiên đeo kính râm lên, đi ra khỏi nơi này, bước lên xe. Chiếc xe chạy thẳng đến một tòa nhà. Là nơi hôm nay cậu sẽ biểu diễn độc tấu. Trước khi lên sân khấu, Di Thiên vô tình nhìn lên trần nhà thấy chùm đèn pha lê khẽ lay, cậu mỉm cười. Bước lên trong bộ comple màu trắng, Di Thiên ngồi trước chiếc đàn Piano, được đặt dưới chùm đèn pha lê to treo lơ lửng trên trần nhà đó.

“RẦM!!!”

Tiếng thét kinh hoàng của khán giả bên dưới vang lên khuấy động tất cả.

Thế Di Thiên trên môi vẫn mỉm cười, tay vẫn đánh đàn, máu trên đầu vẫn chảy...

Thời điểm đó là giữa trưa, giờ tan làm, tan học, kẹt đường, xe không thể lưu thông, vì mất máu quá nhiều, Thế Di Thiên đã tắt thở khi đang trên đường đưa tới bệnh viện...

Đó là những gì được trần thuật lại trên các trang tạp chí...

Hôn lễ chưa kịp bắt đầu đã hủy bỏ...

Hà Vũ Triết, Lục Hy, Trịnh An Khuê, Đề Hạnh Tâm lặng người đứng một bên nhìn Thế Cảnh cố nén đau thương ngồi bên cạnh đỡ Bạch Nhược Hạ thất thần vì con trai. Đề Nam vươn tay ra đỡ lấy Elen cũng đang không gắng gượng nổi.

“Đại Di, không biết mất thính giác rồi, khi chết đi có thể nghe không nhỉ?” Bạch Nhược Hạ cười cười “Chắc là không nhỉ? Làm sao đây, không nghe thì làm sao mẹ có thể trò chuyện với con nữa đây”

Hạnh Tâm nghe những lời này bỗng nhiên kích động chạy tới hỏi “Mất thính giác là sao ạ? Anh ấy...”

Không ai trả lời.

Đề Hạnh Tâm ngồi gục xuống lay lay tay của Bạch Nhược Hạ, giọt nước mắt rơi xuống làm cô nghẹn ở lồng ngực “Anh ấy bị như vậy từ bao giờ, từ bao giờ...”

Bạch Nhược Hạ buông nhẹ ra một câu ngắn gọn “Giữa năm hai đại học”

Đề Hạnh Tâm bất ngờ buông tay ra, bàng hoàng nhìn ảnh của Thế Di Thiên trên tấm bia mộ, giọng nói của Di Thiên vang vọng bên tai cô, lại vang lên lời nói chia tay của cô dành cho cậu, cảm thấy bản thân thật tàn nhẫn, Di Thiên mất thính giác vào năm hai đại học, anh ấy không nghe mình hỏi, không nghe mình gọi, hoàn toàn không nghe gì cả sao? Hạnh Tâm gục xuống khóc lên như một đứa con nít.

Lâm Tuệ An và Lâm Tuệ Tinh vừa mới đến, nghe thấy cuộc đối thoại đó, Lâm Tuệ An ngồi xuống bên cạnh vỗ vỗ vai Hạnh Tâm an ủi, Hạnh Tâm ngược lên nhìn cô ta.

“Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong trường hợp như thế này! Hạnh Tâm, cô đừng quá đau lòng, cô mau mắn hơn tôi, dù Di Thiên đã ra đi, nhưng tôi tin, cậu ấy vẫn luôn bên cạnh mỉm cười với cô. Cô biết không, Di Thiên chưa từng chịu làm một việc gì vì tôi, nhưng lại vì cô mà đọc tiểu thuyết, vì cô mà học bơi, vì cô mà dùng di động, vì cô mà bỏ đi thói quen “Thực tế đi“. Năm đó đúng là tôi có lỗi với hai người, Di Thiên đã nói với tôi như thế mà vẫn cố chấp”

“Nói như thế?” Hạnh Tâm nhìn Tuệ An như muốn hỏi đã nói gì.

Tuệ An hiểu ý, cô thuật lại “Có những người, đã để lỡ một lần, là sẽ để lỡ cả một đời. Em không muốn để lỡ Hạnh Tâm, em yêu cô ấy!”

Em không muốn để lỡ Hạnh Tâm, em yêu cô ấy!

Lời nói năm xưa của Di Thiên lại ầm ập như thế, chất chứa biết bao nhiêu tình cảm của cậu trong đấy, nhưng, Đề Hạnh Tâm đã không thể biết.

Thế Di Thiên, tôi thích cậu!

Thế Di Thiên, cậu là đồ tim không đập, tâm không động!

Thế Di Thiên, tôi đuổi theo cậu không hề mệt, vì cậu không làm cho tôi có cảm giác mệt.

Thế Di Thiên, anh đi thật rồi, đi thật rồi!

Đề Hạnh Tâm đã để lỡ Thế Di Thiên cả một đời này rồi!

Thế Di Thiên, bây giờ anh có còn cần Đề Hạnh Tâm của hiện tại nữa không? Có còn đang chờ em không? Nếu chờ...

Kết SE

35. Chương 34: Sự Thật Năm Đó

(Ni: đoạn đầu ráng đọc lại nhé!)

Tai nạn xảy ra vẫn không thể tránh, nhưng số mệnh thì đã thay đổi. Lùi về lại thời điểm Giáng sinh...

Giáng sinh đến, trời trở lạnh, đường phố náo nhiệt hẳn, các con đường đều trang trí đủ loại của giáng sinh, Di Thiên lưu diễn ở nước ngoài trở về, đi ngang qua nhà của Đề gia, cậu dừng lại một lúc rồi quyết định vào.

Người Đề gia ai nấy cũng vui vẻ nồng nhiệt chào đón cậu, khung cảnh vẫn như xưa, làm cậu có chút trống trải. Ngồi trên bàn, Đề Nam đi lấy rượu, hướng đứng ở sau lưng của Di Thiên, Đề Nam nói chuyện một hồi cũng không nghe thấy trả lời, quái lạ, Đề Nam nghĩ không thông, ít ra cũng phải ậm ừ cho biết chứ?

Đem chai rượu và hai chiếc ly để cao tới ngồi đối diện với Di Thiên, nhìn sắc mặt của cậu, Đề Nam lên tiếng “Di Thiên à, con sao thế, mới về chắc là mệt hả?”

Di Thiên cười “Không ạ”

Đề Nam quan sát Di Thiên chỉ biết thở dài, nghĩ là cậu chắc có tâm sự. Trùng hợp là hôm nay Hạnh Tâm cũng về thăm nhà, vừa mở cửa ra “Con về rồi đây ạ” Đề Nam liền lo lắng nhìn cả hai. Bước chân Hạnh Tâm chùng lại, người thanh niên cao ráo mặc âu phục bước vào cùng với Hạnh Tâm ghé sát hỏi cô “Em sao vậy?”

Di Thiên nhìn thấy thái độ khó hiểu của Đề Nam liền quay lưng lại, một nam một nữ đứng gần cửa, bọn họ tiến lại gần, chàng trai ấy gọi Đề Nam là “Bác trai”.

Chàng trai này tên là Trịnh Quang Vũ, 27 tuổi, rất ưa nhìn, lại thân thiện, cùng làm ở viện nghiên cứu với Hạnh Tâm, tuy không nói nhưng Di Thiên đoán anh ta là chủ nhân của chiếc nhẫn kim cương trên tay Hạnh Tâm.

Sau khi Hạnh Tâm giới thiệu xong, trò chuyện đôi câu, Di Thiên xin phép ra về. Hôm đó cũng là lần cuối cùng Di Thiên đến thăm Đề gia.

Tất cả như một mớ bòng bong, lên chưa được cao thì đã nổ tung và biến mất trong không khí. Giữa cậu và Hạnh Tâm không còn gì nữa rồi, cũng không nên cố tình kiếm cớ dây dưa.

Trong một lần vô tình Vũ Triết gặp Hạnh Tâm ở quán cà phê, bọn họ có trò chuyện với nhau, Vũ Triết khoe thành công hiện tại của thành viên trong nhóm. Vô tình lại nói ra một điều mà Hạnh Tâm không biết “Cậu biết không, Di Thiên thật sự quá tài giỏi, cậu ấy bị mất thánh giác nhưng lại có thể làm Ca sĩ lại còn sáng tác nhạc, lúc mới biết tôi hoàn toàn không tin, nhưng sau đó tôi và Lục Hy đã thử, kết quả là bội tin”

Hạnh Tâm tưởng mình nghe lộn, hỏi lại như không hỏi “Mất thánh giác?”

“Đúng vậy, nhớ hồi học đại học, cậu ấy rất muốn được yên tĩnh, sợ ồn ào, ai mà ngờ vào năm hai đại học, cậu ấy đã thật sự được yên tĩnh, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào nữa rồi, vậy mà có thể giao tiếp với chúng ta như người bình thường bằng cách nhìn khẩu hình miệng” Vũ Triết nói tới đây tự dưng cười phá lên “Ngày đó tôi còn thắc mắc tại sao cậu ta cứ hay nhìn chòng chọc vào tôi khi nói chuyện”

Thông tin này khiến cho Hạnh Tâm nhớ lại những lúc cô hỏi Di Thiên ở sau lưng, và sự việc diễn ra vào năm ấy, Di Thiên không hề nghe thấy, tại sao cô lại không biết, tại sao cô lại trách Di Thiên, vốn dĩ Di Thiên không nghe những lời khiển trách của cô.

[Hạnh Tâm, em đừng trẻ con như thế, buồn phiền chuyện gì, có thể nói với anh, anh sẽ vì em mà cố gắng sửa đổi, chỉ cần em đừng im lặng rồi nói chia tay. Anh xin em đấy, quay lại đây để nói cho anh biết, anh không thể nghe...], [Tôi không biết em có đang nói gì với tôi hay không, tôi hy vọng là không, vì bây giờ, tôi không thể quay đầu lại]

Tay chân run rẩy, khóe mắt ươn ướt, Hạnh Tâm nhớ lại những lời nói ấy như hiểu ra được, Di Thiên hoàn toàn không nghe cô nói gì bên trong cánh cửa, Di Thiên khi ấy nói “anh không thể nghe” tại sao lại ngưng không chịu nói cho cô biết chứ.

Rốt cuộc năm ấy là anh không thể nghe chứ không phải là anh không chịu trả lời, không chịu giải thích! Di Thiên ơi, em thật nông nổi, em không nên khư khư mộng mị một hạnh phúc màu hồng như những tiểu thuyết mà em đọc. Vốn dĩ em yêu con người của anh, tại sao cứ bắt anh phải thay đổi thành một người xa lạ như trong ngôn tình chứ?!

Hạnh Tâm run rẩy “Vũ Triết, cậu đưa tôi tới nhà hiện tại của Di Thiên đi, tôi có một số chuyện muốn gặp anh ấy để nói rõ”

Vũ Triết đưa Hạnh Tâm đến nhà của Di Thiên, cậu ấy không có nhà, thật may là Vũ Triết biết mật mã để mở cửa, đưa Hạnh Tâm vào nhà rồi lại phải đi liền.

Hạnh Tâm bước vào trong nhà, không có tâm trạng để quan sát căn nhà rộng rãi này, cô ngồi ở sofa bình tĩnh nhớ lại mọi việc, thật trùng khớp với thông tin mà Vũ Triết nói, cô tò mò bước lên lầu, mở cửa phòng của Di Thiên ra. Ngoài các nhạc cụ để trong phòng ra, có một góc dành riêng cho chiếc kệ treo ở tường, nhìn thấy lần lượt các món quà mình tặng Di Thiên hằng năm, nước mắt chực tuôn ra.

“Trả đây, trả món quà tôi tặng cậu lúc này”

“Tặng rồi có thể đòi?”

“Làm sao tôi biết cậu có vứt nó hay không. Không biết chừng những món quà mười năm nay cậu vứt cả rồi”

“Sao cậu biết?”

Ấy thế mà năm đó cô tin là cậu đã bỏ đi những món quà này thật.

Đợi Di Thiên lâu quá nên Hạnh Tâm ngồi trong phòng, mở TV lên coi, kênh đầu tiên có sẵn là chương trình trực tiếp buổi biểu diễn độc tấu của Di Thiên.

Trên sân khấu, ánh đèn màu trắng to tròn từ trên cao chiếu xuống một chàng trai mặc âu phục màu trắng vô cùng đẹp đẽ duy nhất ngồi trước chiếc đàn Piano trên sân khấu. Bên dưới khán giả ngồi yên ắng để thưởng thức tiếng đàn ấy.

Trái tim Hạnh Tâm như tan vỡ ra, chiếc nhẫn ấy cô tự mua để đeo vào ngón tay ấy, chặn đường của những kẻ theo đuổi cô mà thôi.

Chùm đèn pha lê cao cấp thật to bên trên ngay vị trí của người nghệ sĩ biểu diễn đang lung lay, tất cả đều say sưa nghe nhạc không ai để ý, bên trong hậu trường có một số nhân viên phát hiện, mọi người thay nhau gọi Di Thiên nhưng cậu không nghe vì lưng hướng vào phía trong hậu trường, một nhân viên bèn mạo muội chạy ra để đưa Di Thiên đi, nhưng chưa kịp thì chiếc chùm đèn đó đã rơi xuống đầu Di Thiên, cả hiện trường nháo nhào la toáng lên. Di Thiên ngã nhào xuống, các mảnh vỡ pha lê ghim vào da đầu cậu, máu từ trên đầu và trán chảy ra không ngừng, cậu mơ màng nhìn xung quanh, tất cả đều mờ tịt, nhưng cậu nghe được rồi, thật sự nghe được rồi, nghe giọng cười nói của Đề Hạnh Tâm, khoe môi cậu cong lên tạo một hình cung rất đẹp, vẻ mặt rất hạnh phúc.

“Trên thế gian này không tìm nổi một người không tim không máu như cậu. Ít ra tôi cũng được xếp vào loại thân thích với cậu, không phải sao?”

“Cậu thấy đấy, chỉ có tôi mới ngu ngốc chấp nhận cái tính của cậu. Thế Di Thiên...”

“Chắc là không, nên mới thích cậu”

“Di Thiên, cậu thật đáng ghét, đến cả bệnh, cậu cũng xuất hiện trong đầu tôi”

“Tại sao tôi lại yêu một người như cậu, có ai lý giải được không?”

“Di Thiên hay lạnh nhạt với tôi, hay nói chuyện làm tôi tổn thương, nhưng tôi cũng không phân biệt được nữa, tôi chỉ biết thích chính là thích, không thể từ bỏ”

“Cậu có muốn ra ngoài ở chung cùng tôi không?”

36. Chương 35: Di Thiên, Di Thiên, Di Thiên...

Cổ lên, Di Thiên, anh nhất định không được có chuyện gì. Yêu cũng đã yêu, hận thù cũng đã hận thù, đau khổ cũng đã đau khổ, chia ly cũng đã chia ly, tất cả đều đã trải qua, bây giờ chúng ta chỉ thiếu một bước

là giải hết mọi hiểu lầm, quay về bên nhau, một bước nữa thôi, anh không được bỏ lại em đâu.

“Di Thiên, đừng đi, xin anh đấy!” Hạnh Tâm nhớ đến câu của Di Thiên lúc chia tay nên tự nhiên mà thốt ra câu này. Câu nguyên gốc của Di Thiên “Tâm, đừng đi, xin em đấy!”

Nước mắt không thể không chế, cứ thế mà tuôn rơi. Đôi chân run rẩy không thể nhấc nổi nhưng vẫn cố liều mạng mà chạy, đứng trước cửa thang máy, nhìn con số màu đỏ nhấp nháy đang từ tầng 10 xuống, Hạnh Tâm lo lắng không thể chờ cho đến lúc cửa thang máy mở ra, cô chạy thẳng lại cầu thang bộ để chạy lên từng bậc cầu thang đến phòng cấp cứu.

Cả một dãy hành lang chật cứng người đang bao vây, có cả phóng viên trên tay cầm máy ảnh cứ chớp nháy liên hồi, nhìn cảnh tượng thật tệ hại, tại sao lại có thể làm phiền đến một nơi cần yên tĩnh như bệnh viện cơ chứ?

Hạnh Tâm cố chen vào đám đông, bước đến đứng trước cửa phòng cấp cứu, cô dựa người vào cánh cửa, theo đó mà trượt người xuống, ngồi bệt một chỗ, vẻ mặt thất thần “Di Thiên, anh không thể có chuyện gì, nhất định không thể. Tại sao chỉ mới vừa gặp lại em thì đã xảy ra chuyện rồi, có phải là tại em không, tại em, đúng rồi, là tại em, tất cả là tại em...” giọng nói dường như chỉ mình cô mới có thể nghe.

Lực lượng an ninh của bệnh viện cố hết sức xua đuổi những con người đang bao vây cũng không được, đành phải đứng một hàng dài làm đường cảnh giới, bắt tất cả giữ trật tự. An Khuê vô tình đi ngang qua, len lỏi trong đám đông, nhìn thấy Hạnh Tâm, cô chạy tới hỏi “Hạnh Tâm, cậu không sao chứ? Sao cậu lại ở đây?”

Hạnh Tâm hai mắt đỏ ngầu, ngược nhìn An Khuê, khuôn mặt phờ phạc, hầu như đã mất hết thần trí, chỉ còn nhớ nổi cái tên của Di Thiên, thốt thẩn nói “Di Thiên, Di Thiên, Di Thiên...”

An Khuê ghé sát vào tai Hạnh Tâm, thì thầm chuyện gì đó, sau khi nghe xong, An Khuê đỡ Hạnh Tâm đứng lên rời khỏi nơi đó.

Hạnh Tâm được An Khuê đưa đến phòng Cấp cứu đặc biệt nằm ở dãy nhà riêng của bệnh viện, nơi cấp cứu này dành cho người nổi tiếng, trước cửa phòng có cả cha mẹ của cô, tất cả người thân và bạn thân đều đang ở đây, đều bên cạnh Di Thiên. Hạnh Tâm cảm thấy cảm hận bản thân, chỉ có mình cô là không biết cuộc sống bao năm qua của Di Thiên, cứ tưởng được theo dõi qua tin tức là biết rõ, không ngờ chỉ là bề nổi.

Tất cả đều lặng người không ai nói với ai lời nào, không biết là ngồi đã bao lâu, bác sĩ riêng của Thế gia đi ra, Hạnh Tâm là người nhanh nhất chạy đến “Tạm thời đã qua cơn nguy kịch, cậu ấy đã được chuyển qua phòng Giám sát 24/24”

Trái tim như vỡ òa, Hạnh Tâm ngồi khụy xuống sàn, ôm mặt mà khóc vì vui mừng.

Mấy hôm sau đó, khi tỉnh lại, Di Thiên ngồi bất động trên giường bệnh, quay mặt ra ngoài cửa sổ, hít thở bầu không khí thoáng đãng, cảm nhận được hương hoa dịu nhẹ từ đâu đó theo làn gió bay vào. Bạch Nhược Hạ bước đến, đứng bên cạnh, ôm cậu vào lòng, một tay vuốt vuốt đầu, một tay để lên vai cậu. Hành động quen thuộc này Di Thiên biết thừa là mẹ của mình. Mỗi Di Thiên giật giật, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Một lúc sau, Nhược Hạ mở lòng bàn tay của Di Thiên ra, dùng ngón tay trở ghi ghi gì đó lên lòng bàn tay cậu, lúc này Di Thiên mới chịu lên tiếng.

“Con xin mẹ, làm mọi cách để cô ấy không gặp con nữa”

Bạch Nhược Hạ lẳng lặng đi ra ngoài, nhìn Hạnh Tâm, ánh mắt đượm buồn, cố nén đau lòng, dùng ngữ khí lạnh nhạt nhất có thể để nói “Hạnh Tâm, bốn năm trước, con van xin mọi người không được nói tung tích của mình cho Di Thiên, mọi người đều toại nguyện cho con. Vậy thì bây giờ... xin con, xin con hãy rời xa Di Thiên, đừng quấy rầy đến cuộc sống của nó nữa”

“Nhược Hạ!!!” cả ba người Thế Cảnh, Đề Nam và Elen không hẹn mà cùng một lời.

Hạnh Tâm ngẩn lẹ, mặt trắng bệch nhợt nhạt, lắc đầu không chịu, nắm tay của Nhược Hạ, thành khẩn van nài “Di à, con không thể, con không thể, con xin di, cho con gặp Di Thiên đi, con không thể rời xa anh ấy, không thể”

Nhược Hạ đương nhiên là không đành lòng, nhưng với tình hình của Di Thiên hiện tại, đây là cách tốt nhất cho tương lai của Hạnh Tâm. Nhược Hạ cố làm ra bộ dạng thờ ơ, kiên quyết nói “Năm đó, di tin chắc, Di

Thiên cũng không khá hơn con bây giờ, nhưng con vẫn rời xa nó, tại sao bây giờ lại bảo là không thể?! Năm đó nó cũng sức đầu mẻ trán, con vẫn rời xa được đó thôi?” Lời này như cứa dao vào da thịt của Hạnh Tâm, cô không biết phải dùng lời gì để nói lại, chỉ biết quỳ xuống, nói những lời lặp đi lặp lại “Con xin dì, con xin dì, cho con được bên cạnh Di Thiên, con xin dì, xin dì...”

Nhược Hạ không nói không rằng bỏ vào trong, lẳng lặng ngồi khóc, nước mắt nước mũi chảy ra, tiếng khóc nức nghẹn từng quãng.

Hạnh Tâm lại tới cầu xin Thế Cảnh, tình hình này quả thật làm khó cho anh. Nét mặt u ám, cố nén đau thương, Thế Cảnh vỗ vỗ vai Hạnh Tâm, đỡ cô đứng lên “Để chú vào trong khuyên nhủ, không sao đâu, dì Hạ chỉ nhất thời vì lo lắng cho Đại Di thôi”

Thế Cảnh mở cửa bước vào, đến bên cạnh ôm chặt Nhược Hạ, hai mắt anh đỏ ngầu, nhìn thấy con trai thì ngồi thẫn thờ ở giường bệnh như cây bách tùng vẫn cố mạnh mẽ trong cơn bão tố, vợ thì đau quặn thắt khóc nức nở, giờ đây bản thân anh phải mạnh mẽ hơn để làm chỗ dựa cho người thân. Anh khẽ giọng “Hạ, con trai chúng ta rất mạnh mẽ, rồi sẽ qua thôi, qua thôi... Hạ, ngày xưa, chúng ta cũng phải xa cách 10 năm, đau khổ ra sao, em là người biết rất rõ, chúng ta không nên biết mà còn cố đẩy bọn trẻ vào tình cảnh ấy, có đúng không?”

Nhược Hạ khóc gào lên “Thế Cảnh, Đại Di của chúng ta, Đại Di của chúng ta phải làm sao đây, phải làm sao đây?” cô nghẹn ứ ở cổ họng không sao thốt nên lời, hai mắt đã sưng lên vì khóc “Đại Di”

Thế Cảnh rơi lệ, người cha rơi lệ vì con mình cũng đâu có gì phải câu nệ, bờ môi anh khẽ run run “Chúng ta có nên nói cho bọn họ biết hay không? Năm đó vì giấu chuyện Di Thiên không thể nghe cho nên mới xảy ra hiểu lầm của bọn nhỏ, bây giờ phải cho Hạnh Tâm biết thôi, em muốn Di Thiên cả đời phải sống trong bóng tối, gánh chịu đau khổ sao?”

“Nếu chúng ta nói ra, tương lai của Hạnh Tâm sẽ ra sao? Em không biết, em không muốn biết nữa, tại sao tất cả mọi chuyện lại xảy đến với Đại Di của chúng ta chứ!”

“Bệnh tình của Di Thiên rồi sẽ có cách cứu chữa, nếu là anh, em có bỏ mặt anh không?”

Nhược Hạ lắc đầu. Thế Cảnh dìu Nhược Hạ ra ngoài.

“Đôi mắt của Đại Di... Không còn nhìn thấy nữa rồi, bây giờ, thế giới của nó thật yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ, vậy nên, Hạnh Tâm, con bằng lòng đánh đổi tương lai để bên nó sao?” Thế Cảnh nói ra điều này, cả Elen cũng choáng váng không đứng nổi, phải dựa người vào Đề Nam.

Hạnh Tâm lúc đầu khi nghe tin, cả người như rơi xuống địa ngục, không phải vì tương lai gì đó của bản thân, mà là vì cuộc sống của Di Thiên phải làm sao trong những ngày sau này. Cô thật không dám nghĩ tiếp nữa.

Ánh mắt trở nên kiên định, mạnh mẽ nói “Con sẽ là đôi mắt của Di Thiên, sẽ thay anh ấy nhìn mọi vật, mọi đường đi lối về, sẽ là đôi tai của anh ấy, thay anh ấy nghe mọi chuyện”

“Tương lai còn rất dài, không phải ngày một ngày hai, con có chịu nổi không? Rồi con sẽ mệt mỏi, sẽ rời bỏ nó, lúc đó nó sẽ còn đau khổ hơn bây giờ, chỉ bằng bây giờ...”

“Con không rời bỏ anh ấy” Hạnh Tâm ngắt lời “Con từng nói với anh ấy, con chưa bao giờ mệt mỏi khi đuổi theo anh ấy, vậy mà con đã từ bỏ một lần vì mệt mỏi, đã phải trải qua chia ly, nên con tin chắc rằng, con cần anh ấy nhường nào”

37. Chương 36: Hai Kẻ Ngốc Bất Trị

Hạnh Tâm bước đến đứng cạnh cửa sổ, nơi mà Di Thiên đang hướng ra, Di Thiên cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ khác lạ đang rất gần mình, nhưng cậu không lên tiếng, bởi vì, có trả lời, cậu cũng không nghe thấy, không biết là ai.

Hạnh Tâm nhìn cậu, nhìn đôi mắt sáng như sao đang hướng ra ngoài khung cửa sổ kia, vậy mà trước nó chỉ là một khoảng không màu đen dài và rộng vô tận, thật lạnh lẽo và cô quạnh biết nhường nào. Nhìn vết thương trên đầu cậu được băng bó, trên gương mặt cũng thấy xước khó coi, Hạnh Tâm muốn đưa tay tới sờ nhưng lại không dám. Rõ là năm đó, cô có thể sờ lên vết thương của cậu, nhưng lại tàn nhẫn không quan tâm, kiên quyết buông tay xuống. Còn bây giờ, rất muốn quan tâm, rất muốn hỏi han, nhưng lại không dám. Thật nực cười!

Di Thiên quay người lại, đưa tay sờ soạng trên tủ đựng đồ kê bên giường bệnh, không biết là đang tìm kiếm gì, Hạnh Tâm chạy tới cũng chỉ biết đứng nhìn hành động của cậu, trong lòng dâng lên nỗi chua xót khó tả.

Trên tủ chỉ có nước lọc, sữa hộp, trái cây, ngoài ra không có gì khác. Hạnh Tâm chạy tới rót nước, cầm bàn tay của Di Thiên, đưa ly nước vào lòng bàn tay cho cậu. Cảm nhận được đôi bàn tay này thon dài, mềm mại, biết chắc không phải mẹ mình, còn Hạnh Tâm chắc chắn là không phải, Di Thiên nhoẻn miệng cười làm Hạnh Tâm ngơ ngác. Di Thiên cất tiếng “Tiểu Hoa, là em à?”

Đúng rồi, Hạnh Tâm chợt nhớ ra, chỉ đối với Hoa Thiên thì Di Thiên mới ầm ập như vậy, đây là tình cảm anh em mà cô luôn ngưỡng mộ giữa bọn họ. Hạnh Tâm bước tới ghi vào lòng bàn tay của Di Thiên “Là em”

“Anh không muốn uống nước, lấy cho anh hộp nhạc, hôm qua anh có bảo Lục Hy đem tới, em xem có không?”

Hạnh Tâm thoáng kinh ngạc, hộp nhạc sao, anh ấy không nghe được, lấy hộp nhạc để làm gì? Hạnh Tâm bước tới mở ngăn kéo tủ ra, có một hộp nhạc nhỏ bằng thủy tinh, đây chẳng phải là món quà năm 15 tuổi cô tặng cho cậu, còn bị cậu chê là quê mùa, nhưng bên trong không phải là bản nhạc nào cả, mà là giọng của cô được thu âm lại.

Nhận lấy từ tay của Hạnh Tâm, Di Thiên nhấn nút, giọng nói của cô phát ra từ chiếc hộp thủy tinh nhỏ ấy “Di Thiên, sinh nhật vui vẻ, chúc cậu sau này có người yêu là tôi”

Di Thiên mỉm cười, giọng nói rất nhỏ “Lại sắp tới sinh nhật nữa rồi” dù nhỏ nhưng Hạnh Tâm vẫn có thể nghe, tim cô như có vật nhọn đâm vào, nhìn cậu, Hạnh Tâm lại rơi nước mắt.

“Tiểu Hoa, em có nghe thấy giọng của ai chưa? Em xem, cô ấy có phải khôn quá rồi không, chúc có người yêu sẽ là cô ấy” Di Thiên bắt đầu lảng giọng xuống “Nhưng rốt cuộc thì cô ấy là người từ bỏ, chắc là cô ấy rất mệt”

Hạnh Tâm gằm mặt xuống, nước mắt lưng tròng, dù cô biết Di Thiên sẽ không nghe nhưng vẫn lên tiếng “Em xin lỗi, Di Thiên”

Những ngày sau đó, Di Thiên không có khái niệm ngày hay đêm, chỉ lằm lủi ngồi trên giường bệnh, đến khi mỏi thì nằm xuống, mệt thì ngủ thiếp đi. Di Thiên dựa theo cơn gió để biết cửa sổ ở đâu mà đưa mặt hướng ra ngoài đó.

Lần lúc Hạnh Tâm ngồi một bên, không biết là Di Thiên đang nghĩ về điều gì, mà thấy cậu rơi một hai giọt lệ, rất muốn bước tới ôm cậu nhưng không thể, điều cô có thể làm là khóc theo cậu ấy. Cùng nhau lớn lên, chưa từng thấy cậu khóc, nhiều lần bảo cậu là đồ mặt lạnh, là phật sống, hóa ra cậu cũng có những lúc yếu mềm của riêng mình.

Di Thiên rất ít nói, rất ít cười, trước đây đã vậy, bây giờ lại càng hiếm khi nghe được giọng của cậu hơn. Vì thế muốn cậu nói ra hết những điều mình chất chứa trong lòng là một việc không hề dễ, trừ khi cậu chủ động tâm sự.

Đôi khi tất cả mọi người đều tự hỏi, gia cảnh của Di Thiên rất tốt, cha mẹ cũng rất quan tâm cậu, bạn bè tuy ít nhưng đều thật lòng, vì điều gì mà khiến một người trẻ tuổi như cậu lại sống nội tâm đến mức như vậy, khác gì là sinh ra để hận cuộc đời này. Có lẽ người xưa nói đúng, “cha mẹ sinh con, trời sinh tính” quả không sai!

Âm thầm xuất viện sớm hơn dự kiến để không bị phóng viên quấy nhiễu, Di Thiên muốn về nhà riêng của mình nên Hạnh Tâm cũng theo cậu về đó để chăm sóc, lấy danh nghĩa là Hoa Thiên.

Đang dưỡng bệnh không thể ăn qua loa, Thế Cảnh điều một đầu bếp giỏi của nhà hàng qua nấu ăn cho Di Thiên và Hạnh Tâm.

Không biết là do Di Thiên thích nghi nhanh hay vì điều gì, mới về nhà chỉ một tuần mà Di Thiên đã có thể tự mình đi đứng trong phòng cũng như xuống cầu thang, ra ngoài sân để hít thở bầu không khí trong lành.

Đôi lúc thấy Di Thiên đang nhìn mình cười, Hạnh Tâm nghĩ mình hoang tưởng. Có những đêm phải ngồi cùng Di Thiên, vì mệt mà Hạnh Tâm ngủ thiếp đi trên ghế sofa trong phòng, sáng tỉnh dậy thì đã thấy nằm trên giường. Có một đêm, trong lúc ngủ, cô mơ màng nhìn thấy Di Thiên đang ngồi bên cạnh nhìn mình, cô lại tươi cười rồi dụi đầu vào người anh ngủ rất ngon, hôm sau tỉnh dậy liền vui cả ngày vì đã mơ một giấc thật đẹp.

Cuộc sống cứ bình lặng như vậy mà trôi qua, cũng không còn thấy Di Thiên rơi lệ, cậu thật mạnh mẽ, Hạnh Tâm rất phục cậu ở điểm này.

Có một hôm đang ngồi ăn cơm, Di Thiên đột nhiên nói “Tiểu Hoa, mùa này hoa nở rất đẹp, em cũng rất đẹp” Hạnh Tâm không hiểu câu nói này của cậu, nhưng đúng là mùa này là mùa hoa nở.

Một hôm khác, thấy Di Thiên ngồi thẩn thờ ở xích đu trong vườn trong lúc Hạnh Tâm đang tưới nước cho cây, xong việc, cô bước đến ngồi bên cạnh, Di Thiên nắm lấy tay cô rất dịu dàng, cậu hỏi “Sao em vẫn ở đây, còn muốn ở đến bao giờ nữa?” Hạnh Tâm như chợt dạ.

Hôm nay trời đã sập tối, Hạnh Tâm bưng mâm cơm lên phòng cho Di Thiên, cậu ngồi ở sofa không biết là đang nghĩ gì, khi Hạnh Tâm đặt mâm cơm xuống bàn, ngồi cạnh cậu, viết lên lòng bàn tay “Ăn cơm thôi”

Di Thiên hơi nhúm mày đưa mắt về nhìn Hạnh Tâm như là người có đôi mắt sáng, cô không biết cậu đang bị gì, tại sao lại có vẻ khó chịu như vậy, đôi chân mày bắt đầu giãn ra, cậu khẽ cong môi, ôn nhu hỏi.

“Tiểu Hoa, mấy tháng nay em ở đây mãi, em không đi học à? Chẳng phải năm nay là năm cuối sao?”

Hạnh Tâm bất chợt kinh ngạc không biết phải trả lời như thế nào, Di Thiên lại tiếp tục nói “Anh có thể tự lo được, ngày mai em liền đến trường, có biết chưa?”

Hạnh Tâm đang mãi trầm tư suy nghĩ nên trả lời như thế nào, lại nghe tiếp “Em nói xem, Hạnh Tâm đang làm gì nhỉ” cô chợt giật mình, đây là lần đầu tiên cậu nhắc đến cô sau cái hôm lấy hộp nhạc ở bệnh viện. Cậu khẽ cười “Chắc là chuẩn bị cho hôn lễ, lần trước hỏi cô ấy mà quên mất không biết là tháng nào sẽ cưới, cô ấy không cao nhưng cũng không thấp, không gầy cũng không mập, mặc áo cưới sẽ như thế nào nhỉ?” Di Thiên chợt cười “Chắc là rất xấu!”

Hạnh Tâm cười vì câu nói cuối của cậu, cùng với nét mặt lúc nói ra câu ấy, cô như nhớ lại ngày mà cô cùng cậu chơi bóng rổ ở trường đại học, cậu cũng dùng nét mặt này để nói câu “Quả là rất xấu” lúc nhìn thấy cô mặc bộ đồ thể thao bước ra.

Hạnh Tâm bước tới ngồi xuống đối diện ngay cạnh Di Thiên, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cậu, cô cảm thấy may mắn vì Di Thiên không thể nghe những lời này “Di Thiên, tất cả chỉ là em bịa đặt, em không quên được anh, người em yêu là anh, làm sao cưới ai được chứ? Chúng ta đúng là hai kẻ ngốc bất trị”

38. Chương 37: Hồi Ưc Khó Phai (end)

Di Thiên đưa bàn tay lên xoa đầu Hạnh Tâm “Tiểu Hoa, nếu người em yêu nói dối em, gây đau khổ cho em, em có tức giận không?”

Hạnh Tâm vô thức gật gật đầu “Rất tức giận”

“Em có bắt người đó chịu phạt không? Phải phạt như thế nào nhỉ?”

Hạnh Tâm nhìn Di Thiên, miệng cười nhưng mắt ngấn lệ “Phạt, đáng phạt lắm. Nếu là em hả, em sẽ lột hết quần áo hắn ra, từ từ mà lấy lông gà cọ cho hắn nhột chết luôn”

Ngay tức khắc Hạnh Tâm liền bị Di Thiên đè xuống, Hạnh Tâm tròn mắt kinh ngạc, tim đập thình thịch nhìn Di Thiên nhếch môi “Hình phạt của em cũng con nít quá đấy. Em nói em không quên được anh, em nói em yêu anh, em nói em đáng bị phạt, Đền Hạnh Tâm, đêm nay em chết chắc, anh sẽ lấy lông gà cọ chết em”

“Di Thiên!”

“Em ngạc nhiên lắm sao? Anh cũng rất ngạc nhiên đấy. Sau khi xuất viện khoảng một tuần thì anh đã mở mắt nhìn thấy lại rồi nhưng chưa hồi phục, một tháng trước anh đã hoàn toàn hồi phục rồi”

Hạnh Tâm vui mừng kéo Di Thiên xuống, ôm cậu thật chặt “Tốt quá rồi, tốt quá rồi” Hạnh Tâm buông cậu ra “Còn...” Hạnh Tâm đưa tay chỉ vào hai tai của mình ý hỏi cậu có nghe thấy không. Di Thiên lắc đầu “Một trong những triệu chứng của tổn thương não do tai nạn lần đó là mù tạm thời nhưng không biết là khi nào mắt sẽ sáng, có lẽ anh may mắn mới nhanh như vậy đã thấy lại” Di Thiên chỉ vào tai mình “còn cái này thì không phải tạm thời mà là mất vĩnh viễn”

“Tại sao lúc trước anh không chịu nói cho em biết?”

“Lúc đó anh cảm thấy mình vẫn sống tốt, vẫn như người bình thường đầy đủ giác quan nên không cần thiết phải nói”

“Anh có biết vì vậy mà chúng ta xa nhau không?”

Di Thiên ngạc nhiên “Tại sao?”

“Bởi vì em trách mắng anh, em gọi anh lúc cần nhất, anh đều không nghe thấy, em tưởng anh không quan tâm đến em”

Di Thiên ngồi ngay ngắn, lại tiếp tục trầm mặt thẫn thơ, Hạnh Tâm ngồi dậy, đưa mặt cậu lại để đối diện nhìn mình “Anh sao thế? Không khỏe chỗ nào à?”

“Không có, chỉ là anh không ngờ mọi chuyện lại như vậy”

Hạnh Tâm dịu dàng nói “Di Thiên, chúng ta bắt đầu lại có được không?”

Khóe miệng khẽ cong lên, Di Thiên trầm giọng “Chúng ta xa nhau bốn năm là thật, không phải chỉ là con số, đúng là anh còn tình cảm với em, nhưng liệu rằng em có hối hận, liệu rằng chúng ta có tiếp tục sai lầm?”

“Chúng ta sửa chữa sai lầm, sau này có gì cũng phải đối diện nói với nhau tử tế, em sẽ không tự mình quyết định. Ngày xưa ba mẹ em cũng chia ly không biết bao nhiêu lần, ba mẹ anh xa cách 10 năm, rồi cuộc bọn họ đều rất hạnh phúc đó thôi”

Di Thiên đưa tay lên sờ gò má của Hạnh Tâm, ánh mắt đầy áp yêu thương rồi bật cười tinh nghịch, vờ vịt giả giọng chảnh “Đền Hạnh Tâm, em theo đuổi lại anh đi”

Hạnh Tâm bật cười “Được, nhưng em nói trước, em rất ồn ào đó”

Nụ cười tắt dần, Hạnh Tâm nhận thức được câu nói vừa rồi của mình, liền nhảy bổ tới ôm Di Thiên, hôn lên má một cái chốc, Di Thiên quay lại vờ vịt xấu hổ “Đền Hạnh Tâm, bây giờ em còn có chiêu theo đuổi như thế này cơ á?”

Cả hai nụ cười tươi dần dần tắt hẳn, thay vào đó là ánh mắt đầy ám muội nhìn nhau, Hạnh Tâm đưa tay lên chạm nhẹ vào những đường nét trên gương mặt Di Thiên, từ từ nhắm mắt lại, ghé sát cặp môi mềm mại của cô vào bờ môi cậu, nhẹ nhàng hôn. Hạnh Tâm ôm lấy vai của Di Thiên, đưa lưỡi của mình vào khoang miệng tìm kiếm lưỡi cậu, từ từ ngã người nằm xuống sô pha êm ái.

Cảm xúc mãnh liệt dâng lên, Di Thiên ôm lấy Hạnh Tâm thật chặt, hôn càng lâu, trong người càng dâng lên một ngọn lửa, các mạch máu trong cơ thể nổi bùng lên. Hạnh Tâm đưa tay cởi từng cúc trên chiếc áo sơ mi của Di Thiên, cậu mở mắt khẽ giọng “Hạnh Tâm, anh rất nhớ em”

Hạnh Tâm mở mắt ra nhìn Di Thiên quyến luyến “Di Thiên, vậy là những ngày qua em ngủ quên đã được anh bế lên giường, anh ngồi cạnh lúc em ngủ đều là sự thật, không phải do em mơ?”

“Ừm”

Hạnh Tâm dỗi “Thật đáng ghét, tại sao đã khỏe lại mà còn vờ vệt”

Di Thiên nhoẻn miệng cười ma mị, hôn xuống cổ Hạnh Tâm rồi ngẩng lên vẻ mặt như trẻ con “Ồ, phải như vậy thì mới biết mấy tháng qua em thực chất là không hề có người đàn ông nào khác” cố nhớ lại một chút rồi nói tiếp “À, người lần trước em đưa về nhà là ai, mau nói đi”

Hạnh Tâm cười “Người đó ày à, là bạn học ở ZEC, hiện giờ làm ở viện nghiên cứu, yên tâm, hoàn toàn trong sạch”

Di Thiên nhìn thân thể của mình, các cúc áo đã bị cởi ra, cậu đỏ mặt hỏi “Em, tại sao lại cởi áo của anh?!”

Hạnh Tâm giật mình, tại sao lại hỏi câu này chứ, chẳng lẽ vẫn mãi là Di Thiên của thời đại học, gốc đến thế là cùng! Hạnh Tâm cười cười, vờ lay lay hai bàn tay phe phẩy như đang quạt “Hơ... hơ... Nóng, nóng quá, em sợ anh nóng”

“Đề Hạnh Tâm, em thật quá đáng có biết không? Anh đã phải kiềm chế từ hồi học đại học rồi, nhưng em vẫn luôn dụ dỗ anh, sức hút của anh mãnh liệt vậy à?”

“Anh không cần phải thêm câu cuối”

Hạnh Tâm xấu hổ ôm mặt, Di Thiên gỡ tay cô ra khỏi gương mặt xinh xắn ấy. Nhẹ nhàng bế cô lại giường, hôn thật sâu, đầu lưỡi sung sướng không ngừng trêu chọc nhau, di chuyển trong khoang miệng thơm tho của cô.

Hơi thở của cô là thật, thân thể của cô là thật, bên nhau là thật, khao khát có cô suốt bao nhiêu năm qua của Di Thiên không thể thỏa mãn bằng nụ hôn này, tay cậu không thể kiềm chế như ngày xưa nữa, chạm vào khuôn ngực mềm mại của cô. Hạnh Tâm hơi co người lại, khẽ run lên...

Trong lúc bên nhau, trời đất quay cuồng, bọn họ không muốn nghĩ đến chuyện gì nữa, rũ bỏ mọi buồn đau, tình nồng có nhau...

Sáng hôm sau, Hạnh Tâm tỉnh dậy trong vòng tay ấm của ai kia, trang phục cậu chỉnh chu, vẻ mặt tỉnh ngịch nhìn ngắm cô. Cô chớp chớp mắt, tươi cười hỏi “Anh làm gì đấy?”

Giọng nói ấm áp ngọt ngào của cậu cất lên “Chào buổi sáng!”

Nhìn xuống thấy thân thể mình bị chặn tung ra để lộ, Hạnh Tâm túm lấy chăn đắp lên, Di Thiên cười dịu dàng “Còn đau không?!”

Hạnh Tâm lắc lắc đầu, nhớ đến chuyện đêm qua, cô đỏ mặt xấu hổ. Di Thiên vén chăn đang che mắt khuôn mặt của cô xuống, nhìn cô thật nhu mì. Hạnh Tâm đưa mắt sang chỗ khác, vô tình thấy ngón tay mình đã được đeo một chiếc nhẫn đính kim cương khác, tròn mắt quay lại nhìn Di Thiên, hiểu ý, Di Thiên nhún vai, phun ra một câu chỉ khiến người ta muốn độn thổ “Anh cũng khâm phục em thật, tự mình mua nhẫn cầu hôn chính mình, đến lúc đổi chiếc nhẫn khác rồi”

Hạnh Tâm bủi môi nhưng lòng tràn ngập hạnh phúc “Những lời này cũng được coi là lời cầu hôn của anh đó hả?”

“Em thật thông minh!”

“Đồ không biết lắng mạn, bản tính khó đổi”

Di Thiên nhoẻn miệng cười “Em chuẩn bị đi, chúng ta đến trấn Đài Anh”

“Trấn Đài Anh?”

“Ừm, họp tiểu đội bộ năm”

Đề Hạnh Tâm tay trong tay với Thế Di Thiên, Trịnh An Khuê khoác tay chồng, Lục Hy cùng với cô gái khóc ở mộ của cậu lúc trước, Hà Vũ Triết đưa mắt liếc qua từng cặp rồi thở dài “Các cậu thật quá đáng, đã bảo đi họp tiểu đội, tại sao thành ra buổi trăng mật cho các cậu vậy?!”

Di Thiên nhướn mày “Cậu đừng có mà làm bộ, thế ai sau lưng cậu đấy?”

Vũ Triết quay lưng lại, nhìn thấy một cô gái tươi hơn cả hoa nhìn mình, Vũ Triết giật mình né xa cô ta ra “Sao cô lại ở đây? Tôi đã bảo tôi không thích cô, chúng ta là không thể nào”

“Hà Vũ Triết, anh đừng hòng tẩu thoát” cô ta đuổi theo Vũ Triết.

Ánh nắng dịu êm rải xuống bao phủ cả trấn Đài Anh, dấu chân in trên mặt cát, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, chiếc bóng của từng đôi đồ dài trên bờ cát, có anh, có em, có bạn, có tôi, chúng ta cùng nhau trải qua những tháng ngày của quãng đời thanh xuân đẹp nhất, tạo nên một hồi ức thật nhẹ nhàng nhưng thật khó phai trong lòng nhau.

1. Lời của Thế Di Thiên

Mọi người dừng tin lời của Đề Hạnh Tâm, tôi cũng có trái tim, cũng biết yêu, không phải là Thánh tăng như cô ấy nói. Thật ra tôi yêu cô ấy từ thời trung học rồi, nhưng bản thân lại cố chấp không chịu chấp nhận, ép buộc bản thân yêu Lâm Tuệ An - chị gái của người bạn tốt Lâm Tuệ Tĩnh. Trái tim đầu đời rung động nhưng lại vì bản tính cứ chạy theo mẫu hình lý tưởng nên cản trở, bây giờ tôi phát hiện, hình mẫu lý tưởng không còn quan trọng khi con tim mình lại để mắt đến người khác.

2. Lời của Đề Hạnh Tâm

Tôi chỉ muốn nhắn nhủ tới các bạn rằng, người được mình yêu, nhất định có điểm nào đó trong mắt chúng ta mà người khác có thể thấy hoặc có thể không thấy, vì thế đừng bắt người ấy phải thay đổi theo hình tượng này, hình tượng kia, vì khi đó sẽ không còn là người mà mình yêu nữa rồi.

Các bạn biết không, Thế Di Thiên bề ngoài thì tỏ vẻ lạnh nhạt vậy thôi chứ thật ra trong lòng lại ấm áp vô cùng. Người ta gọi triệu chứng của anh ấy là “ngạo kiều”.

3. Lời của Hà Vũ Triết

Tôi rất vui vì giữa dòng đời xô đẩy đã đưa chúng tôi gặp nhau, thân thiết nhau và trở thành bộ năm của nhau. Mọi người hay bảo tôi không có cảm quan, nhưng thực chất, nếu không có cảm quan, tôi sẽ không khóc vì cái tên Lục Hy khôn kiếp “chết hụt” ngày đó. Hãy sống hết mình vì thanh xuân của chúng ta, dù cho có thương tích đầy mình, về sau mới có cái để hoài niệm!

4. Lời của Lục Hy

Các bạn ấn tượng với tôi ở điểm nào? Chắc là đại mỹ thụ chứ gì? Không hề nhé! Tôi là trai thẳng, ngày tôi “chết hụt” đó, là vì tôi sang Thụy Sĩ để tìm người ấy, không may lại bỏ dở mất hai năm đại học cùng mọi người, cũng may là không ai quên tôi. Thật sự cảm ơn các bạn, cảm ơn thanh xuân đã cho tôi gặp họ. Còn thanh xuân của các bạn thì sao, hãy kể cho tôi nhé!

5. Lời của Trịnh An Khuê

Tôi là một cô gái mảnh khảnh thích màu xanh ngọc, con nuôi của ba An Trạch, ngày tôi còn nhỏ, ba tôi đã kể chuyện tình của vợ chồng đầu bếp Thế Cảnh cho tôi nghe, tôi nhận ra trong ánh mắt của ba rất hạnh phúc, tôi biết, ba rất yêu vợ của người ta. Sau này khi lớn hơn, tôi lại thầm yêu đối thủ của ba mình, tình cảm đơn phương đầu đời nhưng đối phương lại không hay biết, cảm giác cũng không tệ. Nhưng tôi không buồn đau như người khác, dám yêu dám từ bỏ, cái gì không phải của mình thì mãi vẫn không thể là của mình. Tôi chỉ muốn nhắn với các bạn “Khi chúng ta nắm chặt lòng bàn tay lại, chúng ta sẽ không có gì cả. Khi chúng ta mở rộng lòng bàn tay ra, tất cả sẽ là của ta”

HẾT

(Cảm ơn các bạn đã đón đọc truyện của An Ni, tạm thời không viết nữa, đừng quên ta nhé! Đọc xong cho ta nhận xét nha, nói lên cảm nghĩ về nhân vật chứ đừng bảo hay hoặc dở nhé ^^)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-niu-chat-tay-2-hoi-uc-kho-phai>